STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

140. ÅRGANG NUMMER 1 JANUAR 1991

Beretning fra oktoberkonferencen 1990
i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Indhold

PÅ FORSIDEN: „KRISTUS KALDER PETER OG ANDREAS" MALERI AF JAMES TAYLOR HARWOOD.

Foto ved konferencen taget af Audiovisual Planning and Development, Photo Section: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke og Peggy Jellinghausen.

Beretning fra oktoberkonferencen 1990 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Denne konferences talere i alfabetisk orden:

Musik ved generalkonferencen: Ved konferencen sang Mormon Youth Chorus dirigeret af Robert C. Bowden med Clay Christiansen som organist (lørdag formiddag); et kor af Unge Piger fra regionerne Bountiful og Val Verda i Utah dirigeret af Julie Hayes Hewlett med Clay Christiansen som organist (lørdag eftermiddag); et fælles mandskor fra Tabernakelkoret og Mormon Youth Chorus dirigeret af Jerold Ottley og Robert C. Bowden med John Longhurst som organist (præstedømmemødet); samt Tabernakelkoret dirigeret af Jerold Ottley og Donald Ripplinger med Robert Cundick og John Longhurst som organister (søndag formiddag og eftermiddag).

STJERNEN

Januar 1991 140. Årgang Nummer 1

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum:
Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, William R. Bradford, Francis M. Gibbons, Jeffrey R. Holland

Redaktør: Rex D. Pinegar

Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton

Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør: Ann Laemmlen
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Redaktør: Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 31391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 42187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISBN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 a year. $1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKR 90,– (inkl. moms og porto) Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center, Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 9101 DA

91981 110
Danish

Beretning fra oktoberkonferencen 1990 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 6. og 7. oktober 1990.

Præsident Benson har bedt om, at jeg siger nogle få ord på hans vegne," sagde præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab ved det første møde ved Kirkens oktoberkonference i 1990.

„Jeg citerer derfor hans egne ord: . . .

,Hvis I vil følge Herrens formaninger og følge rådene fra hans udvalgte tjenere i deres kaldelser som profeter, seere og åbenbarere, lover jeg jer, at kærligheden i hjemmet og lydigheden over for forældre vil øges, troen vil vokse i Israels unges hjerter, og de vil få kraft og styrke til at bekæmpe de dårlige påvirkninger og fristelser, de bliver udsat for.'

,Af hele min sjæl vidner jeg om, at dette værk vil skride frem, indtil hvert eneste land og folk har haft lejlighed til at acceptere vort budskab. Mure vil falde, for at vi kan fuldføre denne mission, og nogle blandt os vil se dette udført. Vor himmelske Fader vil forårsage, at forholdene i verden vil ændres, således at hans evangelium kan overskride hver eneste grænse.' "

Præsident Benson var på hospitalet på grund af en operation få dage før konferencen, men han var i stand til at følge konference i fjernsynet, mens han var ved at komme sig på hospitalsstuen.

Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledte møderne.

Ved det sidste møde talte præsident Monson også om præsident Benson: „Der er en vis ensomhed ved den tomme stol mellem præsident Hinckley og mig, og vi mærker det i hjertet. Jeg ville ønske, at I kunne ledsage præsident Hinckley og mig til præsident Bensons hospitalsstue, som vi besøgte for få dage siden. Jeg tror, at det ville være godt for alle Kirkens medlemmer at se det billede på fred og kærlighed. Præsident Benson lå i sin hospitalsseng med alle de lægevidenskabelige apparater placeret på sit legeme. Hans venstre hånd blev holdt af en god søn og en smuk datter holdt den højre hånd, mens hun læste op for ham fra – ja, fra hvilken bog? Mormons Bog. Og for at glæde ham lød en optagelse med vort eget Tabernakelkor. For ham var det som en smule af himlen."

Afløsninger og opretholdelser blev foretaget ved mødet lørdag eftermiddag, da ældste Waldo P. Call fra Mexico og Ældste Helio R. Camargo fra Brasilien, begge medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum, blev afløst efter fem et halvt års trofast tjeneste. Blandt De Halvfjerds blev der også ændret på opgaver i præsidentskaberne for Unge Mænd og Søndagsskolen.

Møderne blev transmitteret over hele verden på engelsk og på 15 andre sprog. Videobånd af konferencen sendes til de af Kirkens enheder, hvor direkte eller forskudt transmission af konferencen ikke er mulig. □

Mødet lørdag formiddag,
den 6. oktober 1990

„Dette værk vil skride frem"

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Vi må vise, hver eneste dag i vort liv, at vi er villige til at gøre Herrens vilje."

Brødre og søstre, det er en tradition, at Kirkens præsident taler ved indledningen af konferencen. Præsident Benson har bedt om, at jeg siger nogle få ord på hans vegne. Jeg citerer derfor hans egne ord:

Præsident Benson har sagt: „Jeg elsker dette værk, det væsentligste værk i hele verden. Jeg elsker mine brødre og søstre, hvor de end bor, og jeg nedbeder Herrens velsignelser over jer.

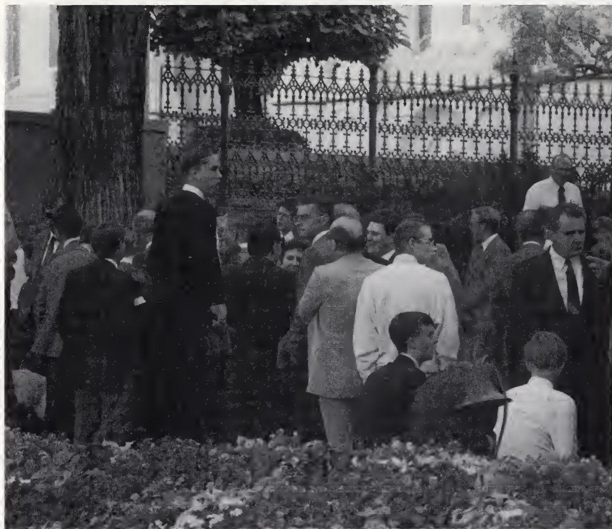
Hvis I vil følge Herrens formaninger og følge rådene fra hans udvalgte tjenere i deres kaldelser som profeter, seere og åbenbarere, lover jeg jer, at kærligheden i hjemmet og lydigheden over for forældre vil øges, troen vil vokse i Israels unges hjerter, og de vil få kraft og styrke til at bekæmpe de dårlige påvirkninger og fristelser, de bliver udsat for. Hvert eneste af vore hjem kan virkelig blive en del af Himmelen på jorden" (*Children's Friend*, april 1957, s. 26).

„Af hele min sjæl vidner jeg om, at dette værk vil skride frem, indtil hvert eneste land og folk har haft lejlighed til at acceptere vort budskab. Mure vil falde, for at vi kan fuldføre denne mission, og nogle blandt os vil se dette udført. Vor himmelske Fader vil forårsage, at forholdene i verden vil ændres, således at hans evangelium kan overskride hver eneste grænse" (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 174).

„Når vi efterlever Guds bud, kan vi med glæde og forventning se frem til Herren Jesu Kristi andet komme og vide, at vi gennem vor indsats er værdige til, sammen med vore kære, at bo i hans nærhed i al evighed. Der er bestemt intet, der er for svært for os, når vi skal nå dette store mål. Vi kan ikke slappe af et øjeblik. Vi må vise, hver eneste dag i vort liv, at vi er villige til at gøre Herrens vilje – at udbrede det gengivne evangelium, at bære vidnesbyrd for verden, at dele evangeliet med andre" (I Tokyo Japan Area Conference Report, 10. august 1975, s. 57).

„Må Gud velsigne jer, mine elskede brødre og søstre. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen."

Sådan taler vor elskede leder, Ezra Taft Benson. Jeg er sikker på, at jeg taler for hvert eneste medlem af Kirken indenfor hørevidde, når jeg siger til ham: „Vor kære ven og leder, vor præsident og profet, vi elsker dig. Må Herrens velsignelser hvile på dig og give dig den styrke, du behøver." □

Forløsningen: Kærlighedens høst

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

„Måske har du følt dig tilskyndet til at lede efter dine forfædre, men har så følt, at du ikke var genealog. Kan du se, at du ikke mere behøver være det?"

I denne uge er det 150 år siden, at Herren åbenbarede den storslåede lære om dåbens hellige ordinanse til sin profet Joseph Smith. Lyset kom, på et tidspunkt da andre kristne kirker stadig belærte om, at døden uigenkaldeligt og evigt afgør sjælens skæbne. De, der var døbt, blev belønnet med evig glæde. Alle andre pintes i al evighed, uden håb om forløsning. Herrens åbenbaring om, at dåb, gennem den rette præstedømmemyndighed, kunne udføres stedfortrædende for de døde, bevarede retfærdigheden i udtalelsen: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd" (Joh. 3:5).

Dåb ved stedfortræder gør barmhjertigt denne ordinanse tilgængelig for alle værdige afdøde, som ikke har modtaget den gennem den rette præstedømmemyndighed.

Denne storslåede lærdom er endnu et vidne om Jesu Kristi forsonings altomfattende natur. Han har gjort frelse mulig for hver eneste sjæl, der omvender sig. Kristi forsoning var en stedfortrædende forsoning, der overvandt døden. Han tillader, at værdige afdøde modtager alle frelsende ordinanser ved en stedfortræder.

For 150 år siden, skrev Joseph Smith i et brev: „De hellige har privilegiet, at blive døbt for . . . deres slægtninge, der er døde . . . som har antaget evangeliet i ånden gennem dem, som det er blevet overdraget at prædike til dem . . . De hellige, som forsømmer det for deres afdøde slægtninge, *gør det med fare for deres egen frelse*" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 213-214, 230; fremhævelse tilføjet).

Profeten Elijah (Elias) gav nøglerne til det stedfortrædende arbejde til Joseph Smith i templet i Kirtland (se L&P 110:13-16) for at opfylde Herrens løfte om, at „han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre" (L&P 2:2).

Gennem flere åbenbaringer til Joseph Smith og efterfølgende profeter har man fået en øget forståelse af tempeltjenesten og det slægtshistoriske arbejde, som støtter tempeltjenesten. Hver eneste profet siden Joseph Smith har fremhævet det bydende behov, der er for, at vi sørger for alle ordinanser for os selv og vore afdøde forfædre.

Deres inspirerede råd kan i enkelhed sammenfattes således:

Vi skal –

– vende fædrenes hjerter til børnenes, og børnenes til deres fædre.

– sikre at ordinanser udføres for os selv og vore forfædre.

– besegle enkeltpersoner i evige familiebånd.

Mange medlemmer af Kirken erkender vigtigheden af disse bud, men føler sig overvældet af opgaven med at finde oplysninger om deres egne forfædre. For at overvinde denne følelse har Kirken gjort det meget enklere at finde frem til vore forfædre og klargøre deres navne til templet. Fx:

Med velvilligt samarbejde fra indehaverne af de originale optegnelser har vi indsamlet oplysninger om ca. 2 milliarder af de anslåede 7 milliarder personer, som der formodes at findes optegnelser om. Denne ressource øges med mange millioner navne hvert år.

Desuden er der 1500 slægtshistoriske centre over hele verden der skal skabe adgang til vores enorme ressourcer af optegnelser. Man finder dem bemandet med opmærksomme og forstående frivillige, som ønsker at hjælpe. Gennem vejledninger om slægtsforskning, telefax og breve trækker disse centre på de imponerende muligheder der findes i det slægtshistoriske bibliotek i Salt Lake City.

Moderne teknologi har kraftigt forenklet de tidligere komplicerede regler på dette felt. Disse strømlinede trin er tydeligt forklaret i hæftet *Kom til Kristus gennem tempelordinanser og pagter*. Det er tilgængeligt på alle hovedsprog og kan fås hos præstedømmeledere over hele verden. Dette hæfte giver også en sammenfatning af den doktrinære baggrund for slægtshistorie og tempeltjeneste.

Desuden er wardets eller grenens slægtshistoriske konsulenter, hvor sådanne er kaldet, også til rådighed, for at det skal lykkes for dig.

Mange geniale hjerner og forstående personer har anvendt avanceret teknologi til at skabe computer-hjælpemidler, der forenkler slægtsforskningen. Under den beskrivende titel **FamilySearch™** er disse fremragende computer-ressourcer nu til rådighed på slægtshistoriske centre i USA og Canada. (Rekvirer dem, hvis de ikke findes. De er en del af standardudstyret). Med tiden vil disse ressourcer blive tilgængelige andre steder i verden.

FamilySearch giver medlemmerne let adgang til Kirkens centrale slægtshistoriske computerregistre. De forenkler slægtsforskningen væsentligt og gør medlemmerne i stand til bedre at finde oplysninger i Kirkens store skatkammer af mikrofilmede optegnelser. Computeren muliggør en direkte og hurtig søgen af en stor mængde værdifulde oplysninger på compact disc uden tidsforbrug og fejlmuligheder som ved den traditionelle søgen på mikrofilm eller mikrofiche. **FamilySearch** tilbyder disse fem konkrete hjælpemidler, der er ligeså lette at bruge som en telefon:

The Ancestral File™ (slægtsarkiv) er et computerhjælpemiddel bestående af 7 millioner navne sammenkædet i familier. Dette værktøj er hjertet i vores indsats for at samle menneskehedens slægtstavler og gøre oplysningerne let tilgængelige for andre, for at de kan forenkle deres slægtsforskning samt permanent bevare slægtskabsforholdet.

Ancestral File består af de indsendte „fire generationsskemaer" fra medlemmer og venner. Disse data er nøje blevet kombineret med hinanden og udgør en rig kilde om familieoplysninger, der forenkler slægtsforskningen og begrænser dobbeltarbejde. **Ancestral File** indeholder navne og adresser, som muliggør koordinering af forskning med andre indsendere. Der eksisterer nu metoder, der muliggør, at du eller din familieorganisation kan bidrage med alle jeres familieoplysninger til varig opbevaring og mulig anvendelse af andre.

For nylig sagde en ven af Kirken med åbenlys taknemmelighed, mens vedkommende kærligt holdt om en 10-12 cm høj bunke af oplysninger: „Kirken har anbragt mit livsværk i en computer, hvor det vil være varigt anbragt og samtidigt tilgængeligt for andre." Den ånd breder sig over hele verden, at venner, som ønsker at vise deres taknemmelighed for brug af Kirkens ressourcer, nu gavmildt bidrager med deres møjsommeligt indsamlede slægtshistoriske oplysninger, så de kan deles med andre.

Et andet hjælpemiddel er **Family History Library Catalog**™ Det indeholder en beskrivelse af praktisk taget enhver slægtshistorisk optegnelse i Kirken og muliggør en hurtig, automatisk og præcis søgen efter navn og lokalitet i katalogets detaljerede beskrivelser.

Det automatiserede **International Genealogical Index**™ erstatter 10000 mikrofiche og muliggør computersøgen af oplysninger om 147 millioner afdøde personer samt en begrænset sammenkædning af familiemedlemmer.

Om kort tid vil *U. S. Social Security Death Register*™, et automatiseret system med 39 millioner navne, blive udsendt.

I løbet af to til tre år vil andre organiserede data være let tilgængelige om hundrede millioner af afdøde personer. (Af hensyn til privatlivets fred giver vi ikke computeroplysninger om levende personer).

En stor gruppe medlemmer organiserer fx *1880 U. S. Census* (folketælling) med 50 millioner navne. Fem tusind ikke-medlemmer og 77 missionærer er ved at organisere den engelske *1881 Census* med 27 millioner navne. En optegnelse med 5 millioner navne om fødsler, vielser og dødsfald i Australien fra 1788 til 1888 er næsten færdig. Disse hjælpemidler vil muliggøre en national søgen efter en forfader uden at specificere en lokalitet.

Endnu et hjælpemiddel, Personal Ancestral File™, er et godt, billigt og let tilgængeligt hjælpemiddel til hjemmebrug, som gør at man kan organisere, analysere og skrive sin slægtshistorie. Den rapporterer, hvilke ordinanser der mangler, og muliggør elektronisk overførsel af data.

Men for mit vedkommende vil det mest spændende hjælpemiddel være det, som kan eliminere forsinkelsen i klargøringen af navne til templet. Til næste efterår vil du (dvs. medlemmer i USA og Canada – o. a.) selv være i stand til at klargøre dine forfædres navne til templet i din egen kirkebygning, uden at skulle anmode Kirkens hovedsæde om godkendelse. Når du har fået bekræftet, at der ikke er udført nogen tidligere ordinanser, kan du tage direkte til templet og udføre disse ordinanser.

Ældste Richard C. Scott fra De Tolvs Kvorum taler med søster Ruth B. Wright, andenrådgiver i Primarys hovedbestyrelse.

Ja, Herren sætter tempoet op.

Det var svært at blive begejstret for slægtsforskning med de mange regler om kommaer, mellemrum og store bogstaver. Den nye slægtshistoriske tjeneste er noget helt andet. Det handler om at elske, vise omsorg og have følelser for forfædre på den anden side af sløret.

Lige nu er Richard Talbot, John Dunkerson og Abraham Salee for mig ikke blot navne på et stykke papir, som skal modtage deres tempelordinanser. De er forfædre, som jeg viser kærlighed gennem tempeltjeneste. De har til gengæld påvirket mit liv. Jeg finder egenskaber fra deres meningsfyldte liv, vævet ind i min egen karakter. Begynd på dette værk, og du vil vide, hvorfor Herren sagde: „Børnenes hjerter skal vendes til deres fædre" (L&P 2:2). Find ud af, hvorfor denne storslåede lære er blevet gengivet til jorden.

Engang lyttede jeg, mens en ydmyg søster, der næsten var blind bortset fra et lille vindue med syn på det ene øje, bar vidnesbyrd om store åndelige velsignelser, som hun havde haft sammen med sin mand, mens de identificerede personer til tempelordinanser. Hun forklarede, at indre blødninger fornylig havde fjernet den sidste rest af synet. Hendes vidnesbyrd var dejligt, hendes bøn var, at hun igen måtte kunne se tilstrækkeligt til at tjene. Mirakuløst fik hun et endnu bedre syn.

En fremragende kilde om mine forfædre blev udarbejdet af en usædvanlig kvinde i 1888. Hun arbejdede uden nogen doktrinær forståelse og uden de rige kilder, vi har. Hun fulgte sine tilskyndelser, og hendes udholdenhed og omfattende korrespondance frembragte en skat af oplysninger om 16000 forbundne forfædre i vores Talbot slægt. Min mor erhvervede denne optegnelse. En efterkommer, Cathy Frost, der har to børn under skolealderen og som venter endnu et barn, indtaster disse navne på en computer. Min hustru, Jeanene, og jeg vil personligt klargøre dem, så tempelordinanserne kan udføres for dem ved hjælp af de forenklede hjælpemidler, som jeg har beskrevet i dag. Vores familie vil tage til templet for disse forfædre.

Måske er det i øjeblikket vanskeligt for dig personligt at tage til templet, men du kan indsende dine forfædres navne til templet. Måske bor du et sted, hvor ressourcerne er meget begrænsede. Begynd med de forfædre, der er nærmest dig. Søg flere end blot den del af familien der har

dit efternavn, følg alle slægtslinier. Følg de enkle retningslinier og forbered anmodninger om udførelse af tempelordinanser. Beslut dig til at velsigne dem, der er afhængige af dig – og velsign derved dig selv umådeligt.

Jeg behøver ikke fortælle dig i detaljer, hvor du skal tage hen, og hvem du skal se. Når du beslutter dig for, at det skal lykkes for dig, vil du finde en udvej. Du vil finde frem til dem, der kan hjælpe dig. Jeg lover, at Herren vil velsigne dig i dine anstrengelser, for det er hans værk, og han vil vejlede din bønsomme indsats for at bringe ordinanser og pagter til dine forfædre.

Jeg har smagt tilstrækkeligt af frugterne af dette storslåede værk til at vide, at nøglerne, som Elijah gengav til Joseph Smith, tillader, at vore hjerter bindes og vi alle sammenkædes med de af vore forfædre, som venter på vores hjælp. Gennem vores indsats i hellige templer her på jorden, ved anvendelse af den myndighed, som Frelseren har delegeret, modtager vore forfædre de frelsende ordinanser, som gør det muligt for dem at opnå evig lykke.

Tidligere har enkeltpersoner, der var motiveret af en dyb overbevisning om helligheden af dette værk, tappert mødt en udfordring, der kan sammenlignes med alene at høste hele landets korn. Nu er der mange store mejetærskere i aktion. *Sammen vil vi udføre dette værk.*

Hvor passende, at Brødrene, ved 150 års jubilæet for Joseph Smiths erklæring om det stedfortrædende arbejde for de døde, har bekendtgjort nogle meget forenklede metoder til at identificere forfædre og tillade udførelse af tempelordinanser for dem.

Jeg vidner om, at Elijahs ånd rører hjertet i mange af vor Faders børn over hele verden, hvilket får arbejdet for de døde til at accelerere i et hidtil ukendt tempo.

Men hvad med dig? Har du bedt om arbejdet for dine egne forfædre? Tilsidesæt de ting i dit liv, som ikke er væsentlige. Beslut dig for at gøre noget, der vil få evige konsekvenser. Måske har du følt dig tilskyndet til at lede efter dine forfædre, men har så følt, at du ikke var genealog. Kan du se, at du ikke mere behøver være det? Det begynder altsammen med kærlighed og et oprigtigt ønske om at hjælpe dem, som ikke kan hjælpe sig selv.

Det er et åndeligt værk, en enorm indsats med samarbejde på begge sider af sløret, hvor der ydes hjælp i begge retninger. Det begynder med kærlighed. Ligegyldigt hvor I verden du bor, kan du med bøn, tro, beslutsomhed, flid og lidt offer yde et stort bidrag. Begynd nu. Jeg lover dig, at Herren vil hjælpe dig med at finde en udvej. Og du vil få en vidunderlig følelse.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tusinde gange

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

„Vi må gøre alt i vores magt for at forhindre ulykker, og derefter gøre alt, der er muligt, for at hjælpe og trøste ofrene for de tragedier, der finder sted."

Hvor mange forældre har ikke haft en oplevelse som denne: Du slapper af for første gang efter en lang dag. Pludselig bliver øjeblikkets fred og ro sønderrevet af et gennemtrængende skrig fra et af dine børn. Du springer op fra din behagelige lænestol og løber dit barn i møde, som hysterisk kommer løbende gennem fordøren. Det er tydeligt, at der er en flænge, som vil kræve nogle sting. I løbet af en brøkdel af et sekund har du dannet en mening om, hvad der er sket. Derfor er de første ord, som kommer ud af din mund, ikke medfølende og trøstende, men „Åh, knægt, hvorfor kan du ikke være mere forsigtig? Hvornår lærer du at høre efter mig? Jeg har tusinde gange fortalt dig, at du ikke må lege på garagetaget!" Vore børn vil bevidne, at ingen af os nogensinde har fortalt dem noget to, tre, ni eller femten gange. Vi hævder altid, at vi har fortalt dem det tusind gange.

Lige som jordiske forældre er kommet med advarsler, således har Herren også advaret sine børn. „Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage" (L&P 1:4).

Og efter deres vidnesbyrd „kommer jordskælvenes vidnesbyrd, der skal fremkalde stønnen i jordens midte . . .

Og ligeledes kommer der vidnesbyrd ved tordenens røst, lynets røst, stormens røst og ved havets bølgers røst, når havet går over sine bredder" (L&P 88:89-90).

„Og på den dag skal der høres om krige og rygter om krige . . .

Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldig" (L&P 45:26-27).

„Og der skal komme plager" (L&P 84:97).

„Og hele jorden skal være i bevægelse" (L&P 45:26).

Det er en underdrivelse at sige, at Herrens advarsler er begyndt. Hvordan reagerer vi på råbene om hjælp fra Guds børn? Spørger vi: „Hvorfor er I ikke mere forsigtige?" „Hvorfor lytter I ikke til Herren?" „Vore kirkeledere har tusinde gange fortalt jer, at I skal ændre jeres opførsel."

Før vi begynder at tale om, hvordan vi bør reagere, vil jeg foreslå, at vi ændrer indstilling på to områder. For det første er vi nødt til at undgå skæbnetro. Vi kender profetierne om fremtiden. Vi kender slutresultatet. Vi ved, at verden som helhed ikke vil omvende sig, og som følge deraf vil de sidste dage være fyldt med megen sorg og lidelse. Derfor kunne vi resignere og ikke gøre andet end at bede om, at enden snart kommer, så tusindårsriget kan begynde. Hvis vi gør det, mister vi vores ret til at deltage i den store begivenhed, som vi alle venter på. Vi må alle være deltagere i det afsluttende drama, ikke tilskuere. Vi må gøre alt i vores magt for at forhindre ulykker, og derefter gøre alt, der er muligt, for at hjælpe og trøste ofrene for de tragedier, der finder sted.

Lehi var et fremragende eksempel for os ved den måde, han håndterede sin viden om Laman og Lemuels fremtid. Mens Laman og Lemuel endnu var unge, modtog Lehi en åbenbaring, som fortalte, at de ikke ville spise af frugten fra livets træ. Straks efter åbenbaringen formanede han

dem „med en øm faders hele kærlighed til at give agt på hans ord, så at Herren måske ville forbarme sig over dem" (1 Nephi 8:37). Resten af Lehis liv gav Laman og Lemuels gerninger ham kun et beskedent håb om, at de ville omvende sig. Men han gav aldrig op og arbejdede med dem og elskede dem til sit sidste åndedrag. (Se 2 Nephi 1:21).

Den store profet Mormon satte et andet eksempel, der er værd at følge. Han levede i en tid uden håb. Forestil jer dette: „Og der fandtes ingen af Herrens gaver, og den Helligånd kom ikke over nogen på grund af deres ugudelighed og vantro" (Mormon 1:14).

På trods af denne håbløse situation førte Mormon deres hære, for med hans egne ord: „Jeg havde . . . til trods for deres ugudelighed . . . elsket dem af mit ganske hjerte efter Guds kærlighed, som var i mig; og jeg havde udøst min sjæl i bøn til Gud den hele dag for dem" (Mormon 3:12).

Denne profet havde Kristuslignende kærlighed til et faldent folk. Kan vi være tilfreds med at elske mindre? Vi må haste videre med Kristi rene kærlighed og udbrede evangeliets gode budskab. Og når vi gør det og kæmper for den gode sag imod det onde, lys imod mørke og sandhed imod løgn, må vi ikke forsømme vores ansvar for at forbinde sårene hos dem, der er faldet i kampen. Der er ingen plads i riget for skæbnetro.

Den anden ændring af indstilling består i ikke at tillade os selv nogen skadefro ved ulykkerne i de sidste dage. Vi har nogle gange en tendens til at glædes over, at de naturlige følger af synd kommer frem. Vi føler måske nogen retfærdiggørelse for at være blevet ignoreret af størstedelen af verden og forfulgt og latterliggjort af de fleste andre. Når vi ser jordskælv, krige, hungersnød, sygdom, fattigdom og sorg, kan vi fristes til at sige: „Vi advarede dem." „Vi fortalte dem tusind gange, at de ikke skulle kaste sig ud i de aktiviteter."

Vi bør tage disse ordsprog til os:

„Den skadefro slipper ikke for straf" (Ordsp. 17:5).

„Falder din fjende, så glæd dig ikke, snubler han, juble dit hjerte ikke" (Ordsp. 24:17).

Om dette emne sagde Job: „Var min avindsmands fald min glæde, jubled jeg, når han ramtes af vanheld" (Job 31:29), „da fornægted jeg Gud hist oppe" (v. 28).

Kong Benjamin omtalte meget klart den synd at dømme andre, der var i nød:

„Du vil måske sige: Det menneske er selv skyld i sin elendighed; derfor vil jeg tilbageholde min hånd og ikke give ham af min mad og heller ikke give ham af mit gods, så han ikke lider nød; thi hans straf er retfærdig.

Men jeg siger dig, o menneske, at hver den, der gør dette, har stor årsag til anger" (Mosiah 4:17-18).

Syngende sammen med forsamlingen fra venstre: Ældsterne John K. Carmack og George R. Hill III fra De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd, førsterådgiver Henry B. Eyring, biskop Robert D. Hales og andenrådgiver Glenn L. Pace.

Vi ved, at mange sår er selvforskyldte og kunne være undgået ved at adlyde evangeliets principper. Men at slå det hen som „deres problem" er ikke acceptabelt i Herrens øjne. Han har sagt: „Kom hid til mig,

alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt. 11:28). Selv om han ikke tolererer synd, er hans arme altid åbne for synderen, der omvender sig. I nutidig åbenbaring har Herren bedt os om at gå et skridt længere: „Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker" (L&P 64:10).

Vores tilgivelse må gives tilkende ved at række en hånd ud for at hele sår, selv når de er en følge af overtrædelse. At reagere på nogen anden måde ville svare til at åbne en klinik for lungekræft, der er forbeholdt ikke-rygere. Om smerten kommer til en, der er fuldstændig uskyldig, eller skyldes egne handlinger er uden betydning. Når en person er blevet kørt ned af en lastbil, lader vi ikke være med at hjælpe, selv om det er klart, at han ikke blev på fortovet.

Selv om en del af lidelserne i verden kan føres tilbage til enkeltpersoners ulydighed eller manglende omtanke, så er der omfattende lidelser, som ikke skyldes nogens personlige fejl. Millioner i denne verden falder sultne i søvn. Når de er vågne, plages de af sygdomme og andre plager. Årsagerne er mange, forskellige og komplicerede. Desuden rammer naturkatastrofer både de retfærdige og de ugudelige.

Nu hvor vi har ændret indstilling vedrørende skæbnetro og skadefro, hvad bør vi så gøre? Hvordan bør vi som kirke og som enkeltpersoner reagere på de enorme behov i verden?

Vi er kun få. For hvert medlem af Kirken i denne verden er der omkring 1000, som ikke er medlemmer. Vore ressourcer er begrænsede, og verdens behov er omfattende. Vi kan ikke gøre alt, men vi må gøre alt i vores magt.

Brødrene holder nøje øje med de mange kriser over hele verden og yder hjælp til en lang række lande. Hjælpen ydes, hvor behovet virker størst uden skelen til de politiske eller religiøse ideologier, der findes i hvert land.

På spørgsmålet „Hvad kræves for at være et godt medlem (af Kirken)?" svarede Joseph Smith bl.a.: „Han skal give den sultne mad, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer og trøste den lidende, uanset om det er i denne kirke, i nogen anden eller slet ikke i nogen kirke, men hvor han end finder dem" (*Times and Seasons*, 15. marts 1842, s. 732).

Mere nutidigt har præsident Hinckley sagt: „Når der er tale om virkelig sult, vil jeg ikke lade politiske hensyn svække min medfølelse eller fratage mig ansvaret for Guds sønner og døtre, uanset grunden, hvor og under hvilke omstændigheder de end befinder sig" (Stjernen, aprilkonferencen 1985, s. 51).

Når medlemmer af Kirken læser beretninger om eller ser voldsomme billeder af menneskelige lidelser, bliver de rørt og spørger: „Hvad kan vi gøre?" De fleste befinder sig ikke i en position, hvor de kan hjælpe direkte fra person til person, når behovet er mange kilometer væk. Men hvert eneste medlem af Kirken kan bede om fred over hele jorden, og at dens indbyggere må have det godt. Desuden kan medlemmer faste og øge deres fasteoffer, når de er i stand til det, og derved gøre Kirken i stand til at gøre mere.

Med hensyn til personlig hjælp er den største barmhjertighedstjeneste, vi hver især kan yde, i vore egne nabolag og lokalsamfund. Hvor vi end lever i verden, omgiver smerte og sorg os. Vi er nødt til at tage flere initiativer som enkeltpersoner og beslutte, hvor vi bedst kan være gøre nytte.

At en bestemt aktivitet ikke støttes af Kirken, betyder ikke, at den ikke fortjener støtte fra medlemmer af Kirken. Vi bør personligt få større viden om mulighederne omkring os. Jeg er bange for, at nogle medlemmer lider af handlingslammelse og venter på, at Kirken sætter sit godkendende stempel på den ene eller den anden organisation. Kirken underviser i principper. Anvend disse principper og Ånden til at afgøre, hvilke organisationer du gerne vil støtte.

Herren har sagt: „Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje" (L&P 58:27). Der kan udføres meget godt gennem Kirkens organisation, gennem lokale organisationer og meget ofte uden formelle organisationer overhovedet.

Vi må række hånden uden for murene af vores egen kirke. Inden for humanitært arbejde, som på andre områder inden for evangeliet, kan vi ikke blive jordens salt, hvis vi forbliver i en klump i aktivitetssalene i vore smukke kirkebygninger. Vi behøver ikke vente på en opringning eller en opgave fra en kirkeleder, før vi involverer os i aktiviteter, der bedst udføres som et lokalt eller individuelt projekt.

Når vi følelsesmæssigt og åndeligt bliver involveret i at hjælpe en person, der lider, fyldes vore hjerter af medfølelse. Det gør ondt, men processen letter andres smerte. Gennem erfaring får vi et begrænset indblik i Frelserens smerte, da han tilvejebragte den uendelige forsoning. Gennem Helligåndens kraft foregår der en helliggørelse i vore sjæle, og vi bliver mere lig Frelseren. Vi opnår en bedre forståelse af, hvad det betød, da han sagde: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

Når de sidste dage udfolder sig, vil vi se alle profetierne opfyldt. Vi vil se nutidens problemer forøget, og vi vil se nye udfordringer, som vi i øjeblikket knap kan forestille os. Vi må række en hånd ud til dem, der lider under disse begivenheder. Vi må ikke være fatalister eller dømmende – selv om vi advarer jordens indbyggere om noget tusind gange, og de ikke lytter til os. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Visdomsordet

Ældste Eduardo Ayala
De Halvfjerds

„Hvor jeg ønsker, at vi hver især må få et stærkt vidnesbyrd om visdomsordet, at vi må fortælle andre om resultaterne af dets hellige løfter."

Kære brødre og søstre. Gennem hele mit liv har jeg kendt mænd og kvinder, som omhyggeligt og med glæde har holdt Herrens befalinger, og som gennem deres eksempel har opløftet og velsignet personer omkring sig. Nogle af dem sidder nu i fremtrædende og krævende stillinger i deres personlige liv og inden for deres fag. Midt i deres succes er de ikke bange for at erkende, at de er der på grund af Herrens velsignelser.

Lad mig berette om et trofast medlem af Kirken, som har en fremtrædende position blandt verdens neurokirurger. Denne position har han efter sit eget udsagn opnået med Herrens hjælp og gennem lydighed mod visdomsordet. Han sluttede sig til Kirken i en tidlig alder og lovede sig selv, at han trofast ville efterleve befalingerne. Som årene gik, fik han mulighed for at opnå to at sine største mål – mulighed for at opnå en universitetsuddannelse og at gifte sig med sin drømmepige.

I denne periode skete der noget, som totalt ændrede hans liv. En af hans døtre blev alvorligt syg af en hjernesygdom, som til sidst tog hendes liv. Ingen forsøg på at redde hende var tilstrækkelige. Under denne frustrerende og smertefulde oplevelse, mens han studerede medicin på universitetet, satte han sig et nyt og vanskeligt mål, at blive neurokirurg. Hans datters lidelse og død af en hjernesygdom vakte i ham et ønske om at studere neurokirurgi, en uddannelse, der ville være lang og vanskelig.

Neurokirurgi kræver bl. a. en høj grad af fysisk disciplin og fingerfærdighed. På dette tidspunkt i sit liv, hvor han studerede, opdagede han de velsignelser, der kommer ved lydighed mod visdomsordet. Han bad Herren med ydmyghed og kærlighed om, at løfterne i afsnit 89 i Lære & Pagter måtte blive tilkendegivet hos ham, således at han kunne velsigne dem, der ville være afhængige af hans evner.

I disse vanskelige studieår arbejdede han utrætteligt på at blive den bedste inden for sit speciale. Som årene gik, erhvervede han stor færdighed med sine hænder og mestrede kunsten og færdighederne, der er nødvendige for at arbejde med den menneskelige hjerne. Som vi kan forestille os, kunne ethvert fejltrin eller usikkerhed i hans hænder forårsage skader på hans patienter, måske skade dem for livet.

Da han studerede afsnit 89 i Lære & Pagter, fik han et stærkt vidnesbyrd om, at når vi afstår fra at indtage stoffer, der er skadelige for legemet, velsignes vi med intelligens og et sundt og stærkt legeme. Som læge vidste han, at disse løfter var inden for hans rækkevidde, og han søgte dem oprigtigt.

Da den afsluttende praktiske prøve inden for hans speciale kom, forberedte han sig meget omhyggeligt for at præstere sit allerbedste og demonstrere for censorerne de færdigheder, som han havde erhvervet. Dagen før prøven lagde han mærke til en alvorlig skælven i de normalt rolige hænder, og ydmygt bad han til Herren om, at hænderne måtte blive faste og sikre, som de indtil nu altid havde været. Den følgende dag opdagede han med stor uro, at der var usikre bevægelser i hans hænder. Han gik ud til et ensomt sted, og i dyb meditation søgte han mentalt efter en synd, som han havde begået, der ville få ham til at opleve dette problem. Men i sin søgen fandt han intet, der var i modstrid med visdomsordet. Derpå tænkte han: „Jeg har brug for, at disse løfter bliver opfyldt nu," og han bad til vor Fader i Himlen af hele sit hjerte om, at Herrens vejledning og beskyttelse måtte være med ham.

Tidspunktet, hvor han skulle operere i sin patients hjerne, kom, og da lægen så sine hænder gennem mikroskopet, lagde han meget bevæget mærke til, at hans bøn var blevet hørt, og at hans hænder var roligere end nogensinde før.

Han mærkede taknemmeligheden vælde op i sig, og hans sikre og dygtige hænder fløj i deres arbejde, og hans patients beskadigede hjerne blev helbredt. Velsignelserne og løfterne i visdomsordet var med ham, og han var i stand til at udføre denne vanskelige operation en time hurtigere end forventet. Det var en fuldstændig succes, og han tog ydmygt imod lykønskninger fra de eksaminerende læger. Taknemmelig over den succes, han havde opnået, vendte han hjem, og der gennemgik han sammen med sin familie Herrens løfter: „Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte" (L&P 89:18-20).

Når han i dag besøger berømte klinikker og hospitaler, hvor kolleger har lejlighed til at lytte til ham, udtrykker han til dem og til pressen: „Først og fremmest er jeg medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og dernæst er jeg neurokirurg." Ikke alle fremtrædende mennesker opnår den ydmyghed, at kunne genkende Herrens velsignelser i deres liv, som er en følge af lydighed over for befalingerne, således som dette gode medlem af Kirken har gjort.

Visdomsordet er uden tvivl en af de befalinger, som vi er nødt til at følge i denne tid, hvor der findes store mængder af stimulanser og narkotika, som svækker de personer, der ignorerer de storslåede løfter, Herren har givet til menneskene, hvis de vil undgå at anvende disse skadelige stoffer.

Denne befaling er meget vigtig i dag. Som et eksempel på kraften i visdomsordet citerer jeg et andet vers fra afsnit 89 i Lære & Pagter. Herren sagde: „Og atter: Tobak er ikke for legemet, ej heller for maven, og er ikke godt for mennesket" (L&P 89:8). Profeten Joseph Smith modtog denne åbenbaring i februar i 1833, og den har været årsag til mange kontroverser. På det tidlige tidspunkt var det måske kun væ-

Et blik ned på tempelpladsen og nogle af dørene til Tabernaklet.

sentligt for trofaste medlemmer af Kirken, men lægerne har nu erkendt, at tobak udover at være vanedannende også er dødbringende. Enhver anvendelse af tobak har været årsag til så stor skade blandt mennesker, at behovet for store kampagner imod dens anvendelse ikke kan undgås.

Jeg ønsker virkelig, at vi hver især må få et stærkt vidnesbyrd om visdomsordet, at vi må fortælle andre om resultaterne af dets hellige løfter, således at kommende generationer kan blive sunde og intelligente, og således at vore familier og nationer kan blive styrket. På denne måde kan vi blive værdige til at modtage det største af Herrens løfter, som findes i dette afsnit af Lære & Pagter: „Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel" (L&P 89:21). Når vi ydmygt erkender og fuldt ud accepterer Herrens råd, vil intet kunne holde menneskenes intelligens tilbage.

De levende profeter underviser os hele tiden i disse hellige principper, men mennesker håner dem tilsyneladende, selv når de angribes og ødelægges af disse skadelige stoffer, som ikke kun ødelægger legemet og forstanden, men også ånden. Vore klinikker og hospitaler er fulde af disse mennesker, og alligevel modstår mennesker stadig Herrens ord og nægter at erkende visdommen, som ligger deri.

Jeg beder for dem, der stadig kan reddes, og for dem, som nu har modtaget Herrens råd og har fjernet sig fra disse stoffer, der kan forårsage deres tilintetgørelse.

Jeg ønsker inderligt, at vi accepterer visdommen i dette advarselsord. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Lykke er hjemmelavet

Ældste LeGrand R. Curtis
De Halvfjerds

„Lykkelige minder planlægges, og forældre må planlægge særlige åndelige oplevelser for at skabe åndelige minder i deres hjem."

For en måned siden fandt en vigtig begivenhed i vores liv sted. Vores ældste barnebarn blev viet for tid og evighed i templet i Salt Lake City. Da denne smukke unge kvinde knælede i templet sammen med en dejlig ung mand blev mange håb og velsignelser opfyldt. For det unge par – opnåelse af tempelordinansernes umådelige velsignelser; for deres forældre – resultatet af mange års undervisning og kærlighed. Min hustru, Patricia, og jeg følte os meget velsignet, da denne gruppe samledes, hvor bl.a. vore otte børn og deres ægtefæller var tilstede.

Lige siden den dag har vi set tilbage og gennemgået mange lærdomme om det, som vi anser for det ideelle hjem og den ideelle familie – hvilket med hensyn til placering, størrelse og sammensætning er lige så forskelligt som medlemmerne af Kirken. Men disse faktorer formindsker ikke det ønske, vi alle har, om at nå dette ideal. Præsident David O. McKay har udtalt: „Det er muligt at gøre hjemmet til en bid af Himlen. Jeg forestiller mig Himlen som en fortsættelse af det ideelle hjem" (*Improvement Era*, oktober 1948, s. 618). Vi håber, at børn oplever noget af det følgende i deres hjem.

Den bedste gave forældre kan give deres børn er måske at elske hinanden, holde af hinanden, ja, endda holde i hånd og vise deres kærlighed ved den måde, de taler til hinanden på.

Hjemmet bør være et lykkeligt sted, fordi alle prøver at gøre det lykkeligt. Det siges, at lykke skabes i hjemmet, og vi bør bestræbe os på at gøre vore hjem lykkelige og behagelige for os selv og for vore børn. Et lykkeligt hjem er centreret om evangeliets lærdomme. Det kræver en konstant og omhyggelig indsats fra alle involverede.

I det ideelle hjem vil hvert barn få alle chancer for at udvikle sin personlighed uden alt for megen dominans. Disciplin er organiseret kærlighed, og børn får den rette udvikling i en kærlig atmosfære med passende retningslinier, som former deres liv og vaner. Flere børn straffes for at efterligne deres forældre end for at være ulydige over for dem. Vi bør *være* det, vi ønsker at *se*.

I L&P 88:119 finder vi det vers, der beskriver det hjem, som vi bør stræbe efter at skabe: „Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus."

Vi ved, at verden er oversvømmet med bøger og blade af negativ værdi for os og vore børn. Bøgerne i vore hjem er der for at blive læst, og der bør ikke være hylder under lås og slå, fordi der står bøger med et tvivlsomt indhold.

Der bør herske absolut sandhed i vore hjem, og vi bør bestræbe os på at svare ærligt på ethvert spørgsmål. Ærlighed er sandhedens ledsager, og uærlighed følger usandhed. Vi bør forvente fuldstændig ærlighed af både vore børn og os som forældre.

Vi bør udvise gæstfrihed i vore hjem, og vore venner bør føle sig velkomne. Hjemme hos os foretrak vi, at børnene tømte køleskabet og brugte køkkenet i stedet for at undersøge verdens mange skumle steder. Det er bedre at købe is i tide, end ønske man havde gjort det, når det er for sent.

I det ideelle hjem er søndag ugens bedste dag. Vi bør se frem til den, fordi det er dagen, hvor vi sammen går i kirke og bagefter kommer hjem og taler om det, vi har lært ved de forskellige møder. Middagsbordet er en glimrende lejlighed til at både forældre og børn kan tale om det, de har lært i deres søndagsskoleklasser og ved andre møder. Vores måde at holde sabbat på angiver vore følelser over for vor Fader i Himlen.

Selv om far og mor arbejder hårdt, bør de afse tid til at være informeret om nyhederne, læse gode bøger og tale om Kirkens blade med hinanden og med deres børn. Disse blade kan tilføje vores liv en ny dimension, hvis vi bruger dem i vores hjem og drøfter dem med vores familie. Det er en vedvarende udfordring for os alle, men det er indsatsen værd.

Familien bør knæle sammen dagligt i familiebøn. I Alma 58:10 står der: „Derfor udøste vi vor sjæl i bøn til Gud, at han ville styrke os og udfri os af vore fjenders hænder og give os styrke til, så at vi kunne beholde vore byer, vort land og vore ejendele til vort folks underhold." Vores familie har altid haft behov for at blive styrket – og har det stadig – og at knæle dagligt i bøn det hjælper helt bestemt. Børn har hele tiden behov for at blive belært om, hvordan de skal opføre sig, når de bliver voksne og har deres egen familie.

Mødre og døtre bør være kvinder og sømmelige på enhver måde. Mødre og døtre bør være aktive i Hjælpeforeningen, Unge Piger eller Primary. Søster Curtis og jeg taler ofte om, at vi som børn overværede Hjælpeforeningen ved vore mødres side.

Fædre og sønner bør være venlige og opføre sig som gentlemen. De bør ære de-

Ældsterne Marlin K. Jensen og LeGrand R. Curtis fra De Halvfjerds med en ung gæst.

res præstedømme, tage på mission og tjene Herren.

Familien må overholde visdomsordet på enhver måde og aldrig gå på kompromis med instruktionerne i denne hellige befaling.

Mødre og fædre og børn behøver erfaring med at bære deres vidnesbyrd og give udtryk for deres kærlighed til vor Fader i Himlen og Jesus Kristus. At bære vidnesbyrd er ikke begrænset til kirkesalen. Familiens stue kan være den ideelle ramme om nogle meget personlige åndelige oplevelser. Lykkelige minder planlægges, og forældre må planlægge særlige åndelige oplevelser for at skabe åndelige minder i deres hjem.

Forældre må holde så meget af deres børn, at de vil vente oppe, indtil børnene kommer hjem fra deres date, eller gå ud og finde dem, hvis de er for sent ude. Jeg har læst mange sider i skriften, mens jeg sad ved spisebordet i køkkenet og ventede på, at teenagere skulle komme hjem.

Spisebordet kan være rammen om mange værdifulde undervisningssituationer og gode samtaler. Vi bør ikke kun indtage god mad, men også kærlighed og venskab. Skriften kan læses ved køkkenbordet, og mødre og fædre kan forklare profeternes lærdomme. Nephi fortalte: „Thi min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte" (2 Nephi 4:15). Når vi tænker tilbage på årene med børneopdragelse, kan vi se, hvordan vi og vore kære altid havde brug for skrifterne. Er der noget bedre end skrifterne og vores kærlighed til dem, som vi kan drøfte med vore børn?

Børn har behov for at vide, at deres forældre elsker dem så meget, at de vil belære dem om evangeliet. Mandag aften kan gøres til noget særligt gennem familieaftenen – kærligheden i hjemmet og musik, lege og lærerige stunder. Det er vores erfaring, at barnet, der ved familieaftenen ruller rundt på gulvet, lytter efter og lærer meget mere, end vi tror er muligt.

Som forældre betragter søster Curtis og jeg nu vore otte børn, der nu har deres egne hjem. Vi grunder meget over principperne, når vi ser vore børn undervise deres børn – vore børnebørn – i evangeliets principper. Vi ved, at det ikke er let, men vi ved også, at vi alle må forsøge.

Jeg har i dag talt om nogle af idealerne, som vi alle må arbejde hen imod. Kun få har nået disse idealer, men præsident McKay sagde, at det var muligt, og den viden gør det værd at forsøge.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at jeg ved, at Jesu Kristi evangelium og alt, hvad det giver os, er beregnet for vores lykke og for vore kæres lykke. Jesus Kristus er midtpunktet i vores liv. Jeg ved, at han står sine tjenere nær på denne jord i dag. Han elsker hver enkelt af os, og vi kan ærligt synge og hævde, at „jeg er Guds kære barn" og mene det (*Syng med mig*, B-76).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Jeg elsker ham, min hustru elsker ham, og vi ønsker virkelig, at vore børn og børnebørn vil elske og adlyde vor Herre og Frelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

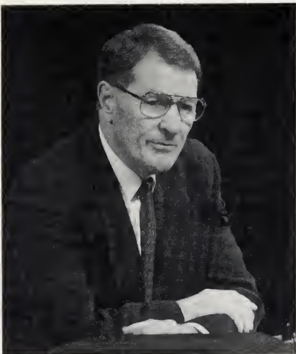

Det Præsiderende Biskopråd: Førsterådgiver Henry B. Eyring, biskop Robert D. Hales og andenrådgiver Glenn L. Pace.

Aflæg det naturlige menneske

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

„Selviskheden er meget mere, end bare et almindeligt problem, fordi den aktiverer alle dødssynderne!"

Så ofte har profeterne advaret mod selviskhedens farer – den umådeholdne og overdrevne selvoptagethed. Der er faktisk ikke så langt fra selvoptagethed til selvdyrkelse, som vi måske tror. Egenrådig selviskhed er faktisk oprør mod Gud, fordi, som Samuel advarede, „egenrådighed er afgudsbrøde" (1 Sam. 15:23).

Selviskheden er meget mere end bare et almindeligt problem, fordi den aktiverer alle dødssynderne! Det er den udfarende kraft til overtrædelse af de ti bud.

Hvis man fokuserer på sig selv, er det meget lettere at bære falsk vidnesbyrd, hvis det tjener ens formål. Det er lettere at ignorere sine forældre, i stedet for at ære dem. Det er lettere at stjæle, fordi ens egne ønsker sejrer. Det er lettere at begære, eftersom den selviske mener, at intet bør ham nægtes.

Det er lettere at begå seksuelle overtrædelser, fordi det hele bare handler om at tilfredsstille sig selv, om man så hensynsløst skal misbruge andre. Sabbatsdagen bliver let forsømt, fordi den hurtigt bliver som alle andre dage. Hvis man er selvisk, er det lettere at lyve, fordi man tager lettere på sandheden.

Den selviske person søger derfor ikke at behage Gud, men sig selv. Et sådant menneske vil endda bryde en pagt bare for at tilfredsstille sine lyster.

Selviskhed spekulerer ikke alvorligt over andres lidelser, derfor vil kærligheden blive kold hos de fleste. (Se Moses 6:27; Matt. 24:12; L&P 45:27.)

I de sidste dage vil de alvorlige synder florere, ligesom „i Noas dage". Skrifterne fortæller os, at samfundet på Noas tid var „fordærvet i Guds øjne" og „fuld af voldshandlinger". (1 Mos. 6:11-12; Moses 8:28.) Fordærvelse og vold – lyder det bekendt? Disse frygtelige forhold vinder frem på grund af den enkeltes selviskhed. Stillet over for disse problemer, er det intet under at menneskene vil dåne af rædsel. (Se Luk. 21:26; L&P 45:26.) Selv de trofaste kan forvente en smule hjertekvababbelse.

Selv i gode mennesker findes der en smule selviskhed. Jane Austens romanfigur Elizabeth sagde tankefuldt: „Jeg har været et selvisk væsen hele mit liv, i praksis, men dog ikke i princippet." (*Pride and Prejudice*, New York: Airmont Books, 1962, p. 58). Det selviske menneske nærer en forkærlighed for det strunke og stolte pronomen *Jeg*. Det er værd at bemærke, at det første bogstav i pronomenet *jeg* ikke har noget knæ at bøje, mens det første bogstav i pronomenet *vi* har.

I sin selvoptagethed tilbageholder den selviske person den ros, som andre mennesker fortjener og har brug for, idet han hellere vil skose, end rose.

Vi kender andre former for selviskhed fra os selv: Man modtager eller gør krav på ufortjent ros; man sluger i fortjent ros; man fryder sig, når andre fejler; man ærgrer sig over andres fremgang; man foretrækker en offentlig undskyldning fremfor en forsoning på tomandshånd; og man „drager fordel af næstens ord" (2 Nephi 28:8). Alt bliver betragtet ud fra et selvisk synspunkt – hvad får „jeg" ud af det? Det er ligesom med den madras, en eller anden havde tabt, og som lå og sinkede trafikken på landevejen. Ingen af de irriterede bilister stoppede og fjernede madrassen, da de først var kommet uden om den, for det fik de jo ikke selv noget ud af nu.

Profeten Joseph Smith erklærede: „Menneskene (er) fra naturens hånd selviske, ærgerrige, og konstant ude efter at overgå hinanden." (*The Words of Joseph Smith*, samlet af Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, Provo, Utah: Brigham Young University, Religious Studies Center, 1980, p. 201).

Saul, der var opblæst af selvglæde, blev mindet om en tid, da „du end ikke regne(de) dig selv for noget" (1 Sam. 15:17).

Selviskhed giver sig ofte udtryk i et egenrådigt sind. En „stolt og overmodig ånd" er ofte noget, der plager de intelligente, der sagtens kunne blive de bedste. (Daniel 5:20.) En ting som de intelligente ofte savner, er sagtmodighed! I stedet for at have „en villig sjæl", der stræber efter at blive ét med „Kristi sind", er en „stolt og overmodig ånd" uimodtagelig for råd og stræber efter magt. (1 Krøn. 28:9; 1 Kor. 2:16; L&P 64:34.) Jesus, som var og er „mere intelligent end dem alle," er også mere ydmyg end dem alle. (Abraham 3:19.)

Jesus lagde alt på alteret, uden fanfarer eller tovtrækkerier. Både før og efter sin forbløffende forsoning, udbrød han: „Ære være Faderen." (L&P 19:19; Moses 4:2.) Jesus, der var overmåde intelligent, lod trods alt sin vilje blive „opslugt i Faderens vilje." (Mosiah 15:7; se også Joh. 6:38.) De, hvis sind er stolte og hovmodige, er ganske enkelt ikke i stand til at gøre dette.

Egenrådig selviskhed får iøvrigt gode mennesker til at strides om hjorde, sandlodder og fløde. Alt dette udspringer af det, som Herren kalder, at „begære . . . en dråbe og forsømme det vigtigere" (L&P 117:8). Den nærsynede selviskhed får en ret linser til at svulme op og får tredive sølvpenge til at ligne en ren skattekiste. I vores enorme bjærgsomhed, glemmer vi ofte Ham, der engang sagde: „Hvad betyder jordisk gods for mig?" (L&P 117:4.)

Sådan er det at aflægge sig det naturlige menneske, som af naturen er selvisk. (Se Mosiah 3:19). Så en stor del af vor træthed, søskende, skyldes faktisk at vi slæber rundt på en unødvendig byrde. Vægten af det naturlige menneske hindrer os i gøre vore kristne kraftspring; så vi ender med at være så opsvulmede af selviskhed at vi ikke kan gå gennem nåleøjet.

Anne Morrow Lindbergh skrev om behovet for „at fralægge mig min Marta-agtige bekymring for mange ting, . . . fralægge mig stoltheden, . . . fralægge mig hykleriet i min omgang med andre mennesker. Hvor afslappende vil det ikke være!

Jeg har erfaret, at det mest udmattende her i livet," sagde hun, „er at være uoprigtig. Det er derfor så megen selskabelighed er så trættende." (*Gift from the Sea*, New York: Vintage Books, 1978, p. 32).

Ubehersket selviskhed hindrer således stædigt udviklingen af alle de guddommelige egenskaber: kærlighed, barmhjertighed, tålmodighed, langmodighed, venlighed, imødekommenhed, godhed, og mildhed. Derimod, søskende, kan jeg ikke komme i tanker om en eneste evangelisk pagt, som ikke vil skrælle selviskheden af os, hvis vi overholder den!

Men hvilken kamp er det ikke for nogle af os! Vi er jo alle plaget af selviskhed i større eller mindre grad. Spørgsmålet er så: „Hvordan forløber kampen?" Får vi fjernet vores selviskhed – i det mindste gradvist? Eller er det naturlige menneske blevet for fastgroet? Guddommelige belæringer er i vid udstrækning givet os som en hjælp til at ryste selviskheden af os, „thi hvor er den søn (eller datter), som faderen ikke tugter?" (Hebr. 12:7.)

Genoprettelsens skrifter fortæller os meget mere om, hvordan vi virkelig kan opnå tilgivelse gennem Kristi forsoning, ved hvilken „barmhjertigheden . . . overvinder retfærdigheden" (Alma 34:15). Vi kan få et virkeligt og berettiget håb for fremtiden – håb nok til at udvikle den tro, der skal til for at aflægge os det naturlige menneske og stræbe efter at blive mere hellige.

Og eftersom Forsoningens mesterværk allerede er faldet på plads, ved vi, at alt andet i Guds plan også vil lykkes. Gud formår helt afgjort at gøre sin egen gerning! (Se 2 Nephi 27:20-21.) I sin plan for den menneskelige slægt, har Gud for længst taget højde for alle vore fejltagelser. Hans hensigter vil sejre og det uden at ophæve menneskets moralske handlefrihed. Alle hans hensigter vil ske til sin tid. (Se L&P 64:32.)

Men uden disse og andre åndelige perspektiver ville vi opføre os helt anderledes. Hvis man fjerner erkendelsen af, at der er en guddommelig plan med alt, vil selviske mennesker hurtigt danne politiske og økonomiske systemer for at gøre livet så smertefrit og fornøjeligt som muligt. Vildførte regeringer vil leve videre, selvom de har levet over evne, og derved gældsat fremtidige generationer.

Hvis vi fjerner respekten for det guddommelige i vores næste, vil respekten for hans ejendom hastigt forsvinde.

Hvis de grundlæggende moralske standarder fjernes, forvandles tolerance hurtigt til lemfældighed.

Hvis den guddommelige følelse af samhørighed med familie eller samfund fjernes, så opstår der hurtigt en ligegyldighed over for samfundet.

Hvis respekten for det sjette bud fjernes, så ser vi en udbredt dyrkelse af sex, som en verdslig religion med sin egen lystne liturgi og medrivende musik. Dens teologi fokuserer på „selvet". For den er det tilkommende „nuet". Dens vigtigste ritual er „lystfølelsen" – selvom den ironisk nok ender med desensibilisere sine besatte tilhængere, så de til sidst bliver følelseskolde. (Ef. 4:19; Moroni 9:20.)

Så i alle sine forskellige udtryksformer er selviskheden i virkeligheden en langsom form for selvnedbrydelse!

Hvert eneste ryk af selviskhed indskrænker vores univers mere og mere ved at mindske vores forståelse for andre og ved at gøre os mere og mere ensomme. Man begynder så desperat at søge efter lystfølelsens gys for at få bekræftet sin egen eksistens. En variant af dette er, når en person gribes af selvynk på grund af følelsesmæssige afsavn og derfor falder i overtrædelse.

Den stigende selviskhed viser os på skræmmende vis, hvordan det naturlige menneske opfylder sit begær. Mange råber op om deres behov – men hvor har vi gemt de medfølgende forpligtelser? Der er så mange, der kræver ind, men hvor er alle dem, der skal forsørge dem? Der er flere, der har noget at sige, end der er folk, som vil lytte. Der er flere forsømte, aldrende forældre, end der er omsorgsfulde sønner og døtre – selvom det rent talmæssigt ikke kan være tilfældet!

Ligesom Jesus påpegede, at nogle onde ånder kun kunne drives ud med „bøn og faste" (Matt. 17:21), kan „det naturlige menneske" heller ikke drives bort uden besværligheder.

Med hensyn til denne indre kamp, har Herren sagt, at vi skal leve vort liv på en sådan måde, at vi „må vinde sejr" (L&P 10:5). Men vi kan ikke „vinde sejr" medmindre vi først „aflægger os" det selviske, naturlige menneske!

Det naturlige menneske er i sandhed en fjende af Gud, fordi det naturlige menneske afholder Guds dyrebare børn fra at opnå sand og evigvarende lykke. For at opnå fuldkommen glæde må vi blive Kristi mænd og kvinder.

Kristi sagtmodige mænd og kvinder har let ved at rose andre, men er også i stand til at beherske sig. De forstår, at til tider kan det at holde tand for tunge være ligeså vigtigt, som at kunne tale i tunger.

Kristi mænd og kvinder yder gerne hjælp, men det gør den selviske person ikke. Kristus fejede aldrig den nødlidende til side, fordi Han havde vigtigere ting at tage sig til! Desuden er Kristi mænd og kvinder trofaste. Deres opførsel er den samme, hvad enten de er alene eller ude blandt andre. Vi kan ikke bogføre kreativt i strid med Himlens regler.

Kristi mænd og kvinder forstørrer deres kaldelser uden at forstørre sig selv. Mens det naturlige menneske siger, „tilbed mig" og „giv mig din magt," stræber Kristi mænd og kvinder efter at udøve magt gennem langmodighed og uskrømtet kærlighed. (Se Moses 1:12; 4:3; L&P 121:41.)

Mens det naturlige menneske lader sin vrede få frit løb, lader Kristi mænd og kvinder „sig ikke ophidse" (1 Kor. 13:5). Mens det naturlige menneske er opfyldt af griskhed, søger Kristi mænd og kvinder „ikke (deres) eget" (1 Kor. 13:5). Mens det naturlige menneske sjældent nægter sig selv denne verdens fornøjelser, søger Kristi mænd og kvinder at beherske deres lidenskaber. (Se Alma 38:12.)

Mens det naturlige menneske begærer ros og rigdom, er Kristi mænd og kvinder klar over at sådanne ting kun er „en dråbe" (L&P 117:8). Den menneskelige histories mest opmuntrende ironi vil være den, at de uselviske mennesker, der har holdt pagterne, til sidst skal modtage „alt det, som . . . Fader(en) har!" (L&P 84:38.)

En af selviskhedens sidste, snedige bastioner er den naturlige følelse af, at vi „ejer" os selv. Selvfølgelig har vi vores handlefrihed og vores personlige ansvar. Ja, vi har vores individualitet. Men de, der har valgt, at „komme til Kristus" indser snart, at de ikke „ejer" sig selv. De tilhører Ham. Vi skal vie vores talenter, vores afmålte tid og os selv til Ham. Der er derfor himmelvid forskel på egenrådigt at „eje" sig selv og så det ydmygt at tilhøre Gud. At klamre sig til sit gamle jeg er ikke et tegn på selvstændighed, men snarere på selvdyrkelse!

Profeten Joseph Smith lovede, at når selviskheden er fejet bort, så vil vi „forstå alle ting, både i nutid, fortid og fremtid." (*The Personal Writings of Joseph Smith*, samlet af Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, p. 485). Men selv nu kan vi i evangeliske glimt se „tingene, som de virkelig er" (Jakob 4:13).

Evangeliet kaster i sandhed et strålende lys over vore muligheder. Der falder skæl fra vore øjne, når vi kaster selviskheden fra os. Så ser vi vores sande og strålende identitet:

„På en klar dag, rejs dig da og se dig om,
Og du vil indse, hvem du er.
På en klar dag vil det slå dig med forundring
At dit indre væsen stråler som en stjerne . . .
Og på en klar dag . . .
Kan du skue ind i evigheden."

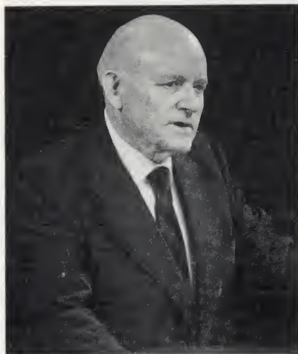
(Alan Jay Lerner, „On a Clear Day," 1965 af Alan Jay Lerner og Burton Lane, Chappell & Co., Inc).

I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Kom hid til mig"

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

„Også vi må tro på, at Jesus Kristus har magt til at løfte vore byrder og lette vort åg."

I sit elskede Galilæa, Jesu velkendte hjemstavn, udførte Guds Søn ikke blot sit første kendte mirakel, men han udførte også mange store mirakler, der bestemt må have forbløffet og forbavset de galilæere, som så dem. Han helbredte en spedalsk, helbredte en høvedsmands tjener, stilnede en storm, uddrev djævle, helbredte en lam, åbnede blindes øjne og gengav en pige, som var død, livet.

De fleste på hans hjemstavn ville ikke rigtigt tro det. „Er det ikke Josefs søn?" (Luk. 4:22) spurgte de om Jesus og nægtede at anerkende hans guddommelige herkomst. Jesus græd over disse mennesker, som burde vide bedre. På grund af deres skepsis, vantro og vægring ved at omvende sig, irettesatte han disse byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger havde fundet sted. Jesus kritiserede hårdt og fandt fejl hos de ugudelige byer Korazin, Betsajda og Kapernaum og sagde:

„Hvis de kraftige gerninger, som er sket i dig, var sket i Sodoma, da var den blevet stående til den dag i dag.

Men jeg siger jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end dig" (Matt. 11:23-24).

Mens Frelseren sørgede over ugudelighed og manglende tro hos så mange i hans hjemstavn, gav han i bøn udtryk for taknemmelighed over de ydmyge og almindelige mennesker, som hørte hans lærdomme og troede. Disse ydmyge lyttere behøvede ham, og de behøvede hans budskab. De viste, at de ydmyge, de trængende og de sørgende ville høre Guds ord og værdsætte det. Idet han beroligede disse nye troende og var bekymret for dem, der valgte ikke at følge ham, udsendte Kristus en indbydelse, som ældste James E. Talmage meget passende har kaldt „en af de største tilkendegivelser af åndelighed, mennesket kender" (*Jesus Kristus*, s. 272). Mesteren anvendte disse ord, da han fremsatte denne appel:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; ‚så skal I finde hvile for jeres sjæle.'

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Matt. 11:28-30).

Indbydelsen og løftet er et af de mest citerede skriftsteder og har været af umådelig trøst og støtte for millioner. Alligevel fandtes der blandt hans tilhørere den dag mennesker, hvis vision var så begrænset, at de kun kunne se tømrerens søn tale om et åg af træ. Et åg, som han fra tid til anden utvivlsomt havde høvlet og formet af store træbjælker til kvæg tilhørende de selvsamme mænd, som lyttede.

Ældste Talmage tilføjede: „Han indbød dem til at skifte fra trællearbejde til behagelig tjeneste, fra de næsten utålelige byrder af præsternes krav og traditioner til friheden ved sand, åndelig gudsdyrkelse, fra slaveri til frihed; men de ville ikke" (*Jesus Kristus*, s. 272).

Her var profetisk appel og et storslået løfte til et bekymret folk i stor fare, men de forstod det ikke. Han vidste, hvad der ventede dem forude, selv om de ikke vidste det, og han indbød dem til at komme til sig og finde hvile og sikkerhed for deres bekymrede sjæle. Havde han ikke allerede vist dem, at han kunne bringe hvile til dem, som var ramt af alvorlige sygdomme? Havde han ikke allerede lettet byrden for dem, der var tynget af synd og verdslige bekymringer? Havde han ikke allerede oprejst en fra de døde og vist, at han havde guddommelig magt til at fjerne selv den største af alle universelle byrder? Og alligevel ville de fleste stadig ikke „komme til ham".

Desværre ses en vægring ved at anerkende hans mirakler og modtage hans storslåede indbydelse stadig i dag. Dette fantastiske tilbud om hjælp fra Guds Søn selv var ikke begrænset til galilæerne på hans tid. Opfordringen om at bære hans gavnlige åg og tage imod hans lette byrde er ikke begrænset til tidligere generationer. Det var og er en generel appel til alle mennesker, alle byer og lande, til hver eneste mand, kvinde og barn.

I vor egen tid med store behov må vi ikke forbigå dette sikre svar på verdens problemer. Her er løftet om personlig fred og beskyttelse. Her er magten til at forlade synd i alle tidsperioder. Også vi må tro på, at Jesus Kristus har magt til at løfte vore byrder og lette vort åg. Også vi må komme til ham og dér modtage hvile fra vort arbejde.

Selvfølgelig følger der forpligtelser med sådanne løfter: „Tag mit åg på jer," bønfalder han. På Bibelens tid var åget et redskab til stor gavn for dem, som dyrkede jorden. Det tillod, at kraften fra endnu et dyr kunne føjes til et enkelt dyrs indsats, hvorved det hårde arbejde foran en plov eller en vogn kunne fordeles og reduceres. En byrde, der var overvældende eller måske umulig for en at bære, kunne ligeligt og let bæres af to bundet sammen af et fælles åg. Hans åg kræver en stor og oprigtig indsats, men for dem, der virkelig er omvendt, er åget let, og byrden bliver let.

Hvorfor møde livets byrder alene, spørger Kristus, eller hvorfor møde dem med verdslig støtte, som hurtigt vakler? For dem, der er tyngede af byrder, er det Kristi åg, det er styrken og freden ved at stå side om side med Gud, der vil bidrage med støtte, balance og styrke til at møde vore udfordringer og gennemføre vore opgaver her i det barske liv på jorden.

Naturligvis varierer de personlige byrder i livet fra person til person, men hver eneste har byrder. Desuden er hver eneste prøvelse i livet tilpasset efter personens evner og behov, som en kærlig Fader i Himlen kender dem. Selvfølgelig kommer nogle sorger af synden i en verden, som ikke følger rådene fra vor himmelske Fader. Uanset årsagen er ingen tilsyneladende helt fri for udfordringer i livet. Til samtlige har Kristus reelt sagt: Så længe vi alle må bære på nogle byrder og bære på et åg, hvorfor så ikke lade det være mit? Jeg lover jer, at mit åg er gavnligt, og min byrde er let (se Matt. 11:28-30).

Tempelpladsen i Salt Lake City. Fra venstre monumentet for håndkærrepionererne, Assembly Hall, Mågemonumentet og Tabernaklet.

„Lær af mig," fortsætter han, „thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet" (Matt. 11:29). Historien burde lære os, at stolthed, hovmod, selvros, bedrag og forfængelighed alle er årsag til selvødelæggelse for personer, byer og lande. Ruinerne af Korazin, Betsajda og Kapernaum er tavse vidner om Frelserens advarsler, som ikke blev fulgt. De var engang store og mægtige byer, nu eksisterer de ikke mere. Ønsker vi at føje vore navne eller vore familiers navne til en sådan liste? Nej, selvfølgelig ikke; men hvis vi ikke vil det, må vi virkelig være sagtmodige og ydmyge. Ved at påtage os Jesu åg og føle det, han følte for verdens synder, lærer vi mest af ham, og vi lærer især, hvordan vi bliver som ham.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt:

„Det største og mest velsignede og lykkeligste menneske er det, hvis liv mest ligner det mønster, Kristus fremsatte. Det har intet at gøre med jordisk velstand, magt eller prestige. Den eneste sande prøve på storhed, velsignelser og glæde er, hvor nær man kan komme på at være som Mesteren Jesus Kristus. Han er den sande vej, hele sandheden og et liv i overflod" (*Ensign*, december 1988, s. 2).

Indbydelsen om at komme til ham har stået åben i alle tider og fornyes i vor tid. Nutidig åbenbaring er fyldt med den samme indbydelse. Det er en presserende og bønfaldende indbydelse til alle. Denne rolige, men presserende appel kommer stadig fra Guds Søn selv. Han er i virkeligheden den Salvede, som vil løfte de største byrder fra de mest tyngede. Betingelserne

for at opnå denne hjælp er stadig præcis de samme. Vi må komme til ham og påtage os hans åg. I sagtmodighed og ydmyghed må vi lære af ham for at modtage evigt liv og ophøjelse.

At vi må gøre dette i påskønnelse af den kærlige gave bestående af evig glæde, som han tilbyder os, beder jeg om – samtidig med at jeg efterlader mit personlige vidnesbyrd om, at Gud, vor himmelske Fader, lever, og at Jesus er Kristus, som har lidt og gav sit liv, for at vi kan få evigt liv – i hans hellige navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag, den 6. oktober 1990

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, jeg vil nu præsentere Kirkens generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Med tak for deres virke som generalautoriteter de sidste 5 1/2 år foreslås det, at vi afløser ældsterne Waldo P. Call og Helio R. Camargo som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der ønsker at tilslutte sig dette udtryk for påskønnelse bedes vise det ved at række hånden op.

Som det tidligere er bekendtgjort, har disse brødre modtaget kaldelser til at tjene som tempelpræsident i henholdsvis Mexico City og Sao Paulo i Brasilien.

Det foreslås at vi med tak afløser ældsterne Vaughn J. Featherstone, Jeffrey R. Holland og Monte J. Brough som præsidentskab for Unge Mænds hovedbestyrelse og ældste Ted E. Brewerton som andenrådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Jeg vil gerne bemærke, at disse afløsninger er nødvendige på grund af andre opgaver.

De, der ønsker at tilslutte sig dette udtryk for påskønnelse bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Jack H. Goaslind, LeGrand R. Curtis og Robert K. Dellenbach som præsidentskab for Unge Mænds hovedbestyrelse og ældste H. Verlan Andersen som andenrådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det.

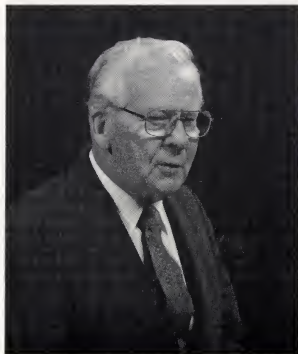
Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende. Vi takker jer kære brødre og søstre for jeres fortsatte udtryk for støtte og kærlighed. □

Et mønster i alle ting

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

„Når vi følger åbenbarede mønstre, hjælper det os med at erkende vore svagheder, bearbejde dem positivt, overvinde dem og hæve os til Kristuslignende højder."

I årenes løb har jeg haft nogle ubehagelige oplevelser i passagerfly, som fløj gennem oprørte luftlag. Ofte har kraftige vindstød, stormvejr, truende skyer, lufthuller osv. skabt uro og nervøse øjeblikke, især lige før landingen. En erfaren pilot gav mig engang trøst efter en sådan oplevelse, da han talte om landingsmønstret – den faste procedure for et fly, der er ved at lande. Præcise instrumenter, erfaring og tillid leder flyene undervejs og ved korrekte landinger og starter. „Vi kan ikke kontrollere vejret eller elementerne, men vi kan holde os inden for de normale sikkerhedsrammer," fremhævede han.

En dag beundrede jeg en smuk håndlaven quilt fremstillet af en dygtig syerske. Da vi talte sammen, erfarede jeg, at hun havde fremstillet mange quilte i årenes løb og var kendt for sit fremragende arbejde. Jeg spurgte, om hun nogensinde havde fremstillet en quilt uden et mønster, og hun sagde: „Hvordan kan jeg kende resultatet, hvis jeg ikke kan følge et mønster?"

Hvordan kan vi overhovedet gætte på resultatet af vort liv, hvis vi ikke vælger at følge det rette mønster?

Hvor er det heldigt og en styrke i vor tid, at vi har Herrens løfte: „Jeg vil give jer et *mønster* i alle ting, så I ikke bliver forført; thi Satan drager om i landet og prøver på at forføre" (L&P 52:14). Jeg har altid hentet mod, trøst og vejledning i dette magtfulde skriftsted.

Et mønster er en vejledning, som man kan efterligne, et design, en plan, et diagram eller model, der kan følges for at skabe noget, en sammensætning af træk eller egenskaber, som kendetegner en person. Det er også den faste procedure for et fly, der er ved at lande.

Jesu Kristi evangelium er Guds mønster for at leve retfærdigt og for evigt liv. Det muliggør fastlæggelse af mål og høje prioriteter. Satan og hans fortalere vil hele tiden forsøge at bedrage og lokke os til at følge deres mønstre. Men hvis vi skal opnå daglig sikkerhed, ophøjelse og evig lykke, må vi leve efter lyset og sandheden i vor Frelsers plan. Al frelse drejer sig om Jesus Kristus.

I en samtale fornylig med en narkoman om prioriteter, livsformer, håb, mål og hensigter, blev jeg bedrøvet, da denne kønne unge kvinde sagde: „Gud er kærlig. Gud er venlig. Lad mig være, og bland dig uden om." De vildfarne og ugudelige vil aldrig blive lykkelige, når de falder for Satans antydninger om, at en praktiseren af noget gør det almindeligt og acceptabelt. Guds gave og forpligtelse over for handlefrihed vil aldrig indebære en godkendelse af synd.

Gud er virkelig kærlig og venlig. En del af hans mønster er at hjælpe os med at anvende vor handlefrihed, men hans mønster godkender ikke synd. Når vi misbruger vor handlefrihed og vælger en livsform, der er i modstrid med åbenbarede mønstre, må vi leve med konsekvenserne. Vor uvilje mod at følge sande og afprøvede mønstre, der er givet for vor lykkes skyld, er årsag til hjertesorg hos den enkelte, familien og venner og til sidst ulykke. Vor frihed til at vælge vor opførsel frigør os ikke for konsekvenserne af vor opførsel. Guds kærlighed til os er konstant og vil ikke mindskes, men han kan ikke redde os fra de smertefulde følger, der skyldes forkerte valg.

Det er ingen hemmelighed, at Satan fører åben krig mod sandheden og alle, der lever retfærdigt. Han bedrager dygtigt og effektivt selv sine egne tilhængere. Han ønsker, at vi giver op, dropper alt og gør oprør, når vi møder problemer. Det sker, selv når vi er fast besluttet og følger de rette mønstre, at vi oplever voldsomme stød og urolige tider. De sande vindere i livet er mange gange dem, som er blevet skadet og skuffet, men har hævet sig over deres udfordringer. Gud giver os meget ofte vanskeligheder for at bringe det bedste frem i os. Det er rigtigt, at livet ikke fastsætter vinderne. Det er vinderne, der fastsætter livet.

Det olympiske motto siger, at det vigtigste ved de olympiske lege ikke er at vinde, men at deltage – at yde sit bedste. Grantland Rice skrev engang: „Når den store Pointfører skal gøre dit regnskab op, skriver han – ikke om du har vundet eller tabt – men hvor godt du spillede med" (i *The Home Book of Quotations*, 8. udg., udvalgt af Burton Stevenson, New York: Dodd, Mead, and Co., 1956, s. 754).

Satan er dygtig til at indpakke lokkende afvigelser med bånd, sløjfer og smart papir. Indvendigt findes umoralskhed, selvødelæggelse og kulturbestemte fristelser, der er under standarden. Hans velkendte mønster er at bedrage for enhver pris. Hans invitation til at „leve livet", „nyde nuet", „kaste sig ud i det", „vær dig selv" og give efter for gruppepres er nogle af hans lokkemidler til de modtagelige i de kommende timer og dage. Satan anvender udspekuleret ødelæggende bedrag i dets mest nedrige form. Han ønsker, at vi glemmer, at det væsentlige i livet ikke er at vinde sejr, men trofast at holde fast ved et retfærdigt mønster.

Satan er ophavsmanden til alt, der fikser op på det onde og forkerte, så det virker indbydende. At give efter for hans fristelser, der fremmer umoralske handlinger, vil aldrig bringe lykke. Når vi er helt nede i kælderen og råber om hjælp for at slippe ud af Satans kløer, vil han fortsat tilskynde til en opførsel, der ødelægger vor selvrespekt.

Hvorfor tillader en kærlig Gud, at børn, som han virkelig elsker, bliver fristet af Satan og hans metoder? En stor profet giver os svaret og lærer:

„Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet" (2 Nephi 2:16).

Undgå Satans bedrageriske territorium.

Generalautoriteter synger sammen med et kor af Unge Piger og forsamlingen ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Det vil aldrig føre til lykke. Tværtimod er der ingen succesrige syndere. Vi må alle en dag stå foran Gud og blive dømt i henhold til vore egne gerninger i kødet. Synderens byrder vil aldrig være lettere end en helligs. Bliv ikke snydt af Satans lokkemad. Gud står ved roret og sørger, når vi, hans børn, forlader de velkendte stier, som fører til varig lykke og retfærdighed. Han ønsker, at vi holder fast ved jernstangen med ubrydelig viljestyrke.

En af Satans mest udspekulerede fælder for mange af Guds børn i dag synes at være en tendens til at udsætte at påtage sig ansvar, som fx at undgå ægteskabet på grund af faren for skilsmisse eller engagere sig i et narkotikamiljø, fordi tilværelsen er så usikker. Dele af befolkningen demonstrerer, protesterer og kræver bistand og behandling i stedet for at følge Guds regler om forebyggelse og selvdisciplin. Når vi følger åbenbarede mønstre, hjælper det os med at erkende vore svagheder, bearbejde dem positivt, overvinde dem og hæve os til Kristuslignende højder.

Hvis vi ønsker lykke, må vi følge den lige og fastsatte sti. „Jeg vil give jer et *mønster* i alle ting" er en af Herrens største gaver og løfter. I dag kommer det fra ham og hans profeter. Hold din hjerne beskæftiget med noget konstruktivt og nyttigt hele tiden, og du forhindrer Satan i at få succes hos ubeskæftigede hjerner. God musik, kunst, litteratur, hobbyer og andre gode fritidsbeskæftigelser kan skabe gode mønstre i vort sind og i vor opførsel. Lykke er et biprodukt af retskaffen levevis og villighed til at dele inden for en ramme af ophøjede mønstre. Øjeblikkets aktiviteter kan være sjove, men virkelig lykke afhænger af, hvordan du har det, når aktiviteten er forbi.

Udover et mønster for bøn har vi retningslinier for at grunde over skriften, fremgangsmåder, tålmodighed, handling og retskaffenhed. Der er mønstre for alle værdige hensigter, hvis vi vil lede efter dem. „Og se, det må gøres efter det mønster, som jeg har givet jer" (L&P 94:2). Der er ingen anden afprøvet vej.

„Men den, som lader sig overvinde og ikke bærer frugter efter dette mønster, er ikke af mig.

Derfor kan I efter dette mønster i alle tilfælde erkende ånderne overalt" (L&P 52:18-19).

Det er nyttigt, at vi i alle vore livsfaser har korrekte mønstre, vi kan følge.

En af mine yndlingshistorier om sport handler om Roger Bannister, som for mange år siden deltog i de olympiske lege som favorit i 1500 m løbet. Det forventedes, at han vandt, men han endte på fjerdepladsen. Han kom hjem fra de olympiske lege modløs, skuffet og ydmyget.

Han havde tænkt sig at holde op med at løbe. Han læste medicin på det tidspunkt, og hans studier var meget krævende. Han besluttede, at han hellere måtte komme videre i livet og anvende al sin tid på sit studium og glemme sine drømme om at slå verdensrekorden for en mile på fire minutter. Han gik til sin træner og sagde det til ham: „Jeg har fået nok. Jeg vil bruge al min tid på mine studier." Hans træner sagde: „Roger, jeg tror, at du er manden, der kan komme under fire minutter på en mile. Jeg håber, at du vil forsøge en sidste gang, før du stopper."

Roger svarede ham ikke. Han tog hjem uden at vide, hvad han skulle sige eller gøre. Men før natten var gået, havde han overbevist sig selv om, at han ville udvikle en vilje af stål, før han holdt op med at

løbe. Han ville bryde grænsen på fire minutter.

Han vidste, hvad det betød. Han måtte fastlægge et skema og leve efter det. Han vidste, at han måtte studere i syv, otte eller ni timer om dagen for at blive læge. Han måtte træne i mindst fire timer om dagen.

Et andet aspekt af at løbe var konstant at opbygge sit legeme til det maksimale. Han vidste, at han måtte spise den allerbedste mad. Han vidste, at han måtte gå tidligt i seng hver aften og sove i ni eller ti timer for at lade sit legeme komme sig og hele tiden bygge op til den store dag. Han besluttede for sig selv, at han ville følge det strikse skema, som han og træneren vidste var nødvendigt for at sejre og nå målet.

Den 6. maj 1954 blev fire minuttersgrænsen for en mile brudt af Roger Bannister – en høj, duknakket englænder med et rødmosset, kraftigt og kantet ansigt – en mand, der fulgte en krævende plan, hvilket bragte ham anerkendelse over hele verden.

På en dyster, kold, våd og forblæst dag gik han hen til stadionet ved universitetet i Oxford for at sætte sine teorier og færdigheder på den endelige prøve. Hans forældre og nogle få hundrede andre var til stede. Resten er historie. Roger Bannister fulgte nøje sine skemaer og planer, og han løb mirakelmilen på 3:59:4. Han blev den første mand i historien, som spurtede denne distance på under fire minutter. Han havde bevist, at mennesket kunne løbe hurtigere, end nogen troede var muligt. Han betalte prisen og høstede belønningen ved at følge det rette mønster. I dag er han læge i England ved egen fortjeneste. Da Roger Bannister sejrede over grænsen for en mile, blev han en international helt i alle rekordbøgerne. I dag brydes grænsen for en mile på fire minutter hele tiden, men Roger Bannister lagde en plan for mange år siden og fulgte den med fuldstændigt engagement, selvdisciplin og en vilje af stål.

Herren giver os mønstre, som vi kan følge, tænke over og udholde i retfærdighed. I denne kirke er der et fastlagt mønster for at modtage åbenbaring og instruktioner. Det er nødvendigt, at vi husker, at enhver, som hævder at modtage instruktioner eller åbenbaring for andre, bør vises mistro. Det gælder især, hvis indholdet angives at have betydning for områder, regioner, stave eller ward i Kirken, som personen ikke specielt har ansvaret for. Gud har tidligere og vil fortsat fremover åbenbare sin vilje gennem sine profeter.

Vor Frelser, Jesus Kristus fastlagde et mønster for opførsel for alle mennesker. Han påmindede os: „Har du mig kær? Vogt mine får" (se Joh. 21:17). Kærligheden er større end enhver person, uanset hvem, hvor, hvad eller hvornår. Kærligheden må være betingelsesløs og konstant.

For at opnå ophøjelse og en lykkelig hverdag må vi følge et retfærdigt mønster. Vor selvagtelse og succes kan bedst måles, efter hvordan vi følger de livsmønstre, som forhindrer bedrag, hovmod, stolthed og pessimisme.

En solid og varig fremgang kan kun ske i årene fremover, hvis bedrag undgås, uanset hvor fordelagtigt det kan se ud at give efter eller bryde grundlæggende regler for opførsel.

Bliv ikke bedraget. Gud lader sig ikke spotte. Han ved, hvad der er bedst for hans børn og for dem, som elsker ham og ønsker at udvikle de egenskaber, som hans enbårne Søn, Jesus Kristus, har vist.

„Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får" (L&P 58:26).

I stedet for at få befaling i alle ting, får vi et mønster i alle ting. Det er op til os at benytte disse sikre retningslinier. Må Gud hjælpe os med at følge hans mønstre og høste belønningerne, som han har reserveret til de lydige, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Omvendelsens time

Ældste Robert K. Dellenbach
De Halvfjerds

„Der er fire skridt, som I kan tage, der vil føre til jeres omvendelsens time."

Jeg vil fortælle jer om det tidspunkt, hvor jeg virkelig blev omvendt til Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. Min oplevelse vil måske styrke dem, der ønsker et tættere forhold til vor Fader i Himlen og et mere inderligt vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

For nogle år siden på rejsen til min mission i Tyskland befandt jeg mig en stormfuld novemberdag på et skib, der sejlede fra New York til Bremerhaven. Havet var oprørt, og vi var alle søsyge. Det eneste vi kunne spise var kiks og tvebakker. Tilsidst frygtede jeg næsten, at jeg ikke døde!

Som dagene gik, gik det langsomt op for mig – „jeg er faktisk på vej til min mission." Har jeg virkelig et vidnesbyrd? Er jeg parat til at bære det „til alle tider . . . og på alle steder?" (Mosiah 18:9).

Jeg mente, at jeg havde et vidnesbyrd, men nu kom den virkelige prøve på min tro. Jeg var på vej til et fremmed land, hvor de eneste ord, jeg kunne på tysk, var *Volkswagen* og *Auf Wiedersehen*.

På rejsen forstod jeg, at mit vidnesbyrd ikke var en brændende, åndelig overbevisning, især ikke om Mormons Bog. Og derfor knælede jeg ned på det kolde dæk af stål på det vippende skib og tiggede med mine tårer Herren om det. Jeg bad: „Kære Fader, jeg er nødt til at vide, at Mormons Bog er sand. Jeg har læst den; jeg tror, at jeg forstår den, men jeg ønsker den ild, som får en mand til at vide, at Mormons Bog er dit ord. Kære Fader, hjælp mig."

Et sted ude på det ensomme Atlanterhav, i disse stormfulde dage, kom en dejlig ånd og fred til mig – „Guds fred, som overgår al forstand" (Fil. 4:7). Jeg modtog et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er Guds ord, og den overnaturlige oplevelse blev min omvendelsens time.

Hvis I tvivler på, om I har et vidnesbyrd om det gengivne evangelium, så opfordrer jeg jer til at læse, overveje og studere Mormons Bog. Hvorfor Mormons Bog? Fordi denne hellige bog er det store vidne og er mægtig til at omvende. Joseph Smith sagde, at „Mormons Bog var . . . vor religions slutsten, og et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter end ved nogen anden bog" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 232). Når I erfarer, at dette vidne om Kristus er sandt, vil I vide, at Joseph Smith var genoprettelsens profet, og at Ezra Taft Benson er Herrens profet i dag. Mormons Bog blev skrevet til vor tid for at overbevise os om, „at Jesus er Kristus" (titelblad til Mormons Bog). Hvis I i jeres sjæl søger efter et mere inderligt vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans gengivne rige, vil jeg ud over et studium af Mormons Bog foreslå, at der er fire skridt, som I kan tage, der vil føre til jeres omvendelsens time.

Disse fire skridt er (1) et ønske, (2) gerninger, (3) bøn og (4) at stole på Herren. Lad mig kort forklare:

(1) Ønske: Oliver Cowdery ønskede et sikrere vidnesbyrd om pladerne, hvorpå Mormons Bog var optegnet. Herren sagde til Oliver: „Dersom du ønsker mere vidnesbyrd, så kom den nat i hu, da du råbte til mig i dit hjerte for at få sandheden om disse ting at vide. Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag?" (L&P 6:22-23). Herren fortalte Oliver, at en person for det første må have et ønske.

Alma sagde: „Om I ikke kunne gøre andet end blot at ønske at tro, lad da det ønske virke i jer" (Alma 32:27).

(2) Gerninger: Oliver Cowdery reagerede. Han bevægede sig fra at tænke til at handle. I min situation om bord på skibet havde jeg indgående studeret og tænkt over Mormons Bog. Den unge Joseph overvejede Bibelen, og han gik derefter ud i skoven for at bede. Moses besteg Sinajbjerget. Min oldemor Nelson gik ombord på et skib i Danmark med en flok små børn for at slutte sig til mormonerne i Utah. Retfærdige gerninger giver en guddommelig høst. Herren har sagt: „Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende" (L&P 59:23).

(3) Bøn: „Bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt i ord" (*Sange*, nr. 152).

Når vi oprigtigt beder til Herren og stoler på hans guddommelige hvisken, vil den stille, sagte stemme komme til os. (Se Helaman 5:30). Vi vil få fred ved at vide, at Gud har besvaret vore bønner. Husk på den fred, som Oliver modtog. Disse åndelige gløder kan vokse til et flammende vidnesbyrd (se Helaman 5:45).

Da Alma mødte Mosiahs fire sønner, som havde været på en 14-årig mission, frydede han sig over deres kundskab om sandheden. Han sagde: „De havde ransaget skrifterne med flid . . . de havde hen-

Ældste F. Enzio Busche fra De Halvfjerds (til højre), områdepræsident i det nordøstlige Nordamerika, sammen med sin andenrådgiver ældste Robert K. Dellenbach.

givet sig til megen bøn og faste, og . . . de lærte fra sig med magt og myndighed fra Gud" (Alma 17:2-3).

Moroni rådede os: „Adspørg Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte . . . da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:4).

Herren ville da bestemt ikke sige, at vi skulle bede, hvis han ikke havde til hensigt at besvare vore bønner. Gud „lønner dem, der søger ham" (Heb. 11:6).

(4) „Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand" (Ordsp. 3:5). Vi kan stole på Herren. Han er vores mest sande ven. Han holder altid sit ord. „Modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet," formanede Moroni (Ether 12:6).

Jeg beder jer om at forøge jeres tillid til Herren. Tag Mormons Bog i jeres hænder. Spørg jer selv, når I læser den: „Kunne noget menneske skrive dette?" Spørg så Herren: „Er dette dit ord?"

En advarsel: Satan ønsker at standse jer. Han vil forsøge at distrahere, bedrage og svække jeres ønske, jeres retskafne gerninger, jeres oprigtige bønner og jeres tillid til Herren. Vær ikke bange. Vi har allerede overvundet den onde i en anden tid et andet sted. Vi har fået at vide, at vi i den store førjordiske krig sejrede „over (Lucifer) på grund af Lammets blod og på grund af (vore) vidnesbyrds ord" (Åb. 12:11). Vi havde et tappert vidnesbyrd i vores førjordiske tilstand, og vi kan modstå Satan og vække det vidnesbyrd igen i dag.

Mormons Bog er vores vidnesbyrds Liahona (se Alma 37:45). Denne stemme fra støvet vejleder os til at vide, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at hans kirke er blevet genoprettet.

Om I har blot et lille ønske om et større vidnesbyrd, da udfør retfærdigheds gerninger, stol på Herren, bed og udforsk ivrigt Mormons Bog. Jeg vidner om, at den er Guds ord. Denne jernstang afmærker stien, der vil lede jeres sjæl til jeres omvendelsens time. Jeg fryder mig med jer over denne storslåede begivenhed. I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Ikke længere fremmede og udlændinge

Ældste Harold G. Hillam
De Halvfjerds

„Hvilken velsignelse at høre til, være ønsket og at der er brug for en! Det bliver endnu mere tydeligt i livets betydningsfulde stunder."

For nogle år siden var jeg missionspræsident i Portugal, og flere af vore missionærer præsenterede mig for deres skopudser. Deres sko så så godt ud, at jeg glædede mig til at møde manden, som kunne få missionærernes sko til at skinne så flot. Selv om han havde valgt ikke at lytte til missionærernes budskab, anså jeg skopudseren for min ven, og vi talte sammen, mens han pudsede mine sko. Han fortalte, at hans kone var død, at han ingen familie havde, og at den eneste glæde i hans liv var, at se andre gå glade væk i de sko, som han lige havde pudset.

Hans „forretning" lå ved kantstenen på et lille torv på en travl gade i Lissabons centrum. Hans stade havde alt, der var nødvendigt. Den bestod af en lille, solid malkestol, hvorpå min skrøbelige ven sad, mens han pudsede skoene, som blev placeret på en plettet og slidt skopudserkasse, der var fyldt med alle hans skocremer og børster, og der var en overdådig lygtepæl (venligt stillet til rådighed af byen Lissabon), som kunden kunne læne sig op af, mens han fik sine sko pudset.

Omhyggeligt påførte han to lag skocreme og brugte en børste til at pudse hvert lag. Til sidst påførte han et særligt produkt, som gav skoene denne særlige glans. Med en sidste bevægelse med klædet rejste han sig, tog sin lille portugisiske kasket af, bukkede dybt og sagde: „*Pronto. Seus sapatos foram engrashados pelo o melhor engraxate do mundo.*" „Værsgo. Deres sko er blevet pudset af verdens allerbedste skopudser." Jeg var overbevist om, at mine sko var blevet pudset af den allerbedste.

Nogle måneder efter vores mission, blev jeg kaldet som regionalrepræsentant i Portugal og fik lejlighed til at komme tilbage til Lissabon adskillige gange. Når det var muligt, fik jeg mine sko pudset af „verdens bedste skopudser."

De sidste par gange, jeg var i Portugal, kunne jeg ikke finde ham på det sædvanlige sted. Til sidst spurgte jeg i de mondæne forretninger, som omgav torvet. Svaret var det samme: „Vi ved ikke, hvad der er sket med ham. Vi synes at have hørt, at han døde." Jeg kan huske, jeg tænkte: Er det muligt, at verdens bedste skopudser er død, og ingen ved det helt sikkert eller er interesseret? Jeg tænkte: Mon nogen var sammen med ham, eller gled han bort ubemærket?

Lad os et øjeblik sammenligne det med bror og søster Joaquim Aires, en dejlig mand og hans kone, som kom til Portugal efter revolutionen i 1974 i Portugals kolonier Angola og Mozambique. De var kommet ukendte tilbage til Portugal med meget få ejendele. Der blev de meget velsignet. De åbnede deres dør for to unge missionærer, som fortalte dem om genoprettelsen af Kristi Kirke. De tog imod missionærerne, accepterede deres budskab og blev døbt.

Som det sker for alle værdige mænd i Kirken, modtog Joaquim Aires præstedømmet – myndighed til at handle i vor himmelske Faders navn – og blev leder i Kirken. Bror Aires blev præsident Aires, præsident for et distrikt i missionen.

En dag blev jeg ringet op. Præsident Aires var på hospitalet i Coimbra, som lå flere timers rejse væk. Han var blevet ramt af en alvorlig hjerneblødning og befandt sig i en kritisk tilstand. En anden præstedømmebærer og jeg foretog turen, så hurtigt vi kunne. Da vi stille gik ind på hospitalsstuen, sov han. Min første tilskyndelse var ikke at vække ham. Men så tænkte jeg, at han gerne ville vide, at vi var kommet. Så jeg bukkede mig og rørte forsigtigt ved hans hånd. Langsomt åbnede han øjnene og så på mig et øjeblik. Så kom der tårer i vore øjne. I en meget svag og mild stemme sagde han: „Jeg vidste, I ville komme. Jeg vidste, I ville komme. Vil I give mig en velsignelse." Med hans gode og dejlige tro bad han om en præstedømmevelsignelse, det samme, der belæres om og er nedskrevet i Bibelen. Vi læser i Jakobs Brev 5:14-15: „Er nogen blandt jer syg, skal han kalde menighedens ældste til sig, og de skal bede over ham, efter at de i Herrens navn har salvet ham med olie.

Så vil troens bøn frelse den syge, og Herren skal rejse ham fra sygelejet".

Som bærere af præstedømmet var det vores privilegium at udtale en velsignelse over ham med magt og myndighed fra vor Fader i Himlen.

Når jeg mødte medlemmer af Kirken over hele Portugal, spurgte brødrene og søstrene: „Hvordan har bror Aires det? Fortæl ham, at vi elsker ham og beder for ham!"

Denne gode mand og hans kone, som næsten ukendte var vendt tilbage til Portugal, havde nu, på grund af deres medlemskab af Kirken, bogstaveligt talt tusinder, som elskede dem, var bekymrede for dem og huskede dem i deres bønner.

Troens bønner blev besvaret. Han blev fuldstændig rask, og bror og søster Aires har siden været på en fuldtidsmission sammen.

Jeg har ofte tænkt på kontrasten mellem de to – på den ene side min lille skopudser, der som mange af livets ukendte vandringsmænd, var gået bort uden nogen forståelse af livets formål; og bror Aires på den anden side, som ikke blot var blevet undervist i livets virkelige formål, men nu var blevet en del af den store skare mennesker, som nu viste ham deres kærlighed og påskønnelse.

Da apostlen Paulus skrev til Kirkens medlemmer, eller hellige som de blev kaldt og kaldes i dag, mindede han de nydøbte medlemmer af Kirken om velsignelserne ved at høre til, da han fortalte dem: „Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller" (Ef. 2:19). Hvilken

velsignelse at høre til, være ønsket og at der er brug for en! Det bliver endnu tydeligere i livets betydningsfulde stunder.

Til alle, som befinder sig uden for troens hus og borte fra de hellige, siger jeg: Vil I ikke tage imod denne indbydelse til at komme til Kristus, så vi alle, som Alma siger, kan „bære hinandens byrder" (Mosiah 18:8). Slut jer til de hellige, så I ikke længere er fremmede alene i denne verden, men i sandhed holdt af, elsket og påskønnet.

Og til alle os – de af os som er medlemmer af Kirken, må jeg et øjeblik give jer et råd. Er der nogen, I kender, der måske er som vores lille skopudser, der var alene – alene i denne store skare af mennesker – som kunne bruge lidt af jeres særlige kærlighed, omsorg og interesse? Kunne I bruge et øjeblik og lad sådanne mennesker vide, hvor meget I elsker dem?

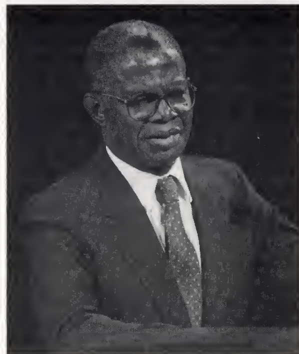
Og må vi også, som medlemmer af Kirken, virkelig gøre vores del til at gøre hans kirke til et velkommende tilflugtssted for alle vor himmelske Faders børn. Det beder jeg ydmygt om i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. □

Værdien af et vidnesbyrd

Ældste Helvécio Martins
De Halvfjerds

„Et vidnesbyrd er ikke et stykke arbejde, som færdiggøres og afsluttes. Det er helt afgjort en proces, som hele tiden udvikler sig."

Brødre og søstre, det hele begyndte en smuk aften i april i 1972, da ældsterne Thomas McIntire og Steve Richards ringede på min dør. På det tidspunkt søgte jeg svar på mange spørgsmål, som forvirrede mig og gjorde mig urolig. Principperne, der blev undervist i den aften, havde svarene, som min hustru og jeg ivrigt havde søgt efter.

Vore hjerter glædede sig ved at høre budskabet om det gengivne evangelium. Men der var især én usædvanlig ting, som påvirkede os meget dybt: Kraften i Herrens to repræsentanters vidnesbyrd. En fantastisk følelse, som vi aldrig før havde oplevet, fyldte vore hjerter og bekræftede sandheden i budskabet. Vores første besøg i kirken var en opløftende oplevelse på grund af Ånden, der var til stede og kærligheden, som disse mennesker viste os. Ånden i talerne og vidnesbyrdene var bekræftende tegn på, at vi havde fundet den sande kirke. Støtten fra missionærerne, medlemmernes vellykkede indsats for at føre os ind i fællesskabet og vores fælles bøn og faste ændrede gradvist vores verdslige vaner.

Med respekt og ærbødighed overværede vi møderne og aktiviteterne, men vi udsatte dåben af frygt for negative reaktioner fra vores familie.

Denne udvikling viste vores fuldstændige mangel på visdom, og det omvendte vi os fra. Distriktet i Rio de Janeiro samledes i kirken i Tijuca til dets kvartalskonference. En stærk ånd fyldte salen fra første tone i orglets præludium.

De inspirerede taler forberedte vore hjerter på et uforglemmeligt øjeblik. Præsident George A. Oakes fra Brasiliens nordlige mission præsiderede ved konferencen, og han præsenterede sin rådgiver bror Val Carter.

Præsident Carter citerede en række skriftsteder, hvorpå han opfordrede mændene til at rejse sig og synge „Jeg trænger til din trøst". Efter at præsident Carter havde båret sit vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi mission, erklærede han, at han var fuldstændig afhængig af Kristus for opnåelse af frelse og ophøjelse.

Den oplevelse rørte mit hjerte og hele mit væsen dybt. Det var ikke muligt at kontrollere mine følelser. Jeg kunne ikke forestille mig, at jeg græd, men tårerne var ægte. I det øjeblik bekræftede Helligånden igen sandheden af alt det, vi allerede vidste var sandt: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var Herrens rige på jorden, vejen tilbage til vor evige Faders celestiale bolig.

I det øjeblik fandt et mirakel sted, og vores frygt for at blive døbt forsvandt. Den 2. juli 1972 kom min hustru, jeg og vores ældste søn Marcus ind i folden gennem dåbens port.

Gennem lydighed over for evangeliets love, faste og tjeneste har vor himmelske Fader velsignet os med styrke til at overvinde frygt, udfordringer og eventuel modgang.

I vores familie har kun en af mine søstre, Ivette, taget imod det gengivne evangelium og er blevet døbt. Alligevel respekterer resten af familien Kirken meget højt. Det samme mirakel er sket i vores omgangskreds og på arbejdet – fordomme og misforståelser er med tiden forsvundet, og nogle af vore bedste venner har accepteret at blive døbt.

Hvad kan vi tilskrive sådanne mirakler? Styrken og kraften i trofaste helliges vid-

Ældste Helvécio Martins fra De Halvfjerds og medlem af områdepræsidentskabet i Brasilien sammen med søster Martins og nogle konferencegæster.

nesbyrd, som jeg midlertidigt var afhængig af. Denne påvirkning gjorde mig intellektuelt og åndeligt nysgerrig og forberedte mit sind og hjerte på at modtage en total og personlig bekræftelse fra Helligånden.

Men et vidnesbyrd er ikke et stykke arbejde, som færdiggøres og afsluttes. Det er helt afgjort en proces, som hele tiden udvikler sig. At nære og styrke vore vidnesbyrd er af vital betydning for vores åndelige overlevelse.

John Taylor, på det tidspunkt stadig en nykaldet ældste i Kirken, kom til Kirtland, mens frafaldets heftige vinde rasede. Parley P. Pratt fortalte ham om rygterne, der gik om Joseph Smith. John Taylor svarede:

„De principper, du underviste mig i, førte mig til (Joseph), og jeg har nu det samme vidnesbyrd, som du dengang glædede dig over. Hvis værket var sandt for seks måneder siden, er det sandt i dag; hvis Joseph Smith dengang var en profet, er han også en profet nu" (i B.H. Roberts, *The Life of John Taylor*, Salt Lake City: Bookcraft, 1963, s. 39-40).

På samme måde var Ammon og hans brødre „blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste" (Alma 17:2-3).

Et vidnesbyrd kan ikke gemmes væk. Det må bæres. (Se L&P 62:3; 84:61).

I en bemærkelsesværdig tale ved aprilkonferencen i 1973 udtalte præsident Harold B. Lee:

„For Kirkens styrke ligger ikke i dens medlemstal, og ikke i, hvor store beløb, der betales i tiende og i offerydelse af de trofaste hellige, ej heller i, hvor mange og pragtfulde kirke- og tempelbygninger vi har, men Kirken er stærk på grund af, at der i de trofaste medlemmers hjerter findes en virkelig overbevisning om, at dette virkelig er Guds sande rige og kirke på jorden" (Den danske Stjerne, oktober 1973, s. 426).

Brødre og søstre, jeg er fuldstændig sikker på, at I kan forestille jer, hvor lang min rejse var for at komme her. Men jeg spørger jer, om I ved, hvad der bringer mig hertil? Og jeg skynder mig at svare: Mit vidnesbyrd.

Det er en særlig gave fra vor himmelske Fader, som gennem Helligånden gives til alle mennesker, som søger efter sandheden. (Se Moroni 10:4-5). Det er klogt at opnå og udbygge et vidnesbyrd om sandheden, for det hjælper os ikke blot med at klare hverdagens udfordringer, men det åbner også vore øjne, forstand og hjerter for de store og forunderlige ting, som vor himmelske Fader har skabt for vores udvikling og evige lykke.

Jeg ved, at Gud lever. Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, lever også, og for at opnå frelse og ophøjelse er vi afhængige af ham.

Joseph Smith var virkelig den centrale profet ved genoprettelsen i denne uddeling. Herren taler i dag gennem vores levende profet, præsident Ezra Taft Benson, som vi elsker og følger. Mormons Bog indeholder evangeliets fylde.

Dette vidnesbyrd bærer jeg for jer af hele mit hjerte i Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af De Halvfjerds: Forreste række: Ældsterne Francis M. Gibbons og George R. Hill III. Bageste række: Ældsterne Jacob de Jager, områdepræsident i det sydlige Sydamerika, med sin andenrådgiver Eduardo Ayala, Kenneth Johnson og Ted E. Brewerton, præsident i det nydannede centralamerikanske område.

Hvad er sandhed?

Ældste Lynn A. Mickelsen
De Halvfjerds

„Vi må ønske at kende sandheden; vi viser dette ønske ved at spørge, søge og banke på; det eksakte løfte er, at han vil . . . hjælpe os med at finde sandheden."

Hvad er sandhed? Dette væsentlige spørgsmål blev stillet af den romerske regent Pilatus, da den anklagede Frelser blev ført frem for ham og sagde: „Dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst" (Joh. 18:37). I nutidig åbenbaring erklærede han: „Sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive;

og hvad der er mere eller mindre end dette, er den ondes ånd, som var en løgner fra begyndelsen" (L&P 93:24-25).

Hvordan kan vi kende sandheden? Kirkens første medlemmer medbragte mange skikke, traditioner og fremgangsmåder fra deres tidligere tro. Ikke alle disse skikke harmonerede med Herrens vilje. I en åbenbaring givet i maj 1831 forklarede Herren til Kirkens ældster, hvordan de kunne skelne og afgøre, hvilke af disse skikke, der var passende. Han henviste til begge sider af sagen – til at undervise og til at modtage. Vi må ikke blot undervise ved Ånden, vi må også modtage ved Ånden.

„Og atter: Den, der modtager sandhedens ord, modtager han det gennem sandhedens ånd eller på anden måde? Modtager han det på anden måde, er det ikke af Gud" (L&P 50:19-20).

Hvis vi ikke modtager sandheden ved hans ånd, er det ikke hans ord. I en åbenbaring i de sidste dage taler Herren meget kraftigt om dem, der stiller sig på den forkerte side af spørgsmålet:

„Sandelig, sandelig siger jeg dig: Satan har stor indflydelse på deres hjerter. Han ægger dem til at øve ondt mod det gode . . .

Og de elsker mørket mere end lyset . . . derfor vil de ikke bede til mig" (L&P 10:20-21).

For nogle måneder siden kom en ven hjem til os foregivende, at han havde nogle spørgsmål om Kirken, som han behøvede hjælp til at besvare. Han sagde, at han havde opdaget, at Mormons Bog ikke var Guds ord, og at Joseph Smith ikke var en Guds profet. Derpå begyndte han at citere artikler og bøger skrevet af fjender af Kirken. Da han nævnte sine kilder, svarede jeg, at jeg også havde læst dem og andre, og de havde kun bekræftet min tro på Mormons Bog og profeten Joseph Smith. Han var overrasket over, at jeg kunne have læst det samme, som han havde, og ikke tro, som han gjorde. Jeg foreslog, at han afsatte mindst tilsvarende tid til den rigtige side af spørgsmålet, men han var kommet med en beslutning og ikke et spørgsmål. Hans mening var afgjort. Han ønskede ikke at vide noget. Hans hjerte var lukket. Jeg tænkte på Israels børn og deres reaktion over for Herren, efter at han havde ført dem ud af trældom: „Og uagtet de blev vejledt af Herren, deres Gud og Forløser, som gik foran dem og ledte dem om dagen og gav dem lys om natten og gjorde alt for dem, som var gavnligt for mennesket at modtage, så forhærdede de alligevel deres hjerter og formørkede deres forstand og hånede Moses og den sande og levende Gud" (1 Nephi 17:30).

Herrens løfte om sit ord og sine gerninger er meget præcist: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud" (Joh. 7:17). Det var hans konstante svar til dem, der afviste ham.

Han fortalte farisæerne og saddukæerne, at de ledte det rette sted i den forkerte hensigt, da han sagde: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig" (Joh. 5:39). De havde helt klart meget nøje studeret de ord, som vidnede om ham, og havde overset ham. Deres forudfattede konklusioner havde ikke givet Ånden lejlighed til at vejlede dem.

De samme tilstande eksisterer i dag: Vi må stille de rette spørgsmål; vi må lede de rette steder og banke på de rette døre. Det er sommetider meget vanskeligt. Nikodemus måtte komme til Frelseren om natten, fordi hans position i samfundet og i hans religion kunne blive alvorligt truet, hvis hans samtidige kendte til hans spørgsmål på det rette sted. (Se Joh. 3:1-21).

Kong Lamoni stillede de rette spørgsmål til Ammon, da han sagde: „Hvem er du? Hvordan ved du disse ting? Hvor er Gud? Er du sendt fra Gud?" Derpå forklarede Ammon frelsesplanen for kong Lamoni, og han var i stand til at forstå, fordi han åbnede sit sind for viden og sit hjerte for Ånden. (Se Alma 18:18-40).

Profeten Alma sagde i sin store tale til zoramiterne: „Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord" (Alma 32:27). Han forklarede dem, at vi må åbne døren for at modtage ved Ånden med blot et ønske om at tro. Vi må ønske at kende sandheden; vi viser dette ønske ved at spørge, søge og banke på; det ek-

sakte løfte er, at han vil svare, åbne og hjælpe os med at finde sandheden.

Vi må forberede vore hjerter og vore sind med et oprigtigt ønske om at kende sandheden. Kong Benjamin belærte: „Mine brødre, alle, som er samlet her, I, der kan høre mine ord, som jeg vil tale til jer i dag; thi jeg har *ikke* anmodet jer om at komme her for at drive spøg med de ord, jeg skal tale, men for at I skal lytte til mig og åbne ørene, så at I kan høre, og hjertet, så at I kan forstå, og sindet, så at Guds hemmeligheder kan afsløres for jer" (Mosiah 2:9; fremhævelse tilføjet).

På pinsedag, hvor Peter og Johannes tydeligt talte med stor kraft og ved Ånden, stak det menneskene i hjertet og de stillede spørgsmålet: „Brødre! hvad skal vi gøre?" (Ap.G. 2:37). For at modtage sandheden må vi gøre det samme. Det er vores ansvar – at spørge og søge.

Når vi søger efter sandheden, bør vi altid huske Mormons råd, da han forklarede: „Derfor kommer alt godt fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra djævelen" (Moroni 7:12). Derpå rådede han os til at være meget forsigtige med at vælge og gav os en metode til at træffe en afgørelse:

„Thi se, mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke.

Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud" (v. 15-16).

Hvilken velsignelse for os, at profeten Joseph Smith stillede de rette spørgsmål det rette sted af den rette årsag. Da han og Sidney Rigdon overvejede menneskets tilstand efter dette liv, rørte Herren ved deres forstands øjne, og et syn af Guds rige åbnedes for dem. De nedskrev dette syn og sagde:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:22-24).

Ja, for mig er det så klart, som natten adskiller sig fra dagen. Deres vidnesbyrd om Frelseren er sandt. Jeg har hørt hans røst, når jeg har læst hans ord i de hellige optegnelser af profeterne i Mormons Bog, og jeg har glædet mig ved den yderligere lys og kundskab, som er givet til vore profeter i de sidste dage. Jeg føjer mit vidne til deres: Han lever; jeg ved, han lever. Dette er hans kirke. Må vi alle lede de rette steder og stille de rette spørgsmål og derved blive undervist af hans Ånd i at kende sandheden. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

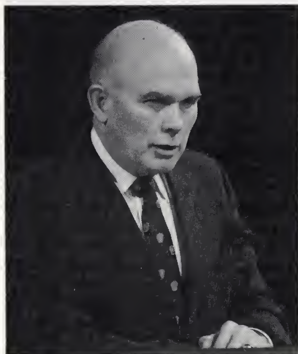

Templet i Salt Lake City og Kirkens kontorbygning.

Vidner om Kristus

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

„Til dem, der er Herren Jesus Kristus hengiven, siger jeg, at aldrig har der været mere brug for, at vi bekender vor tro, både privat og offentligt."

For nogle måneder siden fik jeg et brev fra et medlem af Kirken, som stillede et usædvanligt spørgsmål: „Har jeg ret til at bære vidnesbyrd om Frelseren? Eller er det udelukkende De Tolvs særlige rettighed?" Som svar vil jeg komme med nogle tanker om, hvorfor hvert eneste medlem af denne kirke bør vidne og bære vidnesbyrd om Jesus Kristus.

I begyndelsen befalede Gud Adam: „Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig" (Moses 5:8). „Derpå kom Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen", over Adam og Eva, og de „velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre" (Moses 5:9, 12).

Senere beskrev Enok, hvordan Gud havde undervist Adam i, at alle skal omvende sig og døbes i Jesu Kristi navn. Jesu Kristi sonoffer muliggjorde tilgivelse for synder. Og alt dette skulle de undervise deres børn om. (Se Moses 6:52-59).

Således fastlagde vore første forældre mønstret, først modtage et vidnesbyrd fra Helligånden og derpå vidne om Faderen og Sønnen for sine omgivelser.

Profeten Nephi beskrev dåbsordinansen som en lejlighed, hvor mennesker kunne vidne over for Faderen om, at de var villige til at påtage sig Kristi navn. (Se 2 Nephi 31:13). Tilsvarende har Herren præciseret, at de, som ønsker at blive døbt i denne uddeling, skal komme „med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og . . . vidne for menigheden, at de . . . er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn" (L&P 20:37; se også Moroni 6:3). Vi fornyer det løfte, når vi tager nadveren. (Se L&P 20:77; Moroni 4:3).

Vi vidner også om Kristus ved vort medlemskab af Kirken, som bærer hans navn. (Se 3 Nephi 27:7; L&P 115:4).

Vi er blevet befalet at bede til Faderen i Sønnens, Jesu Kristi, navn (se 3 Nephi 18:19, 21, 23; se også Moses 5:8), og at gøre „alt . . . i Kristi navn" (L&P 46:31).

Hvis vi følger disse befalinger, virker vi som vidner for Jesus Kristus gennem vor dåb, vort medlemskab af hans kirke, vor modtagelse af nadveren og vore bønner og andre handlinger i hans navn.

Men vor pligt til at være vidner for Jesus Kristus kræver mere end dette, og jeg er bange for, at en del ikke slår til. Sidste dages hellige kan blive så optaget af deres egne dagsordener, at vi kan glemme at vidne og bære vidnesbyrd om Kristus.

Jeg citerer fra et brev fra et medlem i USA, som jeg modtog fornylig. Han beskrev det, han hørte i sit faste- og vidnesbyrdmøde:

„Jeg sad og lyttede til 17 vidnesbyrd og hørte aldrig Jesus nævnt eller omtalt på nogen måde. Jeg tænkte, at jeg måske befandt mig i (en anden trosretning), men det var jeg nok ikke, for der var heller ingen omtale af Gud . . .

Den næste søndag var jeg igen i kirke. Jeg blev undervist ved præstedømmemødet, i seniorklassen og af syv nadvermødetalere og ikke en gang hørte jeg navnet Jesus eller nogen henvisning til ham."

Måske er den beskrivelse lidt overdreven. Den er bestemt usædvanlig. Jeg citerer den, fordi den kan være en levende påmindelse til os alle.

Som svar på spørgsmålet: „Hvad er de fundamentale principper og grundsætninger i Deres religion?" sagde profeten Joseph Smith: „De fundamentale principper og grundsætninger i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og for til himlen; og alt andet, som falder ind under vor religion, er kun tillæg dertil" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143).

Da Alma talte til en gruppe kommende medlemmer ved Mormons vande, instruerede han dem i pligterne hos dem, som „ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk" (Mosiah 18:8). En af disse pligter var at „stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden" (Mosiah 18:9).

Hvordan bliver medlemmer vidner? De oprindelige apostle var øjenvidner til Frelserens gerning og opstandelse. (Se Ap.G. 10:39-41). Han befalede dem: „I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende" (Ap.G. 1:8; se også 10:42-43). Men han formanede dem også om, at de først skulle vidne, efter de havde modtaget Helligånden. (Se Ap.G. 1:8; se også Luk. 24:49).

Et øjenvidne er ikke tilstrækkeligt. Selv de oprindelige apostles viden og vidnesbyrd måtte rodfæstes i Helligåndens vidnesbyrd. En profet har fortalt os, at Helligåndens vidnesbyrd gør større indtryk på vor sjæl end „et besøg af en engel" (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, 1:44). Og Bibelen viser, at når vi vidner på baggrund af et sådant vidne, vidner Helligånden til dem, som hører vore ord. (Se Ap.G. 2; 10:44-47).

Da Peter og de andre apostle blev ført for de lokale myndigheder, vidnede han om, at Jesus Kristus var „fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse" (Ap.G. 5:31). Derpå tilføjede Peter: „Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham" (v. 32). Det er Helligåndens mission at vidne om Faderen og Sønnen. (Se 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11; L&P 20:27). Som følge heraf har alle, der har modtaget Helligåndens vidnesbyrd, en pligt til at bære det vidnesbyrd for andre.

Det er apostles kaldelse og ordination at være særlige vidner om Kristi navn i hele verden (se L&P 107:23), men pligten til at vidne og bære vidnesbyrd om Kristus til alle tider og på alle steder gælder for alle medlemmer af Kirken, som har modtaget Helligåndens vidnesbyrd.

Lukas-evangeliet beretter om to eksempler på dette. I lydighed mod moselo-

ven bragte Josef og Maria efter 40 dage den spæde Jesus til templet i Jerusalem for at fremstille ham for Herren. Der modtog to gamle og åndelige tempeltjenere et vidnesbyrd om hans identitet og vidnede om ham. Simeon, som gennem en åbenbaring fra Helligånden vidste, at han ikke skulle se døden, før han havde set Messias, tog spædbarnet i sine arme og vidnede om dets guddommelige mission. (Se Luk. 2:25-35). Anna, som skriften kalder en „profetinde" (Luk. 2:36), genkendte Messias „og talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning" (Luk. 2:38).

Anna og Simeon var øjenvidner til spædbarnet, men ligesom apostlene kom deres viden om hans guddommelige mission gennem Helligåndens vidnesbyrd. „Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd" (Åb. 19:10). Derfor kan vi passende sige, at når de hver modtog dette vidnesbyrd, var Simeon en profet og Anna en profetinde. De udfyldte begge deres profetiske pligt ved at vidne om ham til deres omgivelser. Som Peter sagde: „Om (Kristus) vidner alle profeterne" (Ap.G. 10:43). Det var dette, Moses mente, da han udtrykte ønsket: „Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren ville lade sin Ånd komme over dem!" (4 Mos. 11:29).

Skrifterne beskriver andre lejligheder, hvor almindelige medlemmer – mænd og kvinder – bar vidnesbyrd om Kristus. Mormons Bog fortæller om kong Lamoni og hans dronning, som vidnede om deres Forløser. (Se Alma 19). Bibelen beskriver, at Helligåndens vidnesbyrd kom over Kornelius' slægtninge og nærmeste venner, som derpå hørtes „prise Gud" (Ap.G. 10:24, 46).

Vor pligt nævnt i skriften til at vidne om Frelseren og bære vidnesbyrd om, at han er Guds Søn, er blevet bekræftet af profeterne i vore dage.

Vi får at vide, at befalinger er givet, og evangeliet forkyndes, for at „enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser" (L&P 1:20).

Åndelige gaver kommer ved Helligåndens kraft, således at alle trofaste kan få gavn deraf. En af disse gaver er „at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld" (L&P 46:13). De, der modtager den gave, har pligt til at vidne om det. Vi ved dette, fordi Herren umiddelbart efter beskrivelsen af gaven „at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn" siger: „Andre gives det at tro på deres ord, så de også kunne få det evige liv, dersom de forbliver trofaste" (L&P 46:14; se også 3 Nephi 19:28). De, der har gaven at vide, må bære deres vidnesbyrd, så de, som har gaven at tro på deres ord, kan få gavn af den gave.

To tidligere rektorer ved Brigham Young University, ældste Dallin H. Oaks fra De Tolvs Kvorum (til venstre) og ældste Jeffrey R. Holland fra De Halvfjerds (til højre), taler med den nuværende rektor Rex E. Lee.

Herren sagde til nogle af de første missionærer i denne uddeling: „Men i nogle har jeg ikke behag; thi de vil ikke oplade deres mund; men af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem. Ve sådanne, thi min vrede er blusset op imod dem" (L&P 60:2).

Som modsætning gav Herren dette store løfte til dem, der er tapre i at bære vidnesbyrd: „Thi jeg vil forlade jer jeres synder med den befaling, at I forbliver standhaftige . . . ved at bære vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver givet jer" (L&P 84:61).

Denne formaning og dette løfte blev rettet direkte til missionærer, men andre skriftsteder antyder, at de også gælder for andre medlemmer.

I sin åbenbaring om de dødes forløsning beskrev præsident Joseph F. Smith „de retfærdiges ånder" som dem, der „havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede på jorden" (L&P 138:12).

Som modsætning beskrev profeten Joseph Smith i sit syn om de tre grader af herlighed de sjæle, som går til det terrestriale rige, som „jordens hæderlige mennesker", „som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd" (L&P 76:74, 79).

Hvad vil det sige at være „tapre i Jesu vidnesbyrd"? Det indebærer bestemt at holde hans bud og tjene ham. Men indebærer det ikke også at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, til både troende og ikke-troende? Apostlen Peter belærte de hellige på hans tid om, at „Herren Kristus skal I hellige i jeres hjerter. Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver regnskab af jer for det håb, som er i jer" (1 Pet. 3:15). Det gælder også os.

Vi må alle være tapre i Jesu vidnesbyrd. Som troende på Kristus bekræfter vi sandheden af Peters vidnesbyrd i Jesus Kristus fra Nazarets navn om, at „der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses" (Ap.G. 4:12; se også L&P 109:4). Vi ved fra nutidig åbenbaring, at vi kun kan komme til Faderen i hans navn. (Se L&P 93:19). Som Mormons Bog lærer, er frelse „i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, forsonende blod" (Mosiah 3:18; se også Moses 6:52, 59).

Til dem, der er Herren Jesus Kristus hengiven, siger jeg, at aldrig har der været mere brug for, at vi bekender vor tro, både privat og offentligt.

Da evangeliet blev gengivet, brændte prædikestolene i dette land med vidnesbyrdet om, at Jesus er Guds guddommelige Søn og verdens Frelser. Det er sandt, at fylden af hans lære og magten i hans præstedømme var tabt på jorden, men der var mange gode og hæderlige mænd og kvinder, som var tapre i deres eget vidnesbyrd om Jesus. Vore første missionærer koncentrerede deres budskab om genoprettelsen – kaldelsen af profeten Joseph Smith og gengivelsen af præstedømmets myndighed – fordi de kunne regne med, at de fleste af dem, de underviste, havde en grundlæggende tro på Jesus Kristus som vor Frelser.

I dag kan vore missionærer ikke regne med det. Der er stadig mange gudfrygtige mennesker, som vidner om Jesu Kristi guddommelighed. Men der er langt flere – selv blandt officielle kristne – som tvivler på hans eksistens eller benægter hans guddommelighed. Når jeg ser tilbagegangen i religiøst troende, der er sket i min livstid, er jeg overbevist om, at vi, der er medlemmer af hans kirke, må være endnu mere tapre i vort vidnesbyrd om Jesus.

For næsten tyve år siden sagde præsident Harold B. Lee: „For 50 eller flere år siden, da jeg var missionær, var vort største ansvar at forsvare den store sandhed, at profeten Joseph Smith var guddommeligt kaldet og inspireret, og at Mormons Bog virkelig var Guds ord. Men selv dengang var der ubestridelige tegn på, at der i den religiøse verden blev sat spørgsmål ved Bibelen og Mesterens guddommelige kaldelse. I dag, 50 år senere, er vort største ansvar og vor største bekymring at forsvare vor Herre og Mesters, Jesu Kristi, guddommelige mission, for overalt omkring os, selv blandt dem, der hævder, at de er kristne, findes der dem, som ikke er villige til frimodigt at forsvare den store sandhed, at vor Herre og Mester, Jesus Kristus, virkelig var Guds Søn" (tale til Latter-day Saint Student Association Fireside, Utah State University, 10. oktober 1971).

Vor viden om Jesu Kristi bogstavelige guddommelighed, opstandelse og forsoning er sikrere og mere markant for hvert år. Det er en årsag til, at Herren inspirede sin profet, Ezra Taft Benson, til at få os til igen at lægge vægt på vort studium og vidnesbyrd om Mormons Bog, hvis mission er at „overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud" (Mormons Bogs titelblad).

Vi lever i en tid, hvor alt for mange, der hævder at være kristne, går ind for noget, der er vigtigere end Kristus. Et amerikansk blad rapporterede fx for nylig om en nyskabelse fra en ny biskop i en kendt kristen kirke. Præsterne havde altid indviet symbolerne på Jesu Kristi kød og blod i „Faderens, Sønnens og Helligåndens navn." Men i et forsøg på at anvende såkaldte „kønsløse" ord, var denne nye biskop begyndt at velsigne nadveren i „Skaberens, Forløserens og Opretholderens navn" (*Insight*, 24. april 1989, s. 47). En sådan tendentiøs og bevidst pillen ved den kristne tro illustrerer, i hvilket omfang nogle er uvillige til at vidne om Jesus Kristus, Guds Søn.

Sådanne bevidste afvigelser er ikke sandsynlige blandt trofaste sidste dages hellige. Men vi er nødt til at være på vagt over for skødesløse udeladelser og forglemmelser i vore personlige vidnesbyrd, i vor officielle instruktion og i vore gudstjenester og ved begravelser.

Endvidere har vi alle mange lejligheder til at fortælle om vor tro til venner og naboer, kolleger og tilfældige bekendte. Jeg håber, at vi vil benytte disse lejligheder til at udtrykke vor kærlighed til vor Frelser, vort vidnesbyrd om hans guddommelige mission og vor beslutsomhed om at tjene ham.

Hvis vi gør alt dette, kan vi som apostlen Paulus sige: „Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror" (Rom. 1:16).

Og vi kan som profeten Nephi sige: „Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus . . . for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder" (2 Nephi 25:26).

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, Herren, Israels Gud, verdens lys og liv, og jeg bekræfter sandheden af hans evangelium i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Joe J. Christensen (til højre), områdepræsident i Brasilien, og hans førsterådgiver ældste Harold G. Hillam.

Den største udfordring i verden

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

„Undervisning og opdragelse af børn kræver mere . . . hårdt arbejde end nogen anden udfordring, vi kan møde i livet."

Mine elskede brødre og søstre og venner. Jeg beder om jeres tro og bønner denne eftermiddag, da jeg føler mig tilskyndet til at drøfte et emne, som jeg har valgt at kalde den største udfordring i verden. Det drejer sig om privilegiet og ansvaret for at være gode forældre. Om dette emne er der lige så mange meninger, som der er forældre, og alligevel er der kun få, som hævder, at de kender alle svarene. Jeg er bestemt ikke en af dem.

Det er min opfattelse, at der er flere fremragende unge mænd og piger blandt os lige nu end på noget andet tidspunkt i mit liv. Det forudsætter, at de fleste af disse dejlige unge mennesker kommer fra gode hjem og har omhyggelige og gode forældre. Og alligevel føler selv de mest bevidste forældre, at de har gjort nogle fejl. Engang gjorde jeg noget tankeløst, og jeg husker min mor udbrød: „Hvad har jeg gjort forkert?"

Herren har befalet: „Opdrag jeres børn i lys og sandhed" (L&P 93:40). Jeg mener, at ingen menneskelig indsats har større betydning.

At være far eller mor er ikke kun en stor udfordring, det er en guddommelig kaldelse. Man må hellige sig den indsats. Præsident David O. McKay udtalte, at forældreværdigheden er „den største opgave, der er betroet mennesket" (*The Responsibility of Parents to Their Children*, pjece, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, ingen dato, s. 1).

Mens få menneskelige udfordringer er større end at være gode forældre, er der også kun få ting, som giver større muligheder for glæde. Der er da bestemt intet vigtigere i denne verden end at forberede vore børn på at blive gudfrygtige, lykkelige, hæderlige og produktive. Forældre vil ikke finde nogen mere tilfredsstillende lykke end, at deres børn ærer dem og deres principper. Det er det herligste ved at være forældre. Johannes vidnede: „Større glæde har jeg ikke end at høre, at mine børn vandrer i sandheden" (3 Joh. 1:4). Efter min mening kræver undervisning og opdragelse af børn mere intelligens, intuitiv forståelse, ydmyghed, styrke, visdom, åndelighed, udholdenhed og hårdt arbejde end nogen anden udfordring, vi kan møde i livet. Det gælder især, når de moralske grundvolde af ære og sømmelighed nedbrydes omkring os. For at have et lykkeligt hjem må der undervises i værdier, der må være regler, der må være standarder, og der må være ufravigelige principper. Mange samfund yder ikke forældrene megen støtte i at undervise og ære moralske værdier. En række kulturer er faktisk ved at blive uden værdier, og mange unge i disse samfund er ved at blive kyniske hvad angår moral.

Når samfund stort set er fordærvet og har mistet dets moralske identitet og så mange hjem er splittede, er det bedste håb at være mere opmærksom på og yde en større indsats i undervisningen af den næste generation – vore børn. For at gøre dette må vi først styrke børnenes primære lærere. De vigtigste af dem er forældre og andre medlemmer af familien, og de bedste omgivelser bør være i hjemmet. Vi må på en eller anden måde forsøge endnu mere på at gøre vore hjem stærkere, så de vil stå som tilflugtssteder imod den usunde og gennemtrængende råddenskab omkring os. Harmoni, lykke, fred og kærlighed i hjemmet kan bidrage til at give børn den nødvendige indre styrke til at klare livets udfordringer. Barbara Bush, præsident George Bushs hustru, sagde for nogle måneder siden til dimittenderne fra Wellesley College:

„Uanset hvilken æra, uanset tiderne, vil ét aldrig forandres: Fædre og mødre, hvis I får børn, må de komme først. I må læse for jeres børn, og I må give jeres børn knus, og I må elske jeres børn. Jeres succes som familie, vor succes som samfund afhænger ikke af, hvad der sker i Det Hvide Hus, men af hvad der sker i jeres hjem" (*Washington Post*, 2. juni 1990, s. 2).

For at være en god far eller mor kræves det, at forældre tilsidesætter mange af deres egne behov og ønsker til fordel for deres børns behov. Som en følge af dette offer udvikler bevidste forældre en ædel karakter og lærer at praktisere de uselviske sandheder, som Frelseren selv underviste i.

Jeg respekterer umådeligt enlige forældre, som kæmper og ofrer, og forsøger imod næsten umenneskelige odds at holde sammen på familien. De bør æres og hjælpes i deres heltemodige indsats. Men enhver mors eller fars opgave er langt lettere, når der er to fungerende forældre i hjemmet. Ofte kræver og tager børn begge forældres styrke og visdom.

For nogle år siden blev biskop Stanley Smoot interviewet af præsident Spencer W. Kimball. Præsident Kimball spurgte: „Hvor ofte har I familiebøn?"

Biskop Smoot svarede: „Vi forsøger at have familiebøn to gange om dagen, men i gennemsnit klarer vi ca. en."

Præsident Kimball kommenterede: „Tidligere var det måske i orden at holde familiebøn en gang om dagen. Men fremover vil det ikke være nok, hvis vi skal frelse vore familier."

Jeg spekulerer på, om afholdelse af familieaften på en uformel og uregelmæssig måde i fremtiden vil være nok til at ruste vore børn med tilstrækkelig moralsk styrke. I fremtiden vil uregelmæssig familiestudium af skriften måske være utilstrækkeligt til at bevæbne vore børn med den nødvendige moral til at modstå det moralske forfald i omgivelserne, som de vil leve i. Hvor i verden vil børn lære om kyskhed, retskaffenhed, ærlighed og grundlæggende menneskelig anstændighed, hvis ikke i hjemmet? Disse værdier vil selvfølgelig

blive forstærket i kirken, men forældres undervisning er mere konstant.

Når forældre forsøger at belære deres børn om at undgå fare, er det urimeligt, hvis forældrene siger til deres børn: „Vi har erfaring og ved, hvordan verden fungerer, så vi kan gå nærmere afgrunden end I kan." Forældres hykleri kan gøre børn kyniske og vantro over for det, de lærer i hjemmet. Når forældre fx ser film, som de forbyder deres børn at se, formindskes forældres troværdighed. Hvis børn forventes at være ærlige, må forældrene være ærlige. Hvis børn forventes at være retskafne, må forældre være retskafne. Hvis du forventer, at dine børn er hæderlige, må du være hæderlig.

Blandt andre værdier, som børn bør belæres om, er respekt for andre, begyndende med barnets egne forældre og egen familie; respekt for andres symboler på tro og andres fædrelandskærlighed; respekt for lov og orden; respekt for andres ejendom; respekt for myndighed. Paulus minder os om, at børn først og fremmest må „lære at handle gudfrygtigt over for deres egen husstand" (1 Tim. 5:4).

En af de vanskeligste udfordringer for forældre er at udøve passende disciplin over for deres børn. Børneopdragelse er individuel. Hvert eneste barn er anderledes og enestående. Noget, der virker hos en, virker måske ikke hos en anden. Jeg ved ikke, hvem der er tilstrækkelig klog til at sige, om disciplinen er for streng eller for eftergivende, bortset fra børnenes forældre, som elsker dem mest. Det er et spørgsmål om forældrenes bønsomme afgørelse. Det bagvedliggende princip må bestemt være, at disciplinering af børn skal være motiveret mere af kærlighed end af straf. Brigham Young rådede: „Hvis du nogensinde anmodes om at irettesætte en person, så irettesæt ikke mere end den balsam, du har i dig, kan læge" (i *Journal of Discourses*, 9:124-125). Vejledning og disciplin er imidlertid bestemt en uundværlig del af børneopdragelse. Hvis forældre ikke disciplinerer deres børn, vil det offentlige disciplinere dem på en måde, som forældrene ikke vil bryde sig om. Uden disciplin vil børnene hverken respektere hjemmets eller samfundets regler.

En væsentlig hensigt med disciplin er at lære lydighed. Præsident David O. McKay har sagt: „Forældre fejler, når de ikke lærer deres børn lydighed; hvis hjemmet ikke udvikler lydighed, så vil samfundet kræve det og få det. Det er derfor bedre, at hjemmet med dets venlighed, sympati og forståelse opdrager barnet frem for hjerteløst at overlade det til den brutale og usympatiske disciplin, som samfundet vil påtvinge, dersom hjemmet

Ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum sammen med en ung konferencegæst.

ikke allerede har opfyldt sin forpligtelse" (*The Responsibility of Parents to Their Children*, s. 3).

En væsentlig del af at lære børn at være disciplinerede og ansvarlige er at lære dem at arbejde. Mens vi vokser op, er mange som manden, der sagde: „Jeg elsker arbejde; det fascinerer mig. Jeg kan sidde og se på det i timevis" (Jerome Klapka Jerome, i *The International Dictionary of Thoughts*, J.G. Ferguson Publishing Co., 1969, s. 782). Igen er de bedste undervisere i at arbejde forældrene selv. Arbejde blev for mig en glæde, da jeg i begyndelsen arbejdede ved siden af min far, bedstefar, onkler og brødre. Jeg er sikker på, at jeg var en større irritation end hjælp, men minderne er gode og lektionerne værdifulde. Børn er nødt til at lære ansvarlighed og uafhængighed. Afser forældrene selv tid til at vise og demonstrere og forklare, så børnene med Lehis ord lærer „at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke"? (2 Nephi 2:26).

Luther Burbank, en fremtrædende amerikansk hortolog, har sagt: „Hvis vi ikke passede bedre på vore planter, end vi gør på vore børn, ville vi nu leve i en jungle af ukrudt" (i *Elbert Hubbard's Scrap Book*, New York: Wm. H. Wise and Co., 1923, s. 227).

Børn nyder også godt af moralsk frihed, hvorved vi alle får lejlighed til at gøre fremskridt, vokse og udvikle os. Denne frihed tillader imidlertid også, at børn følger det alternative valg med selviskhed, spild, egennytte og selvødelæggelse som resultat. Børn giver ofte udtryk for dette valg, når de er meget små.

Lad forældre, der har været omhyggelige, kærlige og interesserede og har efterlevet retfærdighedens principper efter bedste evne, finde trøst i, at de er gode forældre på trods af nogle af deres børns handlinger. Børn har også selv et ansvar for at lytte, adlyde og, når de er undervist, tage ved lære. Forældre er ikke altid ansvarlige for alle deres børns dårlige opførsel, fordi de ikke kan sikre, at børnene opfører sig pænt. Enkelte børn kan belaste selv Salomos visdom og Jobs tålmodighed.

Der er ofte en særlig udfordring for de forældre, der er velstående eller alt for eftergivende. På en måde kan børn i sådanne omstændigheder holde deres forældre som gidsler ved at tilbageholde deres støtte til forældrenes regler, medmindre forældrene indvilliger i børnenes krav. Ældste Neal A. Maxwell har sagt: „De, der gør for meget *for* deres børn, vil hurtigt indse, at de ikke kan gøre noget *med* deres børn. For mange børn gøres der så meget *for dem*, at de næsten er helt *udmattede*" (aprilkonferencen 1975). Det synes at være den menneskelige natur, at vi ikke fuldt ud værdsætter materielle ting, som vi ikke selv har tjent til.

Der er en vis ironi i, at nogle forældre er så bekymrede for, om deres børn accepteres og er populære hos deres jævnaldrende; og samtidig frygter de samme forældre, at deres børn gør noget af det, deres jævnaldrende gør.

Generelt set er de børn, som beslutter sig til og har viljen til at afholde sig fra narkotika, alkohol og sex uden for ægteskabet, dem, der har overtaget de høje standarder hjemmefra, som deres forældre følger. Ved vanskelige beslutninger er det langt mere sandsynligt, at de følger deres forældres principper frem for deres jævnaldrendes eksempel eller mediernes leg med ord, som forherliger forbrug af spiritus, sex uden for ægteskabet, ægteskabsbrud, uærlighed og andre laster. De er som Helamans 2000 unge mænd, der „var blevet . . . fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem" fra døden. „Og de fortalte, . . . hvad deres mødre havde sagt og sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det" (Alma 56:47-48).

Det, der cementerer forældres undervisning og værdier hos børn, synes at være en fast tro på Guddommen. Når denne tro bliver en del af selve deres sjæl, har de indre styrke. Af alt det vigtige, der skal læres, hvad bør forældre så undervise i? Skriften fortæller os, at forældre skal undervise deres børn i „tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave" og „i læren om omvendelse" (L&P 68:25). Disse sandheder skal der undervises i i hjemmet. De kan ikke læres i offentlige skoler og ej heller fremmes af regeringer eller samfundet. Selvfølgelig kan Kirkens programmer hjælpe, men den mest effektive undervisning finder sted i hjemmet.

Forældres undervisning behøver ikke være kunstfærdig, dramatisk eller voldsom. Vi lærer dette af den store Lærer. Charles Henry Parkhurst har sagt:

„Den fuldkomne skønhed ved Kristi liv skyldes kun den ekstra skønhed af små uanseelige handlinger – at tale med kvinden ved brønden, at vise den rige unge mand den skjulte ambition gemt i hans hjerte, som holdt ham ude af Himmerige; . . . at undervise en lille flok disciple i at bede; at tænde et bål og stege fisk for at hans disciple kunne få morgenmad; at vente på dem, da de kom i land efter en nats fiskeri – kolde, trætte og modløse. Alt dette fører os elegant ind til den virkelige kvalitet og egenskab ved Kristi interesse, så præcis, så indgående, så engageret i det små, så optaget af de små enkeltheder" („Kindnes and Love", i *Leaves of Gold*, Honesdale, Pa.: Coslet Publishing Co., 1938, s. 177).

Og således er det også at være forældre. De små ting er betydningsfulde og vævet ind i familiens vægtæppe af tusind tråde bestående af kærlighed, tro, disciplin, ofre, tålmodighed og arbejde.

Der findes nogle store åndelige løfter, som kan hjælpe trofaste forældre i denne kirke. Børn i den evige pagt gives til forældre i kraft af guddommelige forjættelser til deres trofaste forfædre, som ædelt overholdt deres pagter. Pagter, forældrene har overholdt, vil blive ihukommet af Gud. Børnene kan derved blive modtagere og arvinger til disse store pagter og forjættelser. Det skyldes, at de er pagtens børn. (Se Orson F. Whitney, i Conference Report, april 1929, s. 110-111).

Må Gud velsigne de kæmpende, ofrende og hæderlige forældre i denne verden. Må han især erindre pagter, der overholdes af trofaste forældre blandt vort folk og våge over disse børn i pagten. Jeg beder om, at dette må ske i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Præstedømmets møde,
den 6. oktober 1990

Renhed går forud for styrke

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

„Ingen af jer behøver nogensinde at blive fanget i ukyskhedens snarer."

Min tale i dag er først og fremmest rettet til jer unge mænd i det aronske præstedømme. Emnet er moralsk renhed blandt vore unge. Kirkens ledere holder så meget af hver eneste af jer, at jeg føler det nødvendigt endnu engang at advare jer mod konsekvenserne af moralsk overtrædelse. Samtidig ønsker jeg at gøre jer klart hvilke store løfter, der er givet dem, der holder sig moralsk rene.

Vi er klar over, at Kirkens unge vokser op i verden, hvor der hersker udbredt umoral blandt ungdommen. Vi ved også, at antallet af seksuelle synder er steget voldsomt i løbet af de sidste tyve år. Alt for mange unge, især unge amerikanere, har overtrådt kyskhedsloven, inden de er fyldt nitten. Desværre er Kirkens unge ikke immune over for dette. Derfor vil jeg gerne forsikre jer unge mænd om, at jeres ledere er helt klar over, hvilke udfordringer I står overfor i samfundet i dag. Men vi tror på, at I kan udvikle den styrke og retskaffenhed, der skal til for at overvinde disse udfordringer og leve på en måde, så I kan modtage de velsignelser, som er lovet dem, der forbliver moralsk rene.

Jeg vil gerne slå fast, at ingen af jer nogensinde behøver at blive fanget i ukyskhedens snarer. Enhver af jer må se ud i fremtiden for at forstå konsekvenserne af jeres handlinger, hvad enten de så er gode eller dårlige. Tegneseriefiguren Ziggy har sagt det på denne måde: „Vores fremtid skabes af vores fortid . . . så pas meget på, hvad du gør i din fortid!"

Lad mig fortælle jer en personlig oplevelse, som viser betydningen af altid at have sin fremtid for øje. Engang da jeg selv var i det aronske præstedømme, deltog jeg og en af mine venner i et præstedømmemøde her i tabernaklet, og vi var endt derovre ved trappen, hvor vi ikke havde noget at gøre. Præsident George Albert Smith bemærkede vore trængsler og indbød os, på sin venlige facon, til at sidde på trappen. Mens vi sad der og fulgte mødet, tænkte jeg, at jeg nok aldrig mere ville komme så tæt på denne talerstol. Jeg kan huske, at da vi forlod tabernaklet, sagde jeg til min ven: „Det kunne være rart at være generalautoritet, for så kunne man sidde i stolene oppe på forhøjningen."

Nu ved jeg af personlig erfaring, at på mange måder er de bænke, som I sidder på, brødre, mere behagelige end dem heroppe på forhøjningen. Men historiens morale er, at jeg som aronsk præstedømmebærer ikke anede, at jeg en dag skulle tjene som biskop, missionspræsident, halvfjerdser, og nu som apostel. Vi kan ikke forudse, hvilke planer Herren har med os. Det eneste vi kan gøre, er at være beredte og værdige til det, som han måtte forlange af os. Vi må dagligt styre vore handlinger med vores fremtid i tankerne.

En af Satans snedige strategier er at lokke os til fokusere på nuet og glemme fremtiden. Herren advarede Joseph Smith om, at „Satan (forsøger) at vende deres hjerter fra sandheden, så de bliver forblindet og ikke forstår de ting, der er beredt for dem" (L&P 78:10). „De ting, der er beredt for dem" er løftet om evigt liv, der kommer som følge af lydighed. Djævelen forsøger at forblinde os, så vi ikke ser disse belønninger. Præsident Heber J. Grant har sagt, at „ hvis vi trofast holder Guds bud, så vil hans løfter til os blive indfriet . . . Problemet er bare, at den onde forblinder menneskenes sind. Han kaster så at sige sand i deres øjne, så de forblindes af verdslige ting" (Gospel Standards, Salt Lake City: Improvement Era, 1942, pp. 44-45). Han frister os med denne verdens flygtige glæder, så vi glemmer at koncentrere vores tanker og handlinger om det, der giver evig glæde. Djævelen bruger beskidte kneb, og vi må være på vagt over for hans taktik.

Fornylig har jeg talt med flere grupper af unge mænd og kvinder i Utah og Idaho. De fortalte mig, at nogle af vore unge mener, at de kan være ukyske i deres teenageår, og så omvende sig, når de beslutter sig for at gå på mission eller blive gift i templet. Nogle unge mænd betragter en mission som en tid, hvor de vil blive tilgivet for alle deres tidligere synder. De har fået den opfattelse, at et par overtrædelser ikke betyder det helt store, for de kan bare omvende sig i en fart, tage på mission, og så leve lykkeligt til deres dages ende.

Kære unge mænd, I må tro mig, når jeg fortæller jer, at den idé er en af Satans grove løgne; det er en skrøne. Synd vil altid, *altid*, medføre lidelse. Måske med det samme, måske senere, men det skal nok komme. Skriften fastslår, at man vil komme til „at stå med skam og forfærdelig skyld for Guds domstol" (Jakob 6:9) og at man vil føle „nag og smerte og angst" (Mosiah 2:38).

En anden misforståelse er, at omvendelse er let. Præsident Kimball har sagt, at „ingen er blot begyndt at omvende sig, før han har lidt inderligt for sine synder . . . Hvis et menneske ikke har lidt, så har vedkommende ikke omvendt sig" (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, pp. 88, 99). Man behøver bare at tale med et menneske, der virkelig har omvendt sig fra en alvorlig synd, for at forstå, at den stakkede glæde ved en umoralsk handling bestemt ikke er den smerte værd, som den altid medfører.

Nogle af de unge fortalte mig, at der er dem, som begår umoralske handlinger fordi de gerne vil accepteres af andre. De unge mænd føler måske et behov for at blive accepteret som „rigtige mænd". Og de unge kvinder føler måske, at de bliver accepteret, hvis de har en kæreste. I må ikke vinde jeres venners accept på bekostning af dyd og selvagtelse. Kong Benja-

min påpeger, at de, der synder, vil „vige tilbage for Herrens åsyn" (Mosiah 2:38). Rent faktisk viger de, der synder, væk fra andre: deres venner, deres forældre, andre familiemedlemmer, og Kirkens ledere.

Lad os nu se på de storslåede velsignelser, som Herren har lovet dem, der er lydige mod kyskhedslovens befaling. Man behøver ikke omvende sig fra en synd, som man aldrig har begået. Det synes indlysende, men jeg vil gerne slå det helt fast. Omvendelsens princip er en stor velsignelse, men man bør ikke gøre sig selv syg, bare for at kunne prøve kuren. Det er så helt afgjort klogest at bevare sit åndelige velbefindende ved at holde sig moralsk ren. Hvis du kan føle dig godt tilpas i dine forældres, venners og præstedømmeledere nærvær, så kan du fornemme, hvordan du vil have det, når Frelseren har tillid til dig.

Kan I forestille jer noget større løfte for fremtiden, end det som kong Benjamin gav: „Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed" (Mosiah 2:41).

De unge fortalte mig, at en ren samvittighed øger deres selvagtelse. Deres forhold til andre er bedre, og de nyder andres accept. Faktisk sagde nogle af dem, at de havde det sjovere end andre på grund af deres høje standarder. De behøver aldrig bekymre sig om de forfærdelige sygdomme, der ofte plager dem, som bryder kyskhedsloven.

Her er nogle forslag til, hvordan I kan holde jer moralsk rene.

For det første må I forstå standarderne for moralsk renhed. Herren har sagt følgende angående sine befalinger: „Jeg giver jer undervisning i, hvorledes I skal handle for mig, så det må blive til jeres frelse" (L&P 82:9). Med andre ord, befalingerne er en hjælp til et lykkeligt liv.

Vore unge synes ikke at være helt klar over definitionen af moralsk renhed. Nogle unge mænd og kvinder vælger en bestemt fortolkning og så ser de, hvor langt de kan gå uden at være umoralske i forhold til den fortolkning. Jeg vil foreslå, at man gør det modsatte.

For mange år siden kom ældste Hartman Rector, der har været pilot i flåden i 26 år, med følgende lignelse. Flåden havde en regel der sagde noget i stil med: „Du må ikke flyve ind i træerne." Det lyder jo rimeligt nok. Men for at være sikker på, at han overholdt denne regel, satte han sin egen standard: „Du må ikke flyve lavere end 5000 fod over træerne." Han fortalte: „Ved at gøre det på den måde, gjorde jeg det let at overholde flådens befaling om ikke at flyve ind i træerne" (oktoberkonferencen 1972).

Ældsterne Kenneth Johnson, Jeffrey R. Holland, Spencer J. Condie og konferencegæst. Ældste Holland er områdepræsident for Storbritannien og Irland. Ældste Condie er medlem af det europæiske områdepræsidentskab.

Der er visse standarder, man ikke må gå på kompromis med. Hvis du ikke er sikker på, hvordan Kirkens standarder for moralsk renhed er, så tal med dine forældre eller dine præstedømmeledere. Ånden kan også tilskynde dig til at efterleve de korrekte kyskhedsprincipper. Dens tilskyndelser vil aldrig lede dig til at gøre noget, som vil få dig til at føle dig utilpas, uren eller skamfuld. Du må være lydhør over for disse tilskyndelser, for hvis du ikke passer på, kan dine fysiske lyster forvirre dig.

For det andet må I, når I har forstået standarderne, beslutte jer for at ville efterleve dem. En sådan forpligtelse er et grundlæggende evangelisk princip. Skrifterne belærer os om, at „der findes intet, som Herren, din Gud, sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at han vil gøre det" (Abraham 3:17). I må have det på samme måde. I må være som Josef, der flygtede fra Potifars hustru, hellere end at synde mod Gud. (Se 1 Mosebog 39:7-12.) I må undgå moralske overtrædelser ved at undgå kompromitterende situationer og ved at holde fast ved det, som er ret. I må have selvdisciplin og høje mål. Jeg opfordrer hver eneste af jer til i aften at sætte jer det mål, at holde jer moralsk rene, hvis I ikke allerede har gjort det.

For det tredje, selvom I har jeres handlefrihed og selv bærer ansvaret for jeres beslutninger, så står I ikke alene med fristelserne. Ved en stavskonference for to uger siden delte ældste Charles „Tiny" Grant, en af vores dygtige regionalrepræsentanter, en oplevelse med os. Han fortalte, at for nogle år siden, da han var fodboldtræner ved Ricks College, traf han en mand ved navn Hal Barton, der var kendt som en inkarneret lystfisker. Charles Grant blev advaret om, at „selvom Hal ved, hvor de store fisk står, så vader han ofte ud i stærk strøm for at fange dem."

Første gang de var ude at fiske sammen, var i februar, da isen begyndte at smelte. Mens de traskede op langs floden, pegede Hal på en lille ø, der lå små 50 meter væk, og sagde: „Der ude finder vi de rigtig store fisk, træner." Det var en kold dag, og de var nødt til at vade over en farlig strækning af floden. Træneren opdagede snart, at stenene var runde og glatte, og vandet var kun få centimeter fra toppen af hans waders. Og eftersom han er 1,93 m høj, så vil det sige, at der var ret dybt. Han skulle lige til at sige til Hal, at han var bange for, at han ikke kunne klare turen, men så indså han, at en fodboldtræner ikke kunne indrømme, at han var bange.

I samme øjeblik sagde Hal: „Træner, nu skal du høre, hvordan vi vader over her. Du træder ud og finder fodfæste, mens jeg holder fast i din arm. Så træder jeg et skridt ud, mens du står fast og støtter mig. Og på den måde vil vi vade igennem den

stærke strøm, henover de glatte sten." Og ved gensidig hjælp vadede de sikkert over floden og fangede de store fisk.

Det er en strålende lignelse på, hvordan vi kan efterleve Herrens moralske standarder. De, der prøvet turen før jer, har fundet et solidt fodfæste, idet de har efterlevet de moralske standarder og nydt velsignelserne ved det. Når I træder ud på livets dybe vand, vil de støtte jer. Når I så har vundet fodfæste ved retskaffenhed, kan I hjælpe dem, der følger efter jer.

Den vigtigste støtte I har, er jeres forældre. Deres belæringer burde påvirke jer til at holde jer rene. Men jeg er klar over, at moral kan være et penibelt emne. Jeg vil opfordre jer unge mænd til at opsøge jeres forældre og tale med dem om deres moralske værdier. Bed dem hjælpe jer med at definere de standarder, der skal holde jer moralsk rene.

Søg også vejledning hos jeres præstedømmeledere, især jeres biskop. Han kender standarderne, og han ved, hvad han skal belære jer om. Sørg for at få lejlighed til at snakke med ham. I kan godt regne med, at han vil stille direkte, dybtgående spørgsmål. Stol på ham. Fortæl ham alt. Bed ham hjælpe jer med at forstå, hvad Herren forventer af jer. Træf en beslutning om at efterleve Kirkens moralske standarder. Et fortroligt forhold til en voksen leder er uundværligt, hvis I skal holde jer moralsk rene. Vejlederne for Det Aronske Præstedømme vil undervise jer og give jer den støtte og vejledning, som I har brug for. Bed dem om hjælp. De ved, hvad de skal gøre.

For det fjerde må I vælge venner, der deler jeres standarder, hvad enten det er medlemmer eller ikke-medlemmer. Sådanne venner vil gøre gruppepres til noget opløftende og positivt. De unge mænd og kvinder, som jeg talte med, sagde, at gruppepres er en fantastisk påvirkning på både godt og ondt. Hvis jeres venner efterlever høje moralske standarder, vil I være tilskyndet til at gøre det samme. Når I har knyttet stærke bånd til sådanne venner, kan I hjælpe andre, der ikke har truffet en fast beslutning med hensyn til moral. Få dem til at forstå, at det ikke er „sejt" at være umoralsk.

For det femte må I unge mænd lære at være betænksomme over for kvinder i alle aldre. De unge kvinder har bedt mig sige, at de ønsker, at I skal respektere dem og udvise almindelig høflighed over for dem. Vær ikke bange for at vise jeres gode manerer ved at åbne døre for dem, ved at tage initiativet til at invitere dem ud, eller ved at rejse jer, når de træder ind i et lokale. Tro det eller ej, selv i vor tid med ligeberettigelse ønsker de unge kvinder, at I skal vise den form for betænksomhed.

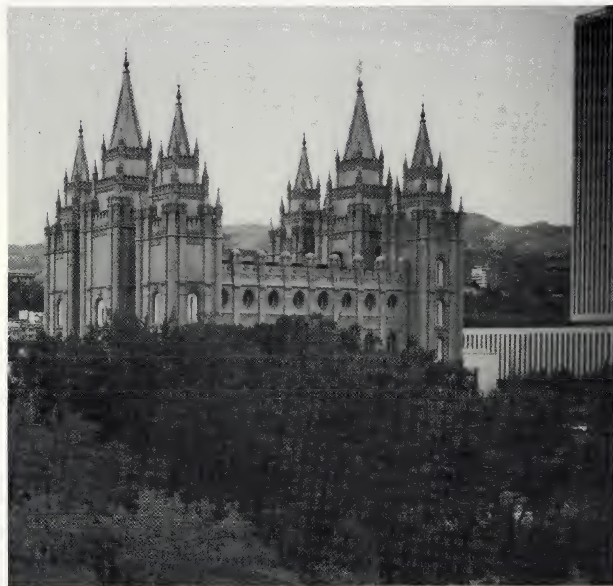
Og endelig skal I huske at søge hjælp hos Herren, der er kilden til al åndelig kraft. Hvis I vil „påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt," så vil I „ikke (blive) fristet mere, end I kan udholde" (Alma 13:28). Jeres daglige bønner bør indeholde en inderligt anmodning om, at I må blive hjulpet i jeres bestræbelser på at holde jer moralsk rene. Når I gør dette, så vil Herren velsigne jer med styrke til at forblive moralsk rene.

Husk, I unge mænd, at renhed går forud for styrke. Herren har sagt: „Men rens jeres hjerter for mig og gå da ud i al verden og forkynd mit evangelium for hver skabning, som endnu ikke har modtaget det" (L&P 112:28). Det er noget missionærerne opdager meget hurtigt på deres mission, og derfor gør de alt, hvad de kan for at være værdige, så de kan tjene med kraft og styrke.

Lad mig nu sige et par ord til jer, der har overtrådt kyskhedsloven. Jeg vil gerne fremhæve omvendelsens håb. Frelserens forsoning vil give jer tilgivelse, når I har omvendt jer fuldstændig. I må nødvendigvis lide for jeres synd, men I vil føle glæden ved at blive fuldstændigt tilgivet. Jeres biskop kan vejlede jer i jeres omvendelsesproces, så tal med ham hurtigst muligt. I må også søge Guds tilgivelse gennem bøn. Alma har sagt: „Først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men jeg råbte til ham og fik fred i sjælen" (Alma 38:8). Når I en gang har forsaget jeres synd, så fald aldrig tilbage i den, for „til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage" (L&P 82:7).

Jeg vil gerne her i aften gentage den bøn, som præsident Hugh B. Brown bad ved et lignende møde for mere end tyve år siden, da moralske overtrædelser ikke var så almindelige blandt de unge, som de er i dag. Han bad: „O Fader, hjælp disse unge mænd, som lytter her i aften, når de nu går hjem og knæler og vier deres liv til dig, at de må vide, og jeg lover dem i dit navn, at de vil få at vide, at med din hjælp behøver de ikke frygte for fremtiden" (oktoberkonferencen 1967).

Brødre, vi behøver ikke frygte fremtiden, hvis vi vil holde Herrens befalinger og leve værdigt for at være hans tjenere. Det er muligt for jer at holde jer moralsk rene og lægge grunden til et lykkeligt liv. Må Herren velsigne hver eneste af jer, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mod nord over tempelpladsen. Bygningen med spir i forgrunden til venstre er Assembly Hall. Bagved ses den aflange kuppel på Tabernaklet. Til højre templet i Salt Lake City og en del af Kirkens kontorbygning. Bygningen med kuplen i baggrunden er Capitol, hjemsted for staten Utahs styre.

Fra kanal til kanal

Ældste Marion D. Hanks
De Halvfjerds

„Vi er sat her på jorden for, efter Faderens og Sønnens eksempel, at lære at elske nok til at give *– at bruge vores handlefrihed uselvisk."*

For et par dage siden havde jeg den udfordrende opgave at tale til en større forsamling unge mennesker. Bagefter modtog jeg et dejligt brev fra en vidunderlig mor, der sammen med sin mand, som er biskop, havde ledsaget deres fjortenårige søn og hans venner til det pågældende møde. Jeg citerer de sidste par linjer af hendes brev:

„Må jeg have lov at sige tak . . . Du talte alvorligt til en gruppe unge, der er vant til at høre, hvor vidunderlige de er. De *er* vidunderlige, men de trængte til at tænke alvorligt over tingene for engangs skyld. Og det fik du dem til. Tak for det!"

Det glædede mig, at mødet havde fået i hvert fald nogle af dem, der var til stede, til at gøre sig nogle seriøse overvejelser. Indledningsvis henviste jeg til den uvane nogle af os har med at skifte fra kanal til kanal, når vi sidder foran fjersynet eller radioen, og jeg antydede, at jeg havde gjort det samme med min erindring og mine notater, da jeg forberedte min tale. Ud fra mine mange erfaringer og oplevelser forsøgte jeg at udvælge et par stykker, der kunne få betydning for de unge, der virkelig lyttede og bagefter overvejede det, de havde hørt. Jeg vil prøve at gøre det samme her i aften.

På min indre skærm danner der sig et billede af en far, der sidder i et fly på vej på forretningsrejse. Med sig har han sin femårige søn, men inderst inde ville han ønske, at han ikke havde taget drengen med, for det er en ubehagelig tur. Flyet bliver ramt af både opvind og nedvind og medvind og modvind, og nogle af passagererne er blevet luftsyge. Faderen kigger bekymret på sin søn, og opdager at han smiler fra øre til øre. „Far," siger han, „er det her noget, de gør bare for at more børnene?"

Gode forældre, familie, ledere og venner vil gøre meget for at more børnene, men den morskab de tænker på, er sund morskab; den sårer ikke nogen, den opløfter ånden og vækker gode minder i morgen, resten af livet og i al evighed. Den nedgør aldrig den ægte, evigtvarende glæde, som vi blev sendt her til jorden for at opleve.

Det illustreres tydeligt af den næste scene på min skærm. Det er en ædel og kærlig faders personlige vidnesbyrd til sine børn kort inden hans død.

Lehi siger: „Jeg har talt disse få ord til jer alle . . . i min prøvestands sidste dage, og jeg har valgt den gode del ifølge profetens ord. Og jeg har intet andet øjemed end jeres sjæls evige velfærd" (2 Nephi 2:30).

Det er også det, enhver god far og mor og bedsteforælder og præstedømmeleder og ven har for øje.

Mens vi hastigt hopper fra scene til scene her i aften, så prøv at lægge mærke til kærlighedens og handlefrihedens principper, som udstråler fra hver tanke og illustration. Det er evangeliets centrale principper. De indbefatter „hele loven og profeterne" (Matt. 22:40), som Jesus sagde om befalingerne om at elske Gud og at elske vores næste, og de gør det klart, at vi er personligt ansvarlige for vore valg i alle henseender (se Matt. 22:40).

Bibelen belærer os om, at „således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne" (Joh. 3:16). Lære og Pagter forklarer, at „Jesus Kristus, din forløser . . . elskede verden således, at han hengav sit eget liv" (L&P 34:1,3).

Således elskede Gud, at *han gav.*

Således elskede Kristus, at *han gav.*

Vi er sat her på jorden for, efter Faderens og Sønnens eksempel, at lære at elske nok til at *give* – at bruge vores handlefrihed uselvisk. Vi er sat her for at lære at udføre Faderens vilje.

Den kærlighed, vi her taler om, er ikke bare et ord eller en følelse eller en fornemmelse. Johannes skrev: „Børnlille, lad os ikke elske med ord, ej heller med tunge, men i gerning og sandhed" (1 Joh. 3:18).

Så det vi taler om, er at vælge at dele, at give, at være imødekommende og venlige, ikke som valgfri bestanddele af evangeliet, men som selve kernen i det. Det forventes af os, at vi er i besiddelse af anstændighed, ære, uselviskhed, gode manerer og god smag. Det, der virkelig betyder noget er trods alt, hvilken slags mennesker vi er, og *det* er noget vi bestemmer fra dag til dag, og fra time til time. Jesus sagde: „Se, jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre" (3 Nephi 18:24).

En gribende og tankevækkende scene toner frem på vores skærm, da vi atter skifter kanal. En sorgfuld, ung far og hans to børn sidder foran fjernsynet i deres hjem efter en improviseret middag. Børnene har boet hos deres bedstemor, mens deres mor langsomt sygnede bort af en alvorlig sygdom. Nu er de og deres far vendt hjem igen efter hendes begravelse. Den lille pige falder hurtigt i søvn og bliver båret i seng. Den lille dreng kæmper med søvnen, indtil han til sidst spørger sin far, om han i nat, bare i nat, må sove sammen med ham i hans seng. Da de to ligger stille ved siden af hinanden i mørket, spørger purken: „Far, ser du på mig?" „Ja, min dreng," svarer faderen, „jeg ser på dig."

Drengen sukker og falder så udmattet i søvn. Faderen venter lidt, og så udbryder han hulkende ud i mørket: „Gud, ser du på mig nu? Hvis du gør, så kan jeg måske klare det. Men uden dig, ved jeg, at det ikke går."

Vor Himmelske Fader *ser* på os. Han elsker os, og ønsker, at vi skal vælge den sti, der fører til lykke og evigt liv. I sin plan har han bemyndiget os til at handle på hans vegne, at være redskaber til at drage omsorg for hans børn. Men han vil ikke tvinge nogen af os til at træffe de valg, der fører til lykke. Han har givet hver eneste af os den ret og det ansvar at foretage personlige valg og træffe individuelle beslutninger, og han har gjort os ansvarlig for disse. Det er ikke kun ham, der påvirker vore liv, men vore liv påvirker også ham, og til tider græder han over os.

Den samme Lehi, som vi tidligere hen-

Medlemmer af De Halvfjerds: Ældsterne Marion D. Hanks, L. Lionel Kendrick og Angel Abrea. Ældste Kendrick er lige kaldet som områdepræsident for Filippinerne og Mikronesien.

viste til, belærte sine børn om disse sandheder:

„Og da de er forløst . . . og kender godt fra ondt, er de blevet fri for evigt, til at handle for sig selv, og ikke lade sig påvirke af noget . . . Og de kan frit vælge frihed og evigt liv . . . eller fangenskab og død" (2 Nephi 2:26-27).

Lad os nu skifte kanal til en scene, der foregår sent lørdag aften i køkkenet på en gård. En dreng, der lige har taget telefonen, kommer nervøst ud for at stille sin mor et spørgsmål: „Mor," siger han, „Bob er i telefonen. Han og Tom og deres fædre skal ud og køre på snescootere og skyde med gevær i morgen tidlig. De spørger, om jeg må tage med." Moderen virker rystet over spørgsmålet og er ikke sikker på, hvad hun skal svare. (Senere forklarer hun, at hun var fristet til at svare meget skarpt og minde sin søn om, at han havde visse pligter søndag morgen, og at de i deres familie altid gik i kirke sammen, og at hans far, når han kom hjem fra arbejde, slet ikke ville høre tale om sådan noget). Men i stedet sagde hun: „Richard, du er tolv år gammel. Du bærer præstedømmet. Du er præsident for diakonernes kvorum. Jeg er sikker på, at far ville synes, du skulle træffe din egen beslutning og selv svare Bob."

Drengen vender tilbage til telefonen, og moderen går ind på sit værelse og beder til, at deres søn vil give det rette svar. De taler ikke mere om sagen, og søndag morgen tager drengen og hans forældre af sted til kirke. De parkerer på parkeringspladsen overfor, og da de, arm i arm, skrår over vejen, kører en pickup forbi. To mænd og to drenge sidder foran, snescooterne ligger på ladet, og geværerne ligger i bagruden. Drengene vinker til Richard, da de kører forbi. Han stopper op et øjeblik og siger: „Gid jeg . . ." Moderen holder vejret et sekund, men så afslutter Richard sætningen: „Gid jeg havde kunnet overtale Bob og Tom til at komme til præstedømmemøde i dag."

Moderen, som fortalte mig historien, takkede Herren for denne prægtige dreng og hans beslutning om at vælge det rette. Og hun lod tårerne få frit løb, mens hun forklarede, hvor meget det betød for dem alle. Forstår I, deres søn omkom ved en ulykke på gården samme uge.

Vi trykker på fjernbetjeningen og en klassisk udtalelse fra en stor mand med et stort hjerte toner frem: „O, min sjæl, kig godt på den sti, du betræder. Den, der samler den ene ende af en stav op, samler dermed også den anden ende op. Den, der vælger stiens begyndelse, vælger også sit bestemmelsessted" (Harry Emerson Fosdick, i et kirketidsskrift).

Jeg vil gerne dele en af mit sinds triste optagelser med jer unge mænd her i aften. Under en krig sad der om bord på et skib en ung mand, som havde valgt det første skridt på en sti, der førte ham til et mål, som var det sted i verden, han havde mindst lyst til at være. Hans første fejltrin var ganske forståelige. Han var ung og langt væk fra hjem, venner og vante standarder, og han ville gerne stå på egne ben. Hans hensigter var ikke onde, men fordi han var en smule arrogant og stolt, forkastede han de gode råd, han fik, og lod sig i stedet lede på afveje af personer, hvis syndige lokken er blevet beskrevet så rammende i Mormons Bog for totusinde år siden. Der står om dem, at „de gjorde det som et bevis på tapperhed" (Moroni 9:10).

De er parodier på mænd, der igen parodieres af andre. Disse „rigtige" mænds syn på livet er så ynkelig tomt og fører kun tragedie med sig.

Der findes godt, og der findes ondt, og der findes en måde, hvorpå vi alle kan se forskellen:

„Derfor kommer alt godt fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra djævelen . . .

Mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke.

Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt" (Moroni 7:12, 15-16).

Et nyt billede danner sig på skærmen og tiltrækker sig vores opmærksomhed. En muskuløs, ung fodboldspiller svarer på spørgsmål fra sportsjournalisterne om hans skift fra en tidligere, skuffende karriere til en karriere med en lovende fremtid. Hvad var det, der havde forårsaget det?

„Joh," svarede han „i gymnasiet kan man skabe sin egen lille verden, hvor man selv er konge. Men ude i den virkelige verden er man sammen med alle andre, og man er en del af et hele."

Han har brugt sin handlefrihed fornuftigt og følger nu en mere konstruktiv kurs. Han var begyndt at gå på en sti, der førte til et mål, som han ikke brød sig om, og han var voksen nok til at vende om og vælge en bedre vej.

Vi har set mange interessante begivenheder, mens vi har trykket løs på erindringens fjernbetjening. En af de mest rørende af dem viser en ung kvinde, der var blevet omvendt til Kirken. Hun havde i en sidste dages hellig studiekammerats hjem, hvor hun var blevet inviteret med til en familiehjemmeaften, oplevet en ånd og et fællesskab, som hun havde savnet i sit eget liv. Hun fortalte, at efter hendes dåb havde intet ændret sig væsentligt i hendes hjem. Det var stadig præget af grovheder,

skænderier, alkohol og banderi. „Men," sagde hun, „der er ét værelse derhjemme, hvor jeg kan gå hen og lukke døren, og læse skrifterne, og lytte til god musik, og bede og føle Herrens ånd. På mit lille værelse kan jeg nyde denne velsignelse. En dag vil jeg, med Herrens hjælp, gifte mig med en mand, som jeg kan leve sammen med i et hjem, hvor Herrens ånd altid kan dvæle."

Der er en sidste scene, som jeg vil hente fra min dagbog. De barske realiteter ved vores engagement i Mellemøsten, hvor mange af vore folk lever under truende forhold, gør denne erindring særlig relevant og særlig værdsat. Jeg læser ordene, som jeg skrev dem i Nha Trang i Vietnam i maj 1967:

Her til morgen blev der afholdt et dejligt møde, som indledtes med at en overordnet feltpræst fra en anden kirke hjerteligt tiltalte os „mine brødre i Kristus". Det rørte mig dybt, og resten af mødet var helt i overensstemmelse med hans milde indledning.

Det var et meget gribende møde; ånden var stærk.

Der var ubehageligt varmt i det lokale, hvor vi var forsamlet. Der var to forældede ventilatorer i lokalet, men de fungerede ikke. Faktisk opdagede vi, da vi åbnede døren, at det var køligere udenfor end inde i lokalet. Men på trods af det følte vi en god ånd, og det var en dejlig oplevelse.

Efter mødet vandrede jeg stille ned ad gangen langs det store lokale, hvor vi havde siddet. Da jeg gik forbi bagdøren, kiggede jeg ind og så en mur af mennesker, der adskilte de mange unge mænd foran i lokalet fra et par stykker, som var samlet nede bagved. Tre mænd stod med hænderne på hovedet af en fjerde, som sad på en stol. Alle fire var iført kampuniform. To af dem var lige akkurat nået hjem fra bombetogter oppe nordpå tids nok til at deltage i mødet, og en tredje af dem skulle snart afsted. De tre medlemmer af distriktspræsidentskabet var ved at give en velsignelse til en officer af højere rang end dem, som de nu indsatte som distriktsmissionær.

Af en eller anden grund påvirkede denne gribende scene mig mere, end nogen tale om præstedømmet, som jeg nogensinde har hørt. For disse mænd betød præstedømmet retten og magten til at tjene og handle i Herrens navn til gavn for deres medmennesker. Jeg håber aldrig, at jeg vil glemme den scene.

Skrifterne giver os følgende belæring:

„Så lad det nu, mine sønner, ikke skorte på iver, thi eder har Herren udvalgt til at stå for hans åsyn og tjene ham og til at være hans tjenere" (2 Krønikebog 29:11)

At vi trofast må gøre det, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Følg profeten

Ældste J Ballard Washburn
De Halvfjerds

„Ezra Taft Benson blev født til at være profet, han har levet værdigt til at blive profet, og er blevet kaldet af Gud til at være profet i vor tid."

Brødre, det er en ære at være sammen med jer. Jeg beder ydmygt Guds ånd om at lede mig, mens jeg taler, så vi kan se på et par begivenheder i vor profets liv og beslutte os for at gøre en større indsats for at blive som han, at blive Jesu Kristi sande disciple.

Ældste Kimball har engang citeret Mr F. M. Bareham for følgende udtalelse: „Når der skal rettes op på en uretfærdighed, eller når en sandhed skal forkyndes, eller når et kontinent skal opdages (Eller, kunne vi måske tilføje, når Gud ønsker, at vi skal læse Mormons Bog), så sender Gud et spædbarn ind i verden for at ordne det" (Generalkonferencen, april 1960, p. 84).

Og således gik det til, d. 4. august 1899 i Whitney i Idaho, at Sarah Benson fik veer. Hendes mand, George, gav hende en velsignelse. Dr Allen Cutler forestod fødslen i soveværelset på deres gård. Begge bedstemødre, Louisa Benson og Margaret Dunkley, var til stede. Fødslen trak i langdrag. Da barnet, en stor dreng, var forløst, kunne lægen ikke få ham til at trække vejret, og han lagde ham derfor hurtigt på sengen og erklærede: „Der er intet håb for barnet, men jeg tror, vi kan redde moderen." Mens dr Cutler ihærdigt tog sig af Sarah, skyndte bedstemødrene sig ud i køkkenet med en stille bøn i hjertet, og de vendte kort efter tilbage med to fade – et med koldt og et med varmt vand. De dyppede barnet skiftevis i det varme og det kolde vand, indtil de hørte det græde. Drengen, der vejede 5680 gram, var i live! Senere bar begge bedstemødre vidnesbyrd om, at Herren havde skånet barnet. George og Sarah gav ham navnet Ezra Taft Benson (Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1987, pp 13-14).

Da Ezra var tolv år gammel, blev hans far kaldet på mission, og eftersom Ezra var den ældste af børnene, blev han sat til at sørge for sin mor, der var gravid, og sine seks søskende. En skoldkoppeepidemi gjorde dem alle syge, også deres mor blev alvorligt syg, men de afslog lægens anmodning om, at deres far skulle kaldes hjem. Og Herren velsignede dem, så de modstod denne og mange andre besværligheder, mens faderen var på mission.

„Tidligt på efteråret 1920 tilbragte Ezra en weekend i Logan, hvor han var nede for at melde sig til universitetets vintersemester. Han og hans fætter stod på fortovet på Main Street, da en smuk, ung kvinde kørte forbi i en åben Ford og vinkede til en bekendt. Kort efter kørte hun atter forbi og vinkede igen. ‚Hvem er det?' spurgte Ezra. ‚Flora Amussen,' svarede hans fætter. Der var noget ved pigen, som gjorde indtryk på Ezra, og han sagde begejstret: ‚Når jeg kommer herned til vinter, så vil jeg (invitere) hende ud.' ‚Du kan godt tro om igen,' svarede hans fætter og tilføjede: ‚Hun er alt for omsværmet til en bondedreng som dig.' ‚Det gør det bare endnu mere interessant,' fastslog Ezra. Han fik den klare fornemmelse, at han skulle giftes med hende." (Dew, pp. 46-47).

I sommeren 1921, da Ezra var enogtyve år, modtog han et brev fra præsident Heber J. Grant, der kaldte ham på mission til Storbritannien. Den 14. juli 1921 gik han gennem templet i Logan sammen med sine forældre, og to dage senere tog han afsked med sine forældre og sin veninde og drog afsted til England. Ældste Benson

Statuen af englen Moroni på toppen af templet i Salt Lake City.

studerede og arbejdede flittigt, men han følte ikke, at han kom nogen vegne, og i sin dagbog skrev han, at han væmmedes ved sine „svage forsøg på at tale." Men hans åndelighed voksede, og han blev bedt om at tale i grenen i South Shields. Han havde fået emnet „Frafaldet", men i stedet holdt han „en stærk og gribende tale om sandheden af Mormons Bog." Han har senere sagt: „Jeg talte mere frit, end jeg nogensinde før havde gjort." Bagefter kunne jeg ikke huske, hvad jeg havde sagt, men flere ikke-medlemmer kom hen til mig og sagde: „I aften har vi modtaget et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, og vi er parat til at blive døbt." Det var mit livs oplevelse . . . Det var den første oplevelse jeg havde haft, hvor jeg vidste, at Herren var med mig. (Dew, p. 55)

Præsident Benson giftede sig med sin udkårne den 10. september 1926 i templet i Salt Lake City, efter at de begge havde været på mission. Han har sagt, at søster Benson havde større tro på ham, end han selv havde. Efter fireogtres års ægteskab er de et eksempel for alle på kærlighed og hengivenhed.

Hver eneste af jer unge mænd kan vide, at Herren er med jer, og at han elsker enhver af jer. I kan følge denne store profets eksempel og tjene på en mission og blive gift i templet. I kan leve et liv i tjenestegerning ligesom han, og blive Jesu disciple.

Da præsident Kimball døde, boede vi i Arizona. Præsident Kimball havde besøgt vort hjem. Vi havde knælet med ham i familiebøn, og han havde spist sammen med os. Vi vidste, at han var Guds profet.

Jeg ønskede at få et åndeligt vidnesbyrd om, at præsident Benson var Guds udvalgte profet. Jeg ønskede at vide mere, end bare at han var et godt menneske og den næste i arvefølgen efter præsident Kimball. Herren var god imod mig, og efter faste og bøn modtog jeg åndens vidnesbyrd om, at præsident Benson i sandhed er Guds udvalgte profet i dag, og at han har en særlig kaldelse og et særligt budskab til vor tid.

I dag er der tusinder, som er blevet vækket åndeligt, fordi de studerer Mormons Bog og efterlever dens belæringer, sådan som profeten har opfordret os til. Der er tusinder, som føler, at de har modtaget et personligt budskab fra profeten, når han har talt til Kirkens Unge Mænd, Kirkens Unge Piger, børnene, de ældre, og forældrene. Der er tusiner, som er blevet bedre mennesker, fordi de har fralagt sig deres stolthed, sådan som denne store profet har rådet dem til. Ja,

Hav tak for profeten, du sendte,
o Herre, på denne vor dag.
(SDH sange, nr 184)

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Ezra Taft Benson blev født til at være profet, han har levet værdigt til at blive profet, og er blevet kaldet af Gud til at være profet i vor tid. Han har været et eksempel i tjenestegerning og udholdenhed, som enhver af os burde stræbe efter at følge.

Må jeg afslutningsvis læse ordene til den sang, som de unge damers kor sang her i eftermiddags, og som udtrykker vore følelser for vor profet.

Vi be'r til Gud for dig, du vor profet,
at han vil gøre din byrde så let,
at tiden ej skal dig helt tynge ned,
men at du livet her kan glædes ved . . .

Vi be'r til Gud for dig af al vor magt,
at han vil give dig visdom og kraft
til at lede os frem fra dag til dag,
og føre os til kamp for sandheds sag . . .

Vi be'r til Gud for dig med barnesind,
og barnets bøn vil nå i Himlen ind.
Han vil dig skænke alt, for vi har bedt.
Herren velsigne dig, du vor profet . . .

Må Gud velsigne og bevare sin profet, og må vi følge ham, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

En evig nøgle

Ældste Durrel A. Woolsey
De Halvfjerds

„Alverdens rigdom, store verdslige bedrifter . . . vil ikke kunne føre dig og din familie samlet tilbage til en bolig hos vor Himmelske Fader."

Mine elskede brødre i præstedømmet, Herren Jesus Kristus har sagt: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?" (Markus 8:36.) Vi kunne tilføje: „bøde med sin sjæl og sin familie?"

Da jeg forlod Californien og drog til Salt Lake City for at blive undervist og indsat inden min mission i Arizona, blev jeg et kort øjeblik grebet af en forfærdelig følelse. Jeg havde glemt alle mine nøgler. Nøglerne til bilen, mit hjem, min forretning og til mine kirkekaldelser lå derhjemme. Jeg havde en deprimerende fornemmelse af ikke længere at eje nogen nøgler, selv mine lommer føltes tomme.

Men så slog den opløftende tanke ned i mig, at jeg stadig havde den vigtigste nøgle, en nøgle som jeg vil have i al evighed, hvis jeg lever værdigt. Den nøgle er selvfølgelig nøglen som patriark i min familie.

Jeg blev klar over, hvor forgængelige de fleste andre nøgler er, især nøgler, der styrer materielle ting, som en dag vil blive fortæret af møl eller rust. Præstedømmelederskabsnøgler og andre lederskabsnøgler er af stor betydning; men selv de fleste af dem er af kortvarig betydning. Efter at have tjent trofast må man en dag overdrage nøglerne til en anden.

Men vores patriarkalske nøgle vil vi få lov til at beholde. Fædre, I besidder nøglen til at udrette det arbejde, som flere af profeterne har betegnet som det vigtigste af alt. Præsident Harold B. Lee har sagt: „Det vigtigste arbejde, som I nogen sinde vil komme til at udrette, foregår inden for jeres hjems fire vægge." Og præsident David O. McKay advarede om, at „ingen succes andetsteds kan opveje fiasko i hjemmet."

Mange mennesker i verden i dag er foruroligede, og med en vis ret, over familiens trængsler og stedse mere forringede betingelser. Det stærkeste våben i kampen mod disse alvorlige problemer er en hæderlig far, der retskaffent og trofast leder sin familie i retfærdighed. Denne lyksalige kaldelse kræver, at du gør alt, hvad der er nødvendigt for at udstikke en kurs, der vil føre dig og din familie samlet tilbage til vor Himmelske Fader.

Det vil formentlig ikke blive forlangt af os, at vi skal udholde de enorme fysiske trængsler, som mange af vore forfædre led under. Den udfordring, vi står overfor, er mere underfundig og demoraliserende. Ofte vil udfordringen møde os under dække af misforståede rettigheder og friheder eller en vildført verdens fristelser og tillokkelser. Vi bliver dagligt mødt med holdninger som „alt for en smule morskab" eller „hvad får jeg ud af det?"

Korihor, en anti-krist fra Mormons Bog, udbredte en tilsvarende skadelig lære, da han sagde, „at der ikke kunne ske nogen forsoning for menneskenes synder, men at det gik ethvert menneske i dette liv i forhold til dets virke; derfor havde et menneske fremgang i forhold til dets naturlige talenter, og hvert menneske sejrede i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse" (Alma 30:17). Denne form for retorik falder godt i tråd med vor tids accepterede holdninger.

Så hvor kan man finde sikkerhed? Hvordan kan en far føre sin mest værdifulde besiddelse sikkert forbi alle rev og sandbanker?

Far, du bliver nødt til at være din families helt. De har brug for en helt. De er udsat for et stærkt gruppepres, og de fristes til at se op til verdens såkaldte helte, som ikke er deres beundring værd, og som bestemt ikke er værd at efterligne. Sportens og underholdningsbranchens helte eller idoler, og dem er der mange af, er ofte et eksempel på uærlighed, upålidelighed og utroskab. De stiller skamløst og ligegyldigt disse svagheder til skue for en beundrende og tolerant verden, som Korihor sagde: „i forhold til (menneskets) naturlige talenter" (vers 17).

Kan faderen ikke, ja, bør han ikke, blive sin families forbillede? En beundringsværdig far, der er værd at efterligne? Helt afgjort, men hvordan?

Først og fremmest vil det kræve en pæn del af din tid. Ikke et overfladisk øjeblik i ny og næ, og ikke den fortærskede floskel „vi kan tale om det senere", men en ærlig og redelig del af din dag på konstant basis, om det så skal ske på bekostning af ting som selskabelighed, personlige interesser eller økonomiske interesser. Alverdens rigdom, store verdslige bedrifter, som måske kan føre en til tops på den sociale rangstige, eller sportslige præstationer, vil ikke kunne føre dig og din familie samlet tilbage til en bolig hos vor Himmelske Fader.

Præsident Joseph F. Smith har citeret Frelserens ord, som de står skrevet hos Markus: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og bøde med sin sjæl" (Mark. 8:36.) Og præsident Smith fortsatte: „Hvad ville det gavne mig, om jeg gik ud i verden og vandt fremmede til Guds fold, men mistede mine egne børn? ‚O Gud, lad mig ikke miste mine egne. Jeg har ikke råd til at miste mine egne, som Gud har givet mig og for hvem jeg er ansvarlig over for Herren, og som er afhængige af mig med hensyn til vejledning, belæring og god indflydelse'" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 388-389).

Vores families frelse vil kræve alt, hvad vi har, for at frelse alt, hvad vi har. Så du er villig til at vie din tid til det. Strålende! Vidunderlige goder vil begynde at tilstrømme dig og din familie næsten med det samme.

Hvad er så næste skridt? Jeg nævnte troskab før. Det er af største betydning, at du er urokkelig i din loyalitet og trofasthed over for din livsledsager, som du tidligere har afgivet de selv samme løfter til. Det eksempel, du viser, ved at elske og respektere hende, og ved at I to er ét i alt, vil udgøre en stærk, vejledende kraft, som jeres børn vil stræbe efter at følge. Jeres

røster og handlinger, der smelter sammen til en forenet front, når I belærer og leder jeres lille familie, vil blive den basun, hvis klang af styrke og enhed, vil føre alle i sikkerhed. *Samhørighed* og *hengivenhed* er synonymer på *troskab.* De vil yde en betydelig styrke til din grundvold af troskab. „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden" (L&P 42:22).

Far, en af dine bedste ressourcer er skrifterne. Du ville vel aldrig overveje at investere en større sum penge i noget avanceret, teknisk udstyr, og så tage det i brug uden at granske brugsanvisningen. Formentlig ville du ofte skæve til den brugsanvisning. Brugsanvisningen til den pænt store investering, der hedder din familie, er den største af alle brugsanvisninger – nemlig vore elskede skrifter. De er fyldt med belæringer og eksempler. Ofte vil du finde svaret, før du har stillet spørgsmålet. Det er nødvendigt at studere skrifterne dagligt. Det er også vigtigt at sørge for en åben kommunikationsforbindelse til al sandhed og visdoms kilde gennem dine daglige familiebønner og gennem dine personlige bønner.

Og endelig, hvilken bedre vejledning kan vi få, end den vi får fra en levende profet? Du og din familie har et stort sikkerhedsnet udspændt, når I følger Brødrene. Far, hvor er du velsignet, at have Guds levende talerør til at give dig løbende informationer om, hvordan du skal føre din familie gennem vor tids problemer. Ikke at lytte til dem eller ignorere dem, ikke at forstå og følge de råd de giver, vil være som at begive sig ud på åbent hav i en lille jolle uden et kompas.

Far, det var så det. Du må blive din families helt, og ikke alene være værdig til deres beundring, men også være et eksempel, de bør stræbe efter at følge. Det vil kræve en vedvarende investering af den nødvendige tid, fuldkommen følelsesmæssig og fysisk troskab, samt enighed mellem dig og din evige partner. Det vil kræve, at du til stadighed viser dit afhænghedsforhold til Herren gennem studium af skriften og bøn. Det vil kræve, at du i alle henseender følger Brødrene – ved at høre, forstå og handle. Denne enkle opskrift vil forene og styrke din elskede familie og medføre utallige velsignelser fra vores Fader.

Må Gud velsigne alle fædre, at de i retfærdighed kan opnå og bevare deres patriarkalske nøgle til velsignelse for Kirkens familier. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

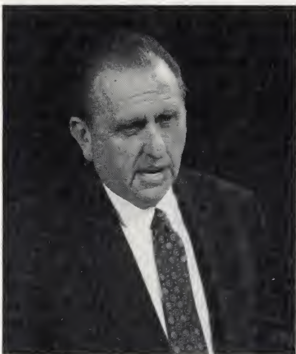

Denne store kompasrose lagt i fliserne identificerer „Temple Square, Salt Lake City, Utah." Bygningen til højre er Tabernaklet, hvor konferencen afholdes. I baggrunden ses Assembly Hall, en af mange bygninger, hvor yderligere konferencegæster kan sidde.

At vi må røre himlen

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Glæde og lykke udspringer af at leve på den måde, som Herren ønsker, og af at tjene Gud og andre."

En af de ting, der står klarest i min erindring er, hvordan jeg som nyordineret diakon deltog i et præstedømmemøde og sang med på åbningssangen „Kom, alle I Guds mænd, som har antaget magten." Her i aften, hvor jeg taler til et fyldt Tabernakel og til kirkebygninger over hele verden, vil jeg gerne gentage salmens ord og sige: „Kom, alle I Guds mænd, som har antaget magten, lad os overveje vore kaldelser, lad os tænke over vort ansvar, lad os fastslå vore pligter, og lad os følge Jesus Kristus, vor Herre."

Selv om vi har ikke har samme alder, kultur eller nationalitet, så er vi dog medlemmer af samme kirke og er forenet i vore præstedømmekaldelser.

For to uger siden var jeg til stede ved et nadvermøde, hvor børnene talte over temaet: „Jeg tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." Disse drenge og piger viste klart, at de var ved at blive oplært i at tjene Gud og deres medmennesker. Musikken var smuk, talerne var velformulerede, og ånden var sendt fra himlen. Mit 11-årige barnebarn havde talt om den første åbenbaring, som sin del af programmet. Bagefter, da han kom hen til sine forældre og bedsteforældre, sagde jeg: „Tommy, jeg tror næsten, du er parat til at blive missionær."

Han svarede: „Ikke endnu. Jeg har stadig meget at lære."

For at hjælpe ham og alle andre unge, der bereder sig på at tjene Gud, har Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum udsendt en ny pjece med titlen *Til gavn og styrke for de unge.* Pjecen indeholder standarder fra forskellige kirkelederes bøger og taler, og fra skrifterne. Ved at følge disse standarder vil vi hver især modtage vor himmelske Faders velsignelser og hans Søns vejledning.

Må jeg her, ligesom jeg gjorde ved søstrenes møde i sidste uge, læse nogle uddrag af indledningen til denne nye pjece for jeres jordiske rejse, dette nye kort, som hjælper jer med at fastlægge en urokkelig kurs mod evigt liv. Forordet fra Det Første Præsidentskab begynder således:

„Vore kære unge mænd og unge piger. Vi elsker jer. Vi har stor tillid til jer . . .

Vi ønsker, at I skal have alt i denne verden, der er rigtigt og godt. . . . I er udvalgte ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne tid, hvor fristelser, ansvar og muligheder er allerstørst. I befinder jer på et kritisk stadium i jeres liv . . .

Vi råder jer til at vælge at leve et moralsk rent liv . . .

Man kan ikke gøre noget forkert og have det godt. Det er umuligt! Mange års lykke kan mistes ved opfyldelsen af et tåbeligt øjebliks ønske om fornøjelse. . . .

I kan undgå at bære syndens byrde og den dertil knyttede smerte, hvis I blot vil efterleve de standarder, der gives jer gennem Herrens og hans tjeneres lærdomme.

Vi beder til, at I – den unge, opvoksende generation – vil holde jeres legemer og sind rene, fri fra verdens besmittelse, at I vil være gode og rene kar, til i triumf at varetage pligterne i Guds rige som forberedelse til vor Frelsers andet komme" (Forordet til *Til gavn og styrke for de unge* 1990, s. 3-5).

Lad mig sammen med jer, Kirkens unge mænd, gennemgå disse særlige standarder, nævnt i det forord, som jeg lige oplæste? Der er tolv punkter efterfulgt af en konklusion. Jeg vil kort berøre hver enkelt standard.

1. Dating

Begynd at forberede dig nu til et tempelægteskab. Passende dating er en del af denne forberedelse. I kulturer, hvor dating er acceptabelt gå da ikke ud med nogen, før du er 16 år gammel. Ikke alle teenagere behøver at date eller har lyst til det. Når du begynder at date, gør det da i grupper eller sammen med flere par. Sørg for at dine forældre møder og kommer til at kende dem, du går ud med. Da dating er en forberedelse til ægteskabet, gå da kun ud med dem, der har høje standarder.

Når I går ud, så vælg gode steder, hvor der en god atmosfære, og hvor I ikke vil blive udsat for fristelser.

En klog far sagde engang til sin søn: „Hvis du nogensinde befinder dig et sted, hvor du ikke burde være, så se at rumle ud!" Det er et godt råd til os alle.

2. Påklædning og udseende

Herrens tjenere har altid rådet os til at klæde os sømmeligt og vise respekt for vor Himmelske Fader og for os selv. Den måde du klæder dig på udsender signaler om dig selv til andre og påvirker ofte den måde, hvorpå du og andre handler. Klæd dig på en sådan måde, at du bringer det bedste frem i dig selv og i dem du færdes blandt. Undgå yderligheder i påklædning og udseende.

3. Venskaber

Alle har behov for gode venner. Din vennekreds har stor indflydelse på din tankegang og din opførsel, ligesom du også har på deres. Når du og dine venner har samme idealer, vil I kunne styrke og opmuntre hinanden. Husk at behandle alle venligt og høfligt. Mange er blevet medlemmer af Kirken gennem venner, venner, som har involveret dem i kirkeaktiviteter.

4. Ærlighed

Det gamle mundheld gælder stadig: „Ærlighed varer længst." En ung sidste dages hellig mand lever i overenstemmelse med det, han prædiker, og det han tror på. Han er ærlig over for andre. Han er ærlig over for sig selv. Han er ærlig over for Gud. For ham er det en indgroet vane og selvfølge at være ærlig. Når han står over for et svært valg, spørger han aldrig sig selv: „Hvad vil andre tænke?" Næ, han vil i stedet spørge: „Hvordan vil jeg selv have det med mig selv?"

Nogle vil blive fristet til at svigte deres personlige standard for ærlighed. Da jeg

studerede erhvervsret ved universitetet, havde jeg en studiekammerat, som aldrig forberedte sig til timerne. Jeg tænkte ved mig selv: „Hvordan vil han klare eksamen?"

Jeg fik svaret, da han ankom til eksamen en kold vinterdag med bare fødder i et par sandaler. Jeg var ganske forbavset og holdt øje med ham, da timen begyndte. Alle hans bøger lå på gulvet. Han lod fødderne glide ud af sandalerne, og med tæer, der var veltrænede og indsmurt i glycerin, bladrede han i en af de bøger, han havde lagt på gulvet. Og på den måde fandt han svarene til eksamensspørgsmålene.

Han fik en af klassens højeste karakterer ved den eksamen. Men sandhedens time oprandt. Senere, da han skulle tage sin afgangseksamen, sagde læreren for første gang nogensinde: „I år vil jeg afvige lidt fra min faste procedure og foretage en mundtlig eksamen fremfor en skriftlig." Vores tå-rappe ekspert måtte indse, at han ikke havde fod på situationen, og han dumpede.

5. Sprog

Din måde at tale på og dit ordvalg fortæller meget om det image, du har valgt at anlægge dig. Brug sproget til at opbygge og opløfte din omgangskreds. Herren bryder sig ikke om eder, vulgært eller groft sprog og sjofle vitser. Misbrug aldrig Guds eller Jesu Kristi navn. Herren har sagt: „Du må ikke misbruge Herren din Guds navn" (2 Mosebog 20:7).

6. Medierne: Film, fjernsyn, radio, video, bøger og blade

Vor himmelske Fader har rådet os til at stræbe efter „alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt" (13. trosartikel). Alt, hvad du læser, lytter til eller ser, påvirker dig.

Pornografi er særlig skadeligt og vanedannende. Det, der begynder med nysgerrig kiggen i pornografiske materialer, kan blive en vane, der tager magten fra en, og fører til stadig værre materiale og endelig til seksuel overtrædelse.

Vær ikke bange for at gå midt under en film, slukke for fjersynet eller skifte kanal på radioen, hvis det, som de byder på, ikke lever op til din himmelske Faders standarder. Kort sagt, hvis du nærer tvivl om hvor vidt en bestemt film, bog eller anden form for underholdning er passende, så lad være med at se den, lad være med at læse den, lad være med at tage del i det.

For nylig læste jeg en udtalelse fra komikeren Steve Allen. Den beskrev et af vor tids store problemer:

„Steve Allen kan ikke se noget morsomt i fjernsynets tendens til at bruge et dårligt sprog og sende anstødelige film. Den kendte komiker langede ud efter tidens TV-tendenser i en kronik i *Los Angeles Times*.

‚De strømninger fører os lige lukt i kloakken,' skrev han. ‚Netop det sprog, som forældre forbyder deres børn at bruge, bliver nu gjort populært, ikke blot af „alt er tilladt"-producenterne på kabel-TV, men også af de engang så sobre TV-selskaber,' siger Allen og tilføjer: ‚Programmer, der viser børn og andre, som bruger et vulgært sprog, viser tydeligt at den amerikanske familie er i forfald.'

Måske henviser Mr. Allen til en artikel i *Newsweek* med overskriften ‚På afgrundens rand'. ‚I et desperat håb om at løbe fra konkurrenterne udsender de tre store TV-selskaber serier, som er usmagelige, uanstændige . . . og uholdbare,' står der i underrubrikken. Artiklens konklusion lyder: ‚TV-selskaberne . . . gør æteren lummer'" (s. 70-71).

7. Mental og fysisk sundhed

Apostlen Paulus sagde: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? . . . Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel" (1 Kor. 3:16-17). Rigtig ernæring, regelmæssig motion og passende med søvn er nødvendigt for at bevare legemet stærkt, ligesom vedvarende studium af skriften og bøn styrker sindet og ånden.

Hårde stoffer, misbrug af receptpligtig medicin, alkohol, kaffe, te og tobaksprodukter er nedbrydende for dit fysiske, mentale og åndelige velvære. Enhver form for alkohol, også øl, er skadeligt for ånd og legeme. Tobak gør dig til slave, svækker dine lunger og forkorter dit liv.

8. Musik og dans

Musik kan bringe dig nærmere din himmelske Fader. Den kan bruges til at uddanne, opbygge, inspirere og forene. Musik kan imidlertid også med sit tempo, sin rytme, sin intensitet og sin tekst, svække dig åndeligt. Du har ikke råd til at fylde dit sind med uværdig musik. Det kan være sjovt at danse, og det giver mulighed for at møde nye mennesker og styrke venskaber. Planlæg og deltag i fester, hvor påklædning, udseende, lys, dansestil, tekster og musik bidrager til at skabe en atmosfære, hvor Herrens Ånd vil være til stede.

9. Seksuel renhed

Eftersom seksuelt samvær er så helligt, forlanger Herren selvbeherskelse og renhed inden ægteskabet, såvel som fuldkommen troskab efter indgåelse af ægteskab. Når du er ude på stævnemøde, så vis respekt for din partner, og forvent at din partner viser dig samme respekt. Overtrædelse ender altid i tårer. I mænd, pas på, at I ikke får kvinder til at græde, for Gud tæller deres tårer.

Præsident David O. McKay gav følgende råd: „Jeg beder jer indtrængende om at tænke rene tanker." Og han tilføjede følgende sandhed: „Enhver handling udspringer af en tanke. Hvis vi ønsker at styre vore handlinger, så må vi styre vore tanker." Brødre, fyld jeres sind med gode

„Der er en vis ensomhed ved den tomme stol mellem præsident Hinckley (til venstre) og mig," sagde præsident Thomas S. Monson (til højre) om stolen, hvor præsident Ezra Taft Benson normalt sidder ved konferencerne. Præsident Benson var ved at komme til kræfter på hospitalet efter en operation.

tanker, og jeres handlinger vil være gode. Må enhver af jer kunne sige med Sir Galahad: „Jeg har styrke som ti mand, fordi jeg er ren i hjertet" (*Familiar Quotation*, s. 647).

Fra oldtiden har vi et eksempel, der underbygger denne sandhed. Darius var gennem de vedtagne ritualer blevet gjort til konge af Ægypten. Hans rival, Alexander, var blevet udråbt som Ammons retmæssige søn, så han var også farao. Alexander fandt den slagne og døende Darius og lagde sine hænder på hans hoved for at gøre ham rask. Han befalede ham at rejse sig og genoptage sit kongelige embede, og afsluttede med ordene: „Jeg sværger, Darius, ved alle guder, at jeg gør dette oprigtigt og uden svig." Hertil svarede Darius med en mild irettesættelse: „Alexander, min dreng . . . tror du, at du kan røre himlen med de hænder?"

Brødre, er vi parat til at røre himlen, når vi udfører vore kaldelser i præstedømmet?

For nylig konkluderede en forsker, der havde foretaget et studie af de unges sexvaner, at han ikke venter at se en faldende tendens i de unges seksuelle aktiviteter, tildels fordi samfundet sender blandede signaler til ungdommen. Reklamer og massemedier udsender „de signaler, at seksuelle aktiviteter er en accepteret norm," og det kan til tider drukne eksperternes advarsler og forældrenes bønner. Herren skærer igennem alle mediebudskaberne med klare og tydelige ord, idet han siger: „Vær rene" (3 Nephi 20:41).

Når som helst fristelserne kommer, så tænk på apostlen Paulus' kloge råd, da han sagde: „Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer, og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe en vej ud af den, så I kan stå igennem" (1 Kor. 10:13).

10. Opførsel om søndagen

Herren har givet dig sabbatsdagen til din gavn og har befalet dig at holde den hellig. Der findes mange aktiviteter, der er passende om sabbatten. Husk imidlertid på, at søndag ikke er en almindelig fridag. Søndag er en hellig dag.

11. Åndelig hjælp

Da du blev bekræftet som medlem af Kirken, modtog du retten til at have Helligånden som ledsager. Han kan hjælpe dig med at træffe kloge valg. Når du står over for en udfordring eller fristelse, behøver du ikke føle dig alene. Husk at bøn er adgangstegnet til åndelig kraft.

12. Omvendelse

Hvis nogen skulle være snublet på sin vandring, så findes der en vej tilbage. Processen kaldes omvendelse. Vor Frelser døde for at tilvejebringe den velsignede gave til dig og mig. Selv om vejen er vanskelig, så er løftet virkeligt nok: „Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne" (Esajas 1:18).

Sæt ikke dit evige liv på spil. Hold Guds bud. Hvis du har syndet, så husk, at jo før du vender om, desto hurtigere vil du opleve den dejlige fred og glæde, som følger tilgivelsens mirakel.

Det var de standarder, som findes i *Til gavn og styrke for de unge.* Glæde og lykke udspringer af at leve på den måde, som Herren ønsker, og af at tjene Gud og andre mennesker.

Vor elskede præsident Ezra Taft Benson sender sine hilsner til jer. Han elsker jer. Han stoler på jer. Og hvordan kan I gengælde den kærlighed og tillid?

I har en arv: Ær den.
I vil møde synd: Sky den.
I har sandheden: Efterlev den.
I har et vidnesbyrd: Bær det.

Åndelig styrke kommer ofte gennem uselvisk tjeneste. For nogle år siden besøgte jeg missionen i Californien, hvor jeg interviewede en ung missionær fra Georgia. Jeg kan huske, at jeg spurgte: „Sender du brev hjem til dine forældre hver uge?"

Han svarede: „Ja, broder Monson."

Så, spurgte jeg: „Nyder du at modtage breve hjemmefra?"

Han svarede ikke. Efter et stykke tid spurgte jeg: „Hvornår har du sidst fået brev hjemmefra?"

Med bævende stemme svarede han: „Jeg har slet ikke fået nogen breve hjemmefra. Far er kun diakon, og mor er ikke medlem af Kirken. De tryglede mig om ikke at tage af sted. De sagde, at hvis jeg tog på mission, så ville de ikke skrive til mig. Hvad skal jeg gøre?"

Jeg opsendte en stille bøn til min himmelske fader: „Hvad skal jeg sige til denne din unge tjener, som har ofret alt for at tjene dig?" Og inspirationen kom til mig. Jeg sagde: „Ældste, skriv hjem til din far og mor hver eneste uge på hele din mission. Fortæl dem, hvad du foretager dig. Fortæl dem, hvor højt du elsker dem, og bær så dit vidnesbyrd for dem."

Han spurgte: „Vil de så skrive til mig?"

Og jeg svarede: „Ja, så vil de skrive til dig."

Vi skiltes, og jeg drog videre. Flere måneder senere var jeg til stavskonference i det sydlige Californien, da en ung mand kom hen til mig og sagde: „Broder Monson, kan du huske mig? Jeg er den unge missionær, som ikke havde fået brev fra sine forældre de første ni måneder af min mission. Det var mig, som du gav dette løfte: ‚Skriv hjem hver eneste uge, ældste, så vil dine forældre skrive til dig.'" Så spurgte han: „Kan du huske det løfte, ældste Monson?"

Det kunne jeg. Og jeg spurgte ham: „Har du hørt fra dine forældre?"

Han dykkede ned i sin lomme og trak et bundt breve med elastik om op. Han halede det øverste brev ud og sagde: „Om jeg har hørt fra mine forældre! Prøv at høre det her brev fra min mor: ‚Min dreng, vi nyder dine breve. Vi er stolte af dig, vores egen missionær. Ved du hvad? Far er blevet ordineret til præst. Han forbereder sig på at skulle døbe mig. Jeg bliver undervist af missionærerne, og om et år kommer vi til Californien, når du er færdig med din mission, for vi vil gerne blive en *evig familie* ved at gå gennem Herrens tempel med dig.'" Så greb den unge mand min hånd og sagde: „Broder Monson, besvarer vor himmelske Fader altid bønner og opfylder han altid apostlenes løfter?"

Jeg svarede: „Når man har så stor tro, som den du har udvist, så hører vor himmelske Fader sådanne bønner og besvarer dem på sin egen måde."

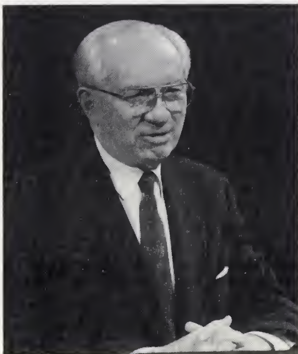
Rene hænder, et rent hjerte og et villigt sind havde rørt himlen. En himmelsk velsignelse havde besvaret en ydmyg missionærs inderlige bøn.

Brødre, det er min bøn, at vi alle må leve på en sådan måde, at vi også må røre himlen og blive velsignet. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vel står det til, hvor mange giver råd

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„To rådgivere, der arbejder sammen med en præsident, sikrer stabilitet."

Lad mig først sige, at jeg har værdsat alt det, der er blevet sagt ved dette møde. Der er blevet talt meget til de unge mænd. Jeg kan sige god for det hele. Jeg håber, at I har lagt jer de råd, som I har fået, på sinde. Hvis I følger dem, vil det velsigne jeres tilværelse, både nu og fremover.

Ved slutningen af dette møde vil jeg tale om et ganske særligt emne.

Ved et tidligere præstedømmemøde under en generalkonference talte jeg om biskoppernes pligter. Jeg gennemgik alle deres ansvarsområder. Jeg går ud fra, at ingen af jer kan huske det, men ikke desto mindre husker jeg, at jeg gjorde det.

I aften tror jeg, at jeg vil tale om rådgivere. Der er dobbelt så mange rådgivere, som der er biskopper og præsidenter, og de har stor betydning.

Herren har i sin umådelige visdom skabt det, som vi kalder præsidentskaber. Alle kvorummer og organisationer ledes af et præsidentskab, undtagen De Tolv Apostles Råd, hvor der er en kvorumspræsident, og De Halvfjerds' Kvorum, hvor der er syv præsidenter. Jeg tror, jeg forstår, hvorfor der ikke er noget præsidentskab hos De Tolv. Rådet består af tolv modne mænd, der hver især har store ansvarsområder. Antallet er ret beskedent. Og desuden er De Tolv en fast sammentømret gruppe, hvor hver mand frit kan udtrykke sin mening i enhver sag, der bringes op for kvorummet. Der er derfor ikke brug for noget tremandspræsidentskab til at præsidere over de resterende ni. Alle er erfarne brødre. Det er mænd, som har fået en særlig kaldelse.

I De Halvfjerds' tilfælde er antallet stort, og der kan organiseres adskillige kvorummer. Hver præsident, som er kaldet fra De halvfjerds' Første Kvorum, står på lige fod med de andre, dog er en af de syv udset til at være seniorpræsident.

I præsternes kvorum er det biskoppen, der tjener som præsident. Men hvad enten det gælder et biskopråd, et stavspræsidentskab, præsidentskaber for Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme, missionspræsidentskaber, tempelpræsidentskaber, præsidentskaber for hjælpeorganisationerne, områdepræsidentskaber, eller Kirkens Første Præsidentskab, så sidder der en præsident med rådgivere.

Jeg mener, jeg har en vis erfaring i det, at sidde som rådgiver. Jeg tror, jeg kender en del til hans stilling og grænserne for hans ansvar.

I det store ward, hvor jeg voksede op, var der fem diakonkvorummer. Hver af dem blev ledt af et præsidentskab bestående af tre drenge. Mit første ansvar i Kirken, den første stilling jeg nogensinde fik, var at være rådgiver til den dreng, der præsiderede over vores diakonkvorum. Vores dygtige biskop kaldte mig ind og talte med mig om denne kaldelse. Jeg var dybt imponeret. Jeg var bekymret og lidt urolig. Jeg var af natur, tro det eller ej, en ret genert og kejtet dreng, og jeg tror at kaldelsen til at tjene som rådgiver i diakonernes kvorum foruroligede mig lige så meget, min alder og erfaring taget i betragtning, som min nuværende kaldelse, min alder og erfaring taget i betragtning.

Siden har jeg tjent i præsidentskaberne for andre præstedømmekvorummer. Jeg tjente som rådgiver til stavens søndagsskoleforstander, som det hed dengang, inden jeg selv blev forstander. Jeg tjente som rådgiver til stavspræsidenten, inden jeg selv blev stavspræsident. Og, som I alle ved, har jeg tjent som rådgiver for to af Kirkens præsidenter, to vidunderlige og inspirerende ledere.

Der er flere vigtige principper, når det gælder rådgivere. For det første vælger den præsiderende leder selv sine rådgivere. De bliver ikke valgt af andre og påtvunget ham. Men i de fleste tilfælde er det nødvendigt at få sit valg godkendt af en højere myndighed. Når en stav for eksempel skal organiseres, og det sker under ledelse af en generalautoritet, så foregår der en omhyggelig og bønsom udvælgelse af præsidenten. Han bliver så bedt om at udpege de mænd, der skal fungere som hans rådgivere, og som regel godkender generalautoriteten hans valg, inden de pågældende bliver interviewet.

Det er meget vigtigt at præsidenten selv vælger sine rådgivere, for de skal fungere godt sammen. Han må have fuldkommen tillid til dem. Og de må have tillid til ham. De skal arbejde sammen i gensidig tillid og respekt. Rådgiverne er ikke præsidenten. I visse tilfælde kan de handle på hans vegne, men kun når de har fået ansvaret tildelt. Hvad er da en rådgivers pligter?

Han er *assistent for sin præsident*. Uanset hvilken organisation, der er tale om, så er ansvaret som præsident en tung byrde. Selv præsidenten for diakonernes kvorum har, hvis han udfører sine pligter ordentligt, et stort ansvar, for han skal gøre regnskab for kvorumsmedlemmernes aktivitet og velbefindende.

Som sagt er rådgiveren assistent, ikke præsident. Han påtager sig ikke ansvaret og løber foran præsidenten.

Ved præsidentskabsmøderne kan begge rådgivere frit sige deres mening om alle de emner, der fremlægges. Men det er præsidenten, der træffer afgørelsen, og det er rådgivernes pligt at støtte ham i den beslutning. Hans beslutning bliver deres beslutning, uanset hvad de før har ment om sagen.

Hvis præsidenten er vis, vil han overdrage visse pligter til sine udvalgte rådgivere og give dem frie hænder til at udføre dem. Dog må han kræve rapport om, hvad der sker.

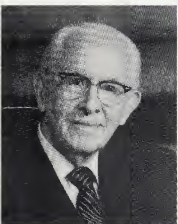
En rådgiver er en partner. Et præsidentskab kan være et vidunderligt venskab, hvor tre brødre, der arbejder tæt sammen, nyder et nært og udbytterigt fællesskab.

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab

Generalautoriteter oktober 1990

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Ezra Taft Benson
Præsident

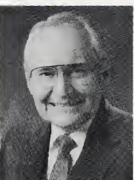

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De Tolvs Kvorum

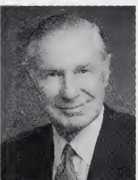

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

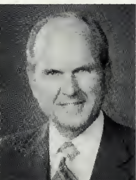

Marvin J. Ashton

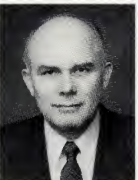

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

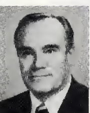

Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium

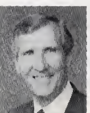

Dean L. Larsen

Marion D. Hanks

Robert L. Backman

James M. Paramore

J. Richard Clarke

Rex D. Pinegar

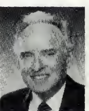

Carlos E. Asay

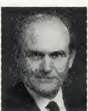
De Halvfjerds' Første Kvorum

(i alfabetisk orden)

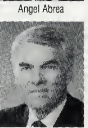

Angel Abrea

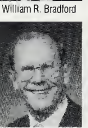

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

F. Enzio Busche

John K. Carmack

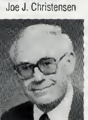

Joe J. Christensen

Gene R. Cook

Derek A.Cuthbert

Jacob de Jager

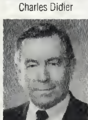

Charles Didier

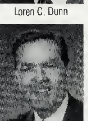

Loren C. Dunn

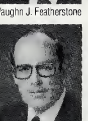

Vaughn J. Featherstone

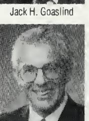

Jack H. Goaslind

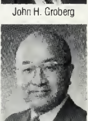

John H. Groberg

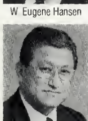

W. Eugene Hansen

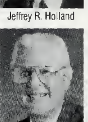

Jeffrey R. Holland

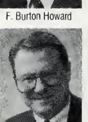

F. Burton Howard

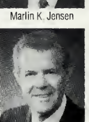

Marlin K. Jensen

Yoshihiko Kikuchi

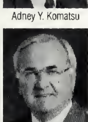

Adney Y. Komatsu

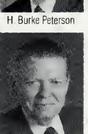

H. Burke Peterson

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

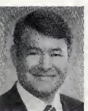
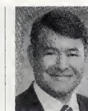

Hartman Rector, Jr.

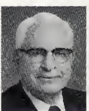
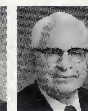

Hans B. Ringger

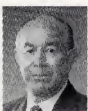
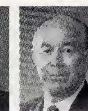

Robert E. Wells

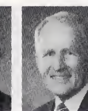
De Halvfjerds' Andet Kvorum

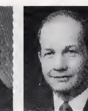
(i alfabetisk orden)

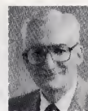

Carlos H. Amado

H. Verlan Andersen

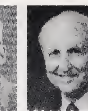

Eduardo Ayala

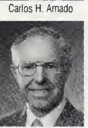
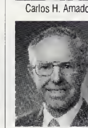

Ben B. Banks

Monte J. Brough

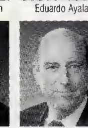
George I. Cannon

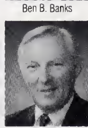
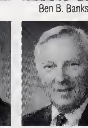

Albert Choules, Jr.

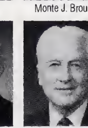

Spencer J. Condie

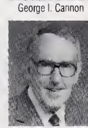

LeGrand R. Curtis

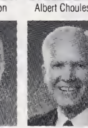

Clinton L. Cutler

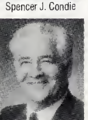
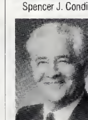

Robert K. Dellenbach

Lloyd P George

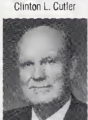
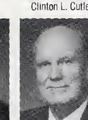
Francis M. Gibbons

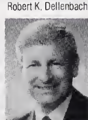
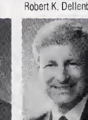

F. Melvin Hammond

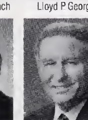

George R. Hill III

Harold G. Hillam

Malcolm S. Jeppsen

Kenneth Johnson

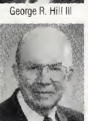
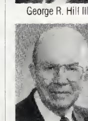

L. Lionel Kendrick

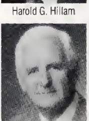
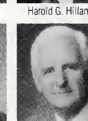

John R. Lasater

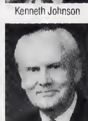
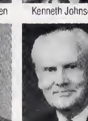
Richard P. Lindsay

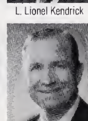

Merlin R. Lybbert

Douglas J. Martin

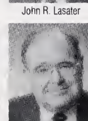
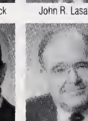

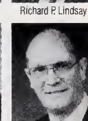
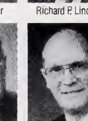
Helvecio Martins

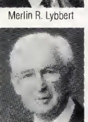
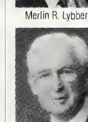

Gerald E. Melchin

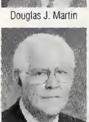
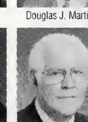

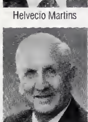
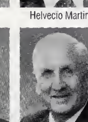
Lynn A. Mickelsen

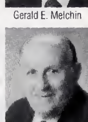
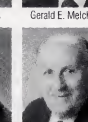

Alexander B. Morrison

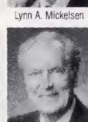
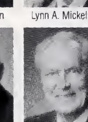

L. Aldin Porter

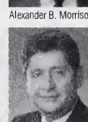
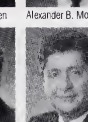

Glen L. Rudd

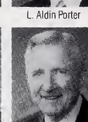
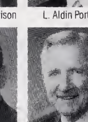

Gardner H. Russell

Robert E. Sackley

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorensen

Horacio A. Tenorio

J Ballard Washburn

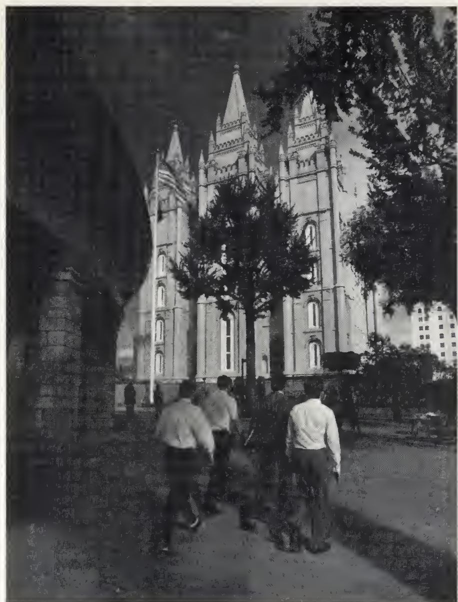
Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Men selv med det delegerede ansvar arbejder de kun uafhængigt til et vist punkt. De tre har et fælles ansvar for arbejdet i wardet, kvorummet, staven, hjælpeorganisationen, eller hvor det nu måtte være.

Sådan et makkerskab er en god sikkerhedsventil. Ordsprogenes kloge forfatter fortæller os, at „vel står det til, hvor mange giver råd" (Ordspr. 11:14). Når problemerne opstår, eller når vi står over for svære beslutninger, så er det dejligt at have nogen, som vi i fuld tillid kan tale med.

Jeg kan huske, hvordan vi holdt præsidentskabsmøder, da jeg var dreng. Vores præsident fremlagde de sager, som han nu havde. Og så talte vi om dem. Bagefter, når vi havde drøftet situationen igennem, gik vi i gang med at arbejde for at opnå de ønskede resultater.

Der er næppe en leder i Kirken, som vil kaste sig ud i noget, uden at have sikret sig, at hans rådgivere kan støtte det fremlagte program. En mand eller en kvinde, der arbejder helt på egen hånd, kan vælge en forkert kurs. Men når tre knæler sammen i bøn, drøfter alle aspekter af de problemer, som ligger foran dem, og under Åndens vejledning når frem til en konklusion, så kan vi være sikre på, at den beslutning er i overensstemmelse med Herrens vilje.

Jeg kan forsikre alle Kirkens medlemmer om, at vi følger samme retningslinjer i Det Første Præsidentskab. Selv Kirkens præsident, som er profet, seer og åbenbarer, og hvis ret det er at lede hele Kirken, søger altid råd hos sine rådgivere. Uden enighed, ingen handling. To rådgivere, der arbejder sammen med en præsident, sikrer stabilitet. De bliver en sikkerhedsforanstaltning, der sjældent, om nogensinde, fejler, og som yder et stærkt lederskab.

En rådgiver er en ven. Præsidentskaber bør gøre mere, end bare at sidde i råd sammen. Nu og da bør de og deres ægtefæller hygge sig sammen. De bør i sandhed være gode, pålidelige venner. Rådgivere bør vise interesse for deres præsidents helbred og velbefindende. Han bør frit kunne drøfte sine personlige problemer med dem, hvis han har nogle, i fuld forvisning om, at de vil holde det fortroligt.

En rådgiver er dommer. Han er dommer på et lavere plan end præsidenten, men han er ikke desto mindre dommer.

Når der afholdes disciplinærråd, sidder de tre brødre fra biskoprådet, de tre brødre fra stavspræsidentskabet eller de tre brødre fra Det Første Præsidentskab sammen, de drøfter sagen sammen, de beder sammen, mens de stræber efter at træffe en afgørelse. Jeg vil gerne forsikre jer om, brødre, at der ikke fældes en dom, uden at man har bedt en bøn. Det at dømme et medlem er for alvorlig en sag til, at det kan overlades til menneskers dømmekraft alene, og i særdeleshed én mand alene. For at retfærdigheden skal ske fyldest, må man oprigtigt søge Åndens vejledning og følge den.

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sammen med medlemmer af Mormon Tabernakelkoret i baggrunden.

I visse tilfælde *kan en rådgiver tjene som stedfortræder for sin præsident.* Den stedfortrædende myndighed skal overdrages ham af præsidenten, og den må aldrig misbruges. Arbejdet må skride fremad selv om præsidenten er fraværende på grund af sygdom, arbejde, eller andre faktorer, som han ikke er herre over. I disse tilfælde bør præsidenten i fuld tillid til sine rådgivere, som han jo selv har oplært, mens de har siddet i præsidentskab sammen, overdrage myndighed for at fortsætte arbejdet.

Det er ikke altid let at være rådgiver. Præsident J. Reuben Clark jun., der som rådgiver havde ansvaret for Kirkens aktiviteter, mens præsident Heber J. Grant var syg, sagde engang til mig: „Det er svært at have ansvar uden myndighed."

Det han mente var, at han var nødt til at tage sig af de opgaver, som normalt hviler på præsidenten, men samtidig havde han ikke myndighed som præsidenten.

Jeg skulle selv komme til at forstå den situation fuldt ud. Jeg vil dele nogle af mine følelser med jer. Dengang da præsident Kimball var syg, blev præsident Tanners helbred stedse dårligere, og han gik bort. Præsident Romney blev kaldet som førsterådgiver og jeg som andenrådgiver til præsident Kimball. Så blev præsident Romney syg, og dermed hvilede en næsten overvældende ansvarsbyrde på mine skuldre. Jeg rådførte mig hyppigt med mine brødre i De Tolvs Råd, og jeg kan ikke takke dem nok for deres forståelse og vise råd. I de sager, hvor der allerede var fastlagte retningslinjer, arbejdede vi videre. Men der blev ikke bekendtgjort nye retningslinjer eller ændret på gældende praksis, uden at sagen først var blevet fremlagt for præsident Kimball og fået hans fulde tilslutning og godkendelse.

I de tilfælde, hvor jeg måtte tale med ham, tog jeg altid en sekretær med, som omhyggeligt nedskrev vores samtale. Og jeg kan forsikre jer, mine elskede brødre, at jeg aldrig bevidst er gået uden om min præsident, og at jeg aldrig har næret noget ønske om at træffe beslutninger om Kirkens affærer henover hovedet på ham. Jeg vidste, at han var Herrens udvalgte profet på det tidspunkt. Og selvom jeg også selv var blevet opretholdt som profet, seer og åbenbarer, sammen med mine brødre i De Tolvs Råd, så vidste jeg også, at ingen af os var Kirkens præsident. Jeg vidste, at Herren havde et formål med at forlænge præsident Kimballs liv, og jeg havde også fuldkommen tro på, at han, hvis visdom er større end noget menneskes, havde en god grund til at forlænge præsidentens liv.

I november 1985 gik præsident Kimball bort, og præsident Ezra Taft Benson, som på det tidspunkt var præsident for De Tolvs Råd, blev enstemmigt opretholdt som Kirkens præsident og profet, seer og åbenbarer. Han valgte sine rådgivere, og jeg kan forsikre jer om, at vi har arbejdet sammen i harmoni og fordragelighed, og

Ældste Richard P. Lindsay (til højre), områdepræsident i det nydannede afrikanske område, sammen med sin andenrådgiver J Ballard Washburn.

at det har været en storslået og fantastisk udbytterig oplevelse.

Præsident Benson er nu 91 år gammel og har ikke længere den styrke og livskraft, som han engang i rigt mål besad. Broder Monson og jeg, må som hans rådgivere gøre det, som før er blevet gjort, og det er at føre Kirkens arbejde videre, mens vi hele tiden passer på ikke at handle hen over hovedet på præsidenten, eller på nogen måde at afvige fra de fastlagte retningslinjer uden hans viden og godkendelse.

Jeg er dybt taknemlig for præsident Monson. Vi har kendt hinanden længe og har arbejdet sammen i flere sammenhænge. Vi sidder i råd sammen. Vi træffer afgørelser sammen. Vi beder sammen. Vi venter med at handle i de sager, hvor vi ikke er helt klar over vores kurs, og foretager os intet, før vi har fået vores præsidents velsignelse og den vished, der kommer fra Herrens Ånd.

Vi beder for vores præsident. Vi beder ofte og i inderlig oprigtighed. Vi elsker ham og kender vores forhold til ham, såvel som vores ansvar over for hele Kirken. Vi rådfører os med De Tolv og nyder godt af deres visdom, som er en nyttigere ressource, end jeg kan beskrive.

Frygt ikke, brødre. Kirken ledes af et præsidentskab. Jeg håber ikke, at det får en snært af selvglæde, når jeg siger, at det er blevet sat der af Herren. Vi har ikke selv valgt vores embede. Vi er taknemlige for jeres støtte. Vi ved, at I beder for os, og vi ønsker, at I skal vide, at vi beder for jer. Vi håber, at vi følger Herrens vilje. Det tror vi oprigtigt, at vi gør. Vi håber, at I også føler, at vi gør det. Vi nærer intet andet ønske, end ønsket om at gøre hans vilje med hensyn til hans rige og hans folk.

Vi ved, at vi tjener med hans tilladelse, og at han når som helst kan fjerne os, hvis han skulle vælge det. Vi står til ansvar over for ham i dette liv, og vil blive holdt ansvarlige, når vi kaldes frem for ham for at aflægge rapport. Jeg håber, at vi ikke vil blive vejet og fundet for let. Jeg håber, at jeg, når den tid kommer, vil kunne træde frem for min elskede Frelser for at aflægge regnskab for min forvaltning, og at jeg vil kunne gøre det uden skam eller undskyldninger. Jeg har prøvet at leve mit liv derefter. Jeg ved, at jeg ikke er fuldkommen. Jeg har mange svagheder. Men jeg kan sige, at jeg har stræbt efter at gøre det, som Herren har forventet af mig som sin tjener, og som tjener for et hvert medlem af Kirken i hele verden, og især som tjener for min elskede præsident, vores profet, seer og åbenbarer.

Jeg tjener som rådgiver, ligesom mange af jer gør, I inden for jeres ansvarsområde og jeg inden for mit. Jeg beder til, mine elskede brødre, at vi må være trofaste i disse hellige kaldelser, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag formiddag,
den 7. oktober 1990

Mormon bør betyde „mere godt"

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

„Selv om jeg af og til beklager, at man ikke kalder denne kirke ved dens rette navn, er jeg dog glad for, at det navn, der bruges, er et meget ærefuldt navn."

Jeg vil til at begynde med sige, at vi føler med familien til den forhenværende guvernør for Utah, Scott Matheson, som døde her til morgen. Han var en mand, som mange af os kendte og påskønnede meget. Vi beder om, at Herrens Ånd vil trøste dem, som sørger. Mine kære søskende, jeg hilser jer i kærlighed denne smukke sabbatsmorgen, hvor vi er samlet her i tabernaklet på tempelpladsen, og i tusindvis af andre kirkebygninger over hele verden samt rundt om i hjemmene. Det er en smuk efterårsmorgen her i bjergenes dal, hvor vore pionerforfædre, efter store lidelser, for næsten halvandet århundrede siden fandt et sted, hvor de kunne tilbede Gud i henhold til deres samvittigheds bud. Hvor er vi taknemmelige for den fred, vi nyder. Hvor dyrebart er det privilegium ikke, at kunne tilbede vor evige Fader som vi ønsker, mens vi respekterer andre, der tilbeder i henhold til deres ønske.

Vi mødes i Jesu Kristi. Han som er hele menneskehedens Frelser og Forløser. Vi mødes som medlemmer af hans kirke, som bærer hans hellige navn.

Mange blandt os foruroliges af mediernes og mange andres praksis med at ignorere Kirkens rigtige navn og bruge øgenavnet „mormonkirken".

Ved vores konference for et halvt år siden holdt ældste Russell M. Nelson en virkelig god tale om Kirkens rette navn. Han citerede Herrens egne ord:

„Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige" (L&P 115:4).

Dernæst fortsatte han med at tale om dette navns forskellige elementer. Jeg vil anbefale jer at læse hans tale igen.

Mormonkirken er naturligvis er øgenavn, og øgenavne har en tendens til at blive accepterede. Jeg kommer i tanke om et vers, der handler om en dreng og hans navn:

Far kalder mig William,
søster kalder mig Will,
mor kalder mig Willie,
men vennerne kalder mig Bill.
(„Jest 'Fore Christmas").

Jeg tror ikke, at vi, ligegyldig hvor stor en indsats vi yder, kan omvende verden til almindelig brug af Kirkens fulde og rette navn. På grund af at ordet *Mormon* er kort og let at sige og skrive, vil man fortsætte med at kalde os *mormoner, mormon*kirken osv.

Det kunne være værre. For mere end halvtreds år siden, da jeg var missionær i England, sagde jeg til en af mine kammerater: „Hvordan kan vi få folk, deriblandt vore egne medlemmer, til at omtale Kirken ved dens rette navn?"

Han svarede: „Det kan vi ikke. Ordet *mormon* er så dybt indgroet og alt for let at sige." Han fortsatte: „Jeg er holdt op med at prøve. Selv om jeg er taknemmelig for det privilegium, det er at være Jesu Kristi discipel og medlem af den kirke, som bærer hans navn, skammer jeg mig ikke over øgenavnet *mormon*".

„Hør nu her," fortsatte han, „hvis der er noget navn, der er ærefuldt i sin oprindelse, er det navnet *Mormon*. Når så nogen spørger mig, hvad det betyder, siger jeg stille ‚*Mormon* betyder *mere godt*'" (Profeten Joseph Smith sagde dette første gang i 1843, se *Times and Seasons*, 4:194; *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 359-360).

Denne udtalelse fængslede mig – *mormon* betyder „mere godt". Selvfølgelig vidste jeg, at „mere godt" ikke var en afledning af ordet *mormon*. Jeg havde studeret både latin og græsk, og jeg vidste, at engelsk i nogen grad stammer fra disse to sprog, og at *mere godt* ikke er beslægtet med ordet *mormon*. Men dette var en positiv indstilling, grundlagt på en interessant opfattelse. Og, som vi alle ved, vore liv er i høj grad påvirket af vores opfattelser. Lige siden har jeg, hver gang jeg har set ordet *mormon* brugt af medierne for at beskrive os – i aviser eller blade eller bøger eller hvad som helst – tænkt på hans udtalelse, og det er blevet mit motto: *Mormon* betyder „mere godt".

Vi er måske ikke i stand til at ændre dette øgenavn, men vi kan få det til at skinne med større glans.

Når alt kommer til alt, var det navnet på en mand, som var en stor profet, som kæmpede for at frelse sit land, og også navnet på en bog, som er et storslået vidne om evig sandhed, et bogstaveligt vidne om Herren Jesu Kristi guddommelighed.

Må jeg et øjeblik minde jer om denne mands, Mormons storhed og godhed. Han boede på dette amerikanske kontinent i det fjerde århundrede efter Kristus. Da han var en dreng på 10 år, beskrev folkets historiker, hvis navn var Ammoron, Moroni som „et forstandigt barn med skarp opfattelsesevne" (Mormon 1:2). Ammoron gav ham den opgave, at når han var blevet 24 år gammel, skulle han tage vare på optegnelserne om de generationer, som var gået forud for ham.

De år, der fulgte Mormons barndom, var år med forfærdelige blodsudgydelser for nationen, hvilket var resultat af lange og frygtelige krige mellem dem, som kaldtes nephiter og dem, som kaldtes lamaniter.

Mormon blev senere leder for nephiternes hær og var vidne til massakren på sit folk og gjorde det klart for dem, at deres gentagne nederlag var resultat af, at de svigtede Herren, og at han til gengæld

vendte sig mod dem. Hans nation blev ødelagt som resultat af, at hundrede tusinder blev slagtet. Han var en af kun 24, som overlevede. Da han så på de hensmuldrende rester at det, der engang havde været store hære, råbte han:

„O, I fagre! Hvor kunne I vige fra Herrens veje! O, I fagre, hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at modtage jer!" (Mormon 6:17).

Han skrev til vor generation med advarende og bønfaldende ord, idet han med veltalenhed forkyndte sit vidnesbyrd om den opstandne Kristus. Han advarede om de ødelæggelser, der ville komme, hvis vi skulle vende os bort fra Herrens veje, ligesom hans eget folk havde gjort.

Idet han vidste, at hans eget liv snart ville være slut, fordi hans fjender jagede de overlevende, bønfaldt han vores generation om at leve med tro, håb og kærlighed. Han erklærede: „Den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig, og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel." (Moroni 7:47).

Det var profet-lederen Mormons godhed, styrke, kraft, tro og profetiske hjerte.

Han var den, der samlede størstedelen af den bog, som er opkaldt efter ham, og som er kommet frem i denne periode af verdenshistorien som en røst, der fra støvet bærer vidnesbyrd om Herren, Jesus Kristus.

Den har påvirket millioner, som bønsomt har læst den og overvejet dens budskab. Jeg vil gerne fortælle om en af disse, som jeg for nylig mødte i Europa.

Han var en forretningsmand, som havde succes med sine foretagender. På en rejse mødte han to af vore missionærer. De prøvede at få en aftale med ham, så de kunne undervise ham. Han afviste dem, men omsider sagde han ja til at lytte. Han accepterede på overfladisk måde det, de havde at sige. Han blev overbevist i sit sind om, at de fortalte sandheden, men han blev ikke berørt i sit hjerte.

Han besluttede at læse Mormons Bog. Han sagde, at han havde været en mand af verden, uden tilbøjelighed til at fælde en tåre. Men da han læste bogen, løb tårerne ned ad hans kinder. Den gjorde noget ved ham. Han læste den igen og følte det samme. Det, der var sindets omvendelse, blev hjertets omvendelse.

Hans liv ændrede sig, hans måde at se tingene på blev anderledes. Han kastede sig selv ud i Herrens værk. I dag udfylder han en høj og hellig kaldelse i det værk, han er kommet til at elske.

Så selv om jeg af og til beklager, at man ikke kalder denne Kirke ved dens rette navn, er jeg dog glad for, at det navn, der bruges, er et meget ærefuldt navn, som stammer fra en bemærkelsesværdig mand og en bog, som giver et uforligneligt vidnesbyrd om denne verdens Forløser.

Alle, som kommer til at lære denne mand, Mormon, at kende ved at læse og overveje hans ord, alle, som læser denne dyrebare, hidtil ukendte historie, som for størstedelen er samlet og opbevaret af ham, vil vide, at *mormon* ikke er et ord med dårligt ry, men at det repræsenterer det bedste – det gode, som kommer fra Gud. Det var oversætteren af denne gamle optegnelse, som erklærede, at man ved at læse denne bog kunne komme Gud nærmere end ved at læse nogen anden bog.

Alt dette pålægger os i denne kirke og denne generation et stort og krævende ansvar, at vi, der kaldes mormoner, skal leve, så vort eksempel i højere grad sikrer den opfattelse, at *mormon* på meget reel vis kan betyde „mere godt".

På hvilken måde, kan man spørge? Der er mange måder, men jeg har kun tid til at nævne tre eller fire. Når jeg tænker på det, som er tydeligst, tænker jeg på det, vi kalder visdomsordet. Det er en guddommelig sundshedslov, som blev modtaget gennem åbenbaring i 1833, for 157 år siden. Visdomsordet forbyder alkohol og tobak, te og kaffe, og det fremhæver brugen af frugt og kornprodukter. Visdomsordet modtog vi fra alles Fader, Himlens Gud, til velsignelse for os og for alle, som vil overholde det.

Jeg beklager, at vi som et folk ikke overholder det mere trofast. Men de velsignelser, som vi modtager ved overholdelse af visdomsordet er så bemærkelsesværdige, at man ikke kan undgå at lægge mærke til det. Aviser over hele nationen har haft artikler om en betydningsfuld undersøgelse, foretaget i Californien. Den blev ledet af dr. James Enstrom fra UCLA's institut for folkesundhed. Den omfatter et stort antal aktive medlemmer af Kirken – 5.231 højpræster og 4.631 af deres hustruer. Jeg citerer fra en avisartikel:

„Sammenlignet med andre grupper viste undersøgelsen at mormonerne havde gennemsnitlig 53% færre tilfælde af dødelig kræft . . . 48% færre dødsfald som resultat af hjertesygdomme og 53% færre tilfælde af dødelige sygdomme i det hele taget" (*Salt Lake Tribune*, 12. sep. 1990).

Dr. Enstrom sagde, idet han talte om denne undersøgelse, som strækker sig over 8 år, at han „kan forudse, at den meget aktive, sundhedsbevidste, 25-årige, mandlige *mormon* vil leve 11 år længere end den gennemsnitlige mandlige amerikaner på samme alder" (Ibid., fremhævning tilføjet).

Tvivler du på, at ordet *mormon*, nævnt i denne forbindelse, betyder „mere godt"? Det betyder, gennemsnitligt, et længere liv. Det betyder, gennemsnitligt, et liv i højere grad fri for smerte og elendighed. Det betyder mere lykke. Det betyder „mere godt".

Selvfølgelig lider nogle blandt vort folk af de samme sygdomme, som plager andre. Nogle dør unge. Men her er de videnskabelige data, offentliggjort for verden, fra en uafhængig undersøgelse, udført over 8 år af et fakultetsmedlem på et af nationens største universiteter, en anerkendt ekspert i folkesundhed, som ved, hvad han taler om.

Som det er med folkesundhed og den enkeltes sundhed, sådan bør *mormon* også betyde „mere godt", når det drejer sig om familieliv.

Jeg læste for nylig en oplysende artikel om svækkelsen af familien i New York City, hvilket beskrives som hovedårsagen til de alvorlige problemer, der plager denne by og næsten alle andre store byer i hele verden.

Ethvert samfunds styrke afhænger af dets familier. Enhver nations styrke afhænger af dens familier. Et godt familieliv afhænger af en stærk og klar forståelse af, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvad vi kan blive i evigheden. Godt familieliv afhænger af den opfattelse, at vi hver især er Guds børn, født med en guddommelig fødselsret og med store og betydningsfulde muligheder. Et godt familieliv opnås af forældre, som elsker og respekterer hinanden, og som elsker, respekterer og værner om deres børn på Herrens måde. Disse er principper som er en del af vores kirkes lære. I forhold til hvor godt vi efterlever disse lærdomme, bygger vi stærke familier, hvis generationer vil styrke nationen.

Det er familier, hvor der er daglig bøn, med den erkendelse, at Gud er vor evige Fader, og af at vi skal stå til regnskab for ham, for det vi gør i vort liv.

Det er familier, hvor forældre og børn rådfører sig med hinanden. Dette er familier, hvor man opmuntrer til uddannelse, og hvor børnene bygger på hinandens stærke sider.

Vi er langt fra fuldkomne i at gøre alt det, vi burde gøre, men som et hele prøver vi, og vi opnår et vist mål af succes.

I den grad vi opnår disse kirke-mål, betyder *mormon* „mere godt".

Det betyder også mere tolerance, gensidig respekt og hjælpsomhed. Profeten Joseph Smith sagde, idet han i året 1843 talte om Nauvoo:

„De hellige kan bevidne, at jeg er villig til at nedlægge mit liv for mine brødre. At det er vist, at jeg har været villig til at dø for en ‚mormon'. Jeg erklærer frimodigt for Himlen, at jeg er lige så villig til at dø for at forsvare en presbyterianer, en baptist eller

Toppen af monumentet på tempelpladsen, som mindes „miraklet" med mågerne. I 1848 blev den første høst de hellige skulle høste i Salt Lake-dalen spist af græshoppesværme. I løbet af flere uger proppede store flokke måger sig med græshopperne og hjalp dermed med til, at pionererne kunne redde en tilstrækkelig stor kornhøst.

et godt menneske fra en hvilken som helst anden trosretning; for de samme principper, som forurettter en sidste dages hellig, forurettter en katolik eller et menneske fra enhver anden trosretning, som er upopulær eller for svag til at forsvare sig selv" (*History of the Church*, 5:498).

Sidste søndag var jeg til nadverøde i et af vore universitetsward. Det er et ward, der udelukkende er sammensat af unge gifte studenter, som kæmper med deres egen uddannelse, såvel som med familielivets byrder. To nyfødte spædbørn blev velsignet af deres fædre, da de fik deres navn, som skulle indskrives i Kirkens optegnelser.

Jeg blev meget rørt over begge disse unge fædres bønner. En af dem velsignede sin nyfødte søn, at han gennem hele sit liv ville have kærlighedens ånd til alle mennesker uanset deres situation. Han velsignede ham, at han skulle vise respekt for andre, uanset race, religiøs trosretning eller andre forskelle. Jeg ved, at denne unge far, en medicinstuderende, hele sit liv, som trofast medlem af Kirken, har vist kærlighed og påskønnelse for alle.

Hvor storslået er ikke kærligheden, hvadenten den udtrykkes ved, at man giver af sig selv, at man giver af sin styrke for at løfte andres byrde, eller som et udtryk for venlighed eller påskønnelse.

Denne Kirkes folk, menneskene i den såkaldte *mormon*kirke, har givet gavmildt af deres ressourcer for at hjælpe dem, der har brug for det. Mine tanker går tilbage til en søndag for nogle få år siden, da Kirkens præsidentskab bad om, at folket fastede fra to måltider og gav det, de derved sparede, og mere til, for at hjælpe de hjemløse og sultende i områder i Afrika, hvor vi ikke havde nogle medlemmer, men hvor der var stor hungersnød og mange lidelser.

Mandag morgen begyndte pengene at strømme ind. Der var hundreder af dollars, så tusinder af dollars, så hundredtusinder af dollars, og så millioner af dollars. Disse indviede penge blev det middel, der frelste mange, som ellers ville have sultet.

Vi praler ikke af dette. Jeg nævner det blot for at understrege mit emne, at *mormon* for mange kan betyder „mere godt".

Kirkens hjælpeforening, mormonernes hjælpeforening, som omfatter over to millioner kvinder organiseret i mere end et hundrede lande, har som dets motto „Kærligheden ophører aldrig". Disse bemærkelsesværdige og vidunderlige og uselviske kvinders gerninger er utallige, når det drejer sig om at hjælpe dem, der har brug for det, at forbinde de sårede, at opmuntre og trøste de lidende, at give de sultne mad og klæde de nøgne, samt at opløfte dem, som er faldet og give dem styrke og opmuntring og vilje til at fortsætte.

Dette bemærkelsesværdige kor, som sidder bag mig, er kendt over hele verden som *Mormon*tabernakelkoret. Overalt, hvor det er blevet hørt – og det er utallige steder – har dets sang været en hymne om fred, kærlighed, ærbødighed og menneskelighed, udtrykt i en hyldestsalme til den Almægtige og til hans elskede Søn.

Medlemmerne af dette kor er en del af det bemærkelsesværdige, som verden kalder „mormonisme", og som vi kalder Jesu Kristi gengivne evangelium.

Jeg efterlader jer det enkle, men omfattende begreb: *Mormon* betyder „mere godt".

En nylig udgave af bladet *Fortune*, et højt respekteret forretningsblad, indeholder en leder, som angiver Salt Lake City som den bedste by i Amerika, at gøre forretninger i. Det er en stor og enestående kompliment. Nogle føler, at det vil hjælpe med at trække mange nye mennesker til byen. For os i Kirken, som bor her, er det en vidunderlig mulighed for, gennem vor indstilling, vor retskaffenhed, vor flid og venlighed, at vise, at vi er den slags mennesker, som andre påskønner.

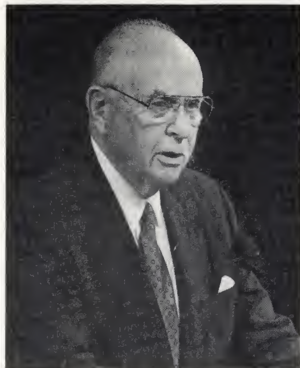
Må Gud give os styrke og disciplin, at vi kan leve, så vi bedre følger vor Forløsers uforlignelige eksempel, ham om hvem det blev sagt, at „han drog omkring og gjorde vel" (Ap.G. 10:38).

Jeg vidner om, at han virkelig lever. Jeg vidner om, at Gud, vor evige Fader, virkelig lever. Jeg vidner om Jesu Kristi evangeliums genoprettelse i denne, tidernes fyldes, uddeling. Jeg vidner om, at Mormons Bog er Guds ord, og at når man omtaler os ved denne bogs navn, er det en kompliment, hvis vi lever dette navn værdigt, idet vi husker, at på en meget virkelig måde skal *mormonisme* betyde mere *godt*, således som Herren, Jesus Kristus, var et eksempel på. Jeg beder om dette i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Vore templer og det arbejde der udføres deri

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

„Vi kan ikke fuldkommes uden vore døde, ej heller kan de fuldkommes uden os!"

Templerne er de helligste steder for tilbedelse på jorden, hvor hellige ordinanser udføres – ordinanser, som har at gøre med frelse og ophøjelse i Guds rige. Hvert af dem er i bogstavelig forstand Herrens hus – et sted, hvor han og hans Ånd kan bo, hvor han kan komme eller sende andre for at overdrage præstedømmevelsignelser og give åbenbaring til sit folk.

Templer, bygget specielt til Herren, er blevet rejst i alle tidsaldre. Moses byggede et tabernakel i ørkenen til Israels børn. Salomo byggede et storslået tempel i Jerusalem. Nephiterne byggede hellige templer. Joseph Smith byggede Herrens huse i Kirtland og i Nauvoo, og de efterfølgende profeter har bygget templer over hele verden. Disse templer er blevet igangsat og bygget under ledelse og åbenbaring fra Gud.

Uden åbenbaring kan templer hverken bygges eller benyttes på rette vis. De er et af beviserne på guddommeligheden af Herrens sande evangelium. I vore dage har Herren sagt: „Hvordan kan jeres tvætninger være mig velbehagelige, medmindre de finder sted i et hus, der er bygget til mit navn? . . . for at disse forordninger kunne åbenbares, som havde været skjult fra verdens begyndelse" (L&P 124:37-38).

Sidste dages hellige bør for evigt være taknemmelige for den åbenbarede kundskab, der blev givet fordums, og atter bekræftet med endnu større tydelighed i vores uddeling, og som var kendt af Herrens apostel, Peter, da han profeterede, at der, før Kristi andet komme ifølge Gud, skulle være en genoprettelse af alle ting (se Ap.G. 3:21; se også L&P 121:26-32). En af disse genoprettede lærdomme, forudtilværelsen, bør give os en større påskønnelse for os selv, og det værk, vi har fået til opgave at udføre. Vi eksisterede alle som åndelige væsener, før vi blev født her på jorden.

De fleste af os har spekuleret på, hvad der skete i forudtilværelsen, samt hvilken indflydelse den har på vores eksistens her. Vi bør være bekendt med den sandhed, at kundskaben om forudtilværelsen blev gengivet, så vi kan udføre vore ansvar som Guds børn.

Herren har åbenbaret, at der blev afholdt et stort råd i denne forudtilværelse, hvor vi brugte vores handlefrihed i forbindelse med de planer, der blev præsenteret. Det vigtigste forslag i den godkendte frelsesplan gav os mulighed for at komme her til jorden, hvor vi hver især kunne udarbejde vores egen evige frelse.

Johan A. Widtsoe giver os et indblik i jordelivets ansvar, som vi påtog os i denne forudtilværelse, og som er af stor betydning. Han understreger en aftale, vi indgik, vedrørende alle den evige Faders sønners og døtres evige velfærd:

„I vores forudtilværelse, dengang da det store råd blev afholdt, indgik vi en aftale med den Almægtige. Herren foreslog en plan . . . Vi accepterede den. Da planen omfatter alle mennesker, blev vi i kraft af denne plan deltagere i alle menneskers frelse. Vi accepterede på dette tidspunkt ikke alene at være vores egne frelsere, men . . . frelsere for hele den menneskelige familie. Vi indgik et partnerskab med Herren. Udarbejdelsen af planen blev da ikke alene Faderens værk og Frelserens værk, men også vort værk. Selv den mindste af os, den mest ydmyge, er partner med den Almægtige i opnåelsen af formålet med den evige frelsesplan."

Ældste Widtsoe fortsætter:

„Det sætter os i en meget ansvarsfuld stilling over for den menneskelige race. Ifølge denne lærdom bliver vi, med Herren som leder, frelsere på Zions bjerg. Vi bliver alle forpligtede over for den store plan, der tilbyder frelse til et umådeligt antal af ånder. At gøre dette er Herrens selvpåtagne pligt, dette storslåede værk er hans højeste herlighed. På samme måde er det menneskets pligt, den er selvpåtaget, den er hans glæde og lykke, hans værk og i sidste ende hans herlighed" („The Worth of Souls," *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt, 1934, s. 189).

Sidste dages hellige er et udvalgt folk, udvalgt i forudtilværelsen til at være partnere med Herren i at bringe frelse til levende og døde. Det Første Præsidentskab har bekendtgjort, at en af Kirkens største ansvar, og dermed medlemmernes, er at forløse de døde.

Vi lærer af en åbenbaring givet til profeten Joseph Smith, at „disse grundsætninger med hensyn til de levende og døde, kan ikke forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse . . .

Thi vi kan ikke fuldkommes uden dem, ej heller kan de fuldkommes uden os" (L&P 128:15, 18; se også Hebr. 11:39-40).

Det er vanskeligt at finde stærkere ord om et af kravene for at opnå ophøjelse i det celestiale rige.

Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det Melkisedekske Præstedømme under Peters, Jakobs og Johannes' hænder, „så alle ordinanser kan udføres i retfærdighed" (*History of the Church*, 4:211). Således skulle beseglingsmagten og alle de ordinanser, der er nødvendige for døde og levende, gengives. Det var det, der blev gjort med Elias' besøg til Joseph og Oliver den 3. april 1836 i Kirtlandtemplet.

Elias' mission var at „vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene" (Mal. 4:6). Det, at fædrenes hjerter i åndeverdenen vendes mod børnene på jorden, giver mulighed for indsamling af data om de afdøde forfædre, så ordinanserne kan udføres i Herrens templer. Således er det, at de levendes hjerter vendes mod deres fædre, i overensstemmelse

med den førjordiske aftale, vi indgik, før verden blev til.

Elias' besøg til Kirtland-templet bevidnes af flere sandheder.

For det første har ingen andre påstået, at den profeti, der siger, at Elias vil komme igen i de sidste dage, er blevet opfyldt.

For det andet står Joseph Smiths og Oliver Cowderys vidnesbyrd uangribelige – de kunne ikke vende børnenes hjerte til fædrene uden Guds magt.

For det tredje havde de ikke magt til at overtale millioner til at vende deres opmærksomhed mod deres afdøde forfædre. Det er i sandhed bemærkelsesværdigt, at en organiseret indsats for at samle slægtshistoriske oplysninger begyndte kort efter, at Elias var kommet i 1836. I Amerika blev New Englands Historiske og Slægtshistoriske Forening dannet i 1844, og New Yorks Slægtshistoriske og Biografiske Forening i 1869 med det formål at samle slægtshistorier. Det, som er kendt som Elias' ånd, har påvirket ikke-medlemmer såvel som medlemmer af Kirken i denne betydningsfulde bedrift. Mikrofotografering af tusinder af optegnelser fortsætter i stort omfang over hele verden (se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, bind 2, s. 106-111).

Det jødiske folk har set frem til Elias' tilbagekomst til jorden, som forudsagt af Malakias. Hvert forår afholdes påskefesten i mange jødiske hjem. På dette tidspunkt åbnes døren, så Elias kan komme ind og deltage i festen.

„Det var . . . den 3. april 1836," sagde præsident Joseph Fielding Smith, „da det jødiske folk ved påskefesten i deres hjem åbnede deres døre for at Elias kunne komme ind. På denne dag kom Elias faktisk – ikke til jødernes hjem for at deltage i påskemåltidet sammen med dem, men han viste sig i Herrens hus . . . i Kirtland, og der videregav han sine nøgler" (Generalkonference, april 1936).

Profeten Joseph Smith sagde, at hovedformålet med indsamlingen af jøderne, eller Guds folk i enhver tidsalder var, „at bygge et hus til Herren, hvorved han kunne åbenbare sit folk sit hus' forordninger og sit riges herligheder og lære folket frelsens vej" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 370).

Bibelske profetier antyder, at i evangeliets sidste uddeling ville der komme en gengivelse af alle forrige uddelingers principper og forordninger, hvilket omfattede bygning af templer og udførelse af ordinanser deri (se Es. 2:2-3; Mika 4:1-2; Ap.G. 3:19-21; Ef. 1:9-10).

En apostel fra de sidste dage skrev: „Templets historie lærer os, at Guds folk har været stærkt eller svagt i henhold til dets trofasthed i at tage sig af dets helligdomme" (Hyrum M. Smith og Janne M. Sjodahl, *Doctrine and Covenants Commentary*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951, s. 612).

Det ville være godt, hvis vi fulgte vor elskede profets, Ezra Taft Bensons eksempel. Han og hans søde hustru, Flora, har sat tid af hver fredag til regelmæssigt at komme i Herrens hus, og jeg er sikker på, at de vil være enige med mig denne morgen i min erklæring om, at medlemmer, som afholder sig fra deltagelse i tempeltjeneste, når det er muligt for dem at være med, nægter sig selv rige velsignelser.

„Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet" (L&P 130:20-21).

„Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv" (L&P 140:18-19).

Med disse to skriftsteder i tankerne, formaner jeg alle medlemmer til at forny deres forpligtelse til at styrke deres tro og gå fremad mod ophøjelse i det celestiale rige.

For det første ved at opfylde vore ansvar over for vore døde.

Profeten Joseph sagde: „Det største ansvar, som Gud har pålagt os i denne verden, er at søge efter vore døde" (*Times and Seasons*, 5:616).

Jeg står i gæld til mine afdøde slægtninge, som gjorde det muligt for mig at leve i denne uddeling og have det privilegium at være medlem af „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade" (L&P 1:30).

Vore muligheder er tofoldige: at udføre slægtsforskning og udføre tempeltjeneste. Der kan være tidspunkter, hvor vi ikke er i stand til at udføre det nødvendige forskningsarbejde, men det bør ikke afholde os fra at modtage velsignelserne ved at komme i templet. Med 44 fungerende templer i forskellige dele af verden, bliver det privilegium at kunne deltage i tempeltjenesten i højere og højere grad tilgængelig for alle. Skulle du eller jeg afvise nogle af disse ansvar?

For det andet, ved at blive „udrustet med kraft fra det høje" (L&P 38:32).

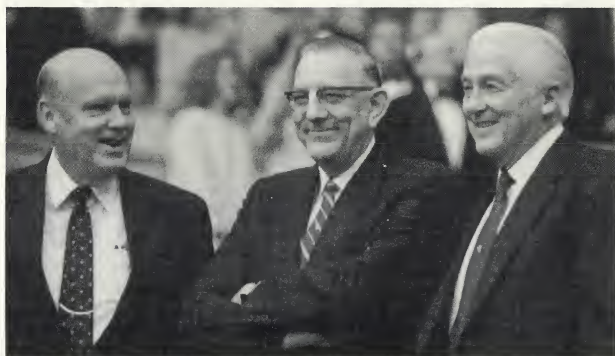
Omgivelserne i templet er beregnet til at give værdige medlemmer af Kirken oplysningens, vidnesbyrdets og forståelsens kraft. Tempelbegavelsen giver kundskab, som når den bruges, giver styrke og overbevisning om sandheden.

For det tredje ved at finde et tilflugtssted (se L&P 124:36).

I det øjeblik, hvor vi træder ind i Herrens hus, ændres atmosfæren fra den verdslige til den himmelske, hvor der findes tilflugt fra livets normale aktiviteter, og hvor der modtages fred i sind og ånd. Det er et tilflugtssted fra livet og en beskyttelse mod fristelser, som er i modstrid med vor åndelige velfærd. Vi får at vide, at „den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt i liv i den tilkommende" (L&P 59:23).

For det fjerde ved at modtage åbenbaring.

John A. Widtsoe skrev: „Jeg tror at den travle person på gården, i butikken, på kontoret eller derhjemme, som har sine bekymringer og problemer, kan løse disse

Ældste Jacob de Jager (i midten), områdepræsident i det sydlige Sydamerika, ældste Lloyd P. George (til højre) fra områdepræsidentskabet for Stillehavet og ældste Malcolm S. Jeppsen fra De Halvfjerds.

problemer bedre og hurtigere i Herrens hus end noget som helst andet sted. Hvis han vil . . . udføre tempeltjeneste for sig selv og for sine afdøde, vil han give dem, der er gået forud for ham, en stor velsignelse, og . . . han vil modtage en velsignelse, for på de mest uventede tidspunkter, i eller uden for templet, vil han modtage åbenbaring, løsninger på de problemer, som plager hans liv. Det er den gave, der kommer til dem, som på rette vis går ind i templet" („Temple Worship," *The Utah Genealogical and Historical Magazine,* apr. 1921, s. 63-64).

Åbenbaring opnås også ved, at man modtager større forståelse for begavelsen, når man søger at forstå betydningen deraf.

For det femte ved at udføre slægtsforskning og tempeltjeneste.

Profeten Joseph Smith skrev: „De hellige, som ikke udfører dette arbejde til fordel for deres afdøde slægtninge, gør det med fare for deres egen frelse" (*History of the Church,* 4:426).

For det sjette ved at blive frelsere på Zions bjerg.

Profeten Joseph skrev: „Men hvordan skal de blive frelsere på Zions bjerg? Ved at bygge deres templer . . . og modtage alle ordinanserne . . . ordinationer og beseglingsmagt på deres hoveder, på vegne af deres forfædre, som er døde, og forløse dem, der kan komme frem i den første opstandelse og blive ophøjet til herlighedstroner med dem, og heri findes den kæde, som binder fædrenes hjerter til børnene, og børnenes til fædrene, hvilket opfylder Elias' mission" (*History of the Church,* 6:184).

For det syvende ved at kvalificere sig til at se og forstå Gud i Herrens hus.

I Kirtland åbenbarede Herren for profeten Joseph: „Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det.

. . . jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud" (L&P 97:15-16).

Det er sandt, at nogle virkelig har set Frelseren, men når man ser i ordbogen, lærer man, at der er mange andre betydninger af ordet *se,* som f.eks. at komme til at kende ham, føle ham, erkende ham og hans værk, fatte hans betydning og komme til at forstå ham.

Sådanne himmelske lærdomme og velsignelser er til rådighed for os alle.

Gud, vor Fader, lever, det gør hans Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, også. Jeg er en taknemmelig modtager af hans helbredende magt og kærlighed. Dette er hans værk. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

De mange vidner om Jesus Kristus og hans værk

Ældste James M. Paramore
De Halvfjerds' Præsidium

„Tak vor himmelske Fader for, at der i alle tidsaldre er mange vidner om ham, til hvem vi kan ty og med fuldkommen sikkerhed lære ham og hans veje at kende."

Mine kære søskende, jeg elsker jer meget og anmoder om jeres tro og bønner i dag, hvor jeg skal tale til jer. For nogle uger siden, da jeg rejste til Texas, mødte jeg en god mand. Må jeg læse et brev for jer, som jeg har skrevet til ham.

Kære Ken, jeg føler mig tilskyndet til at skrive til dig efter vor lange samtale for nogle få uger siden i flyet. Jeg håber, at du har modtaget mine breve og materialet om Kirken. Jeg har ofte tænkt på dig, og hvor ivrig du var efter at lære alt det, du kunne, om Jesu Kristi evangelium.

Jeg vil gerne dele nogle tanker med dig om Herrens, Jesu Kristi mange vidner og om hans tjenestegerning, der havde til hensigt at velsigne hele menneskeheden. Da han er en central person for livet her på jorden, bør man gøre brug af alle muligheder for at forstå ham, hans formål og de vidner, der kan bringe os til ham. Det er som om, at intet kan være mere betydningfuldt for denne verden og for os hver især end at vide det.

Ken, hver jul synger vi en sang med stor følelse og glæde: „Fryd dig, o jord, bered dig nu, tag mod din Konge stor. Lad hvert et hjerte frydes i himmel og på denne jord, med engle stemme i" (*Sange,* nr. 154). Disse udødelige, næsten hellige ord, fortæller, at han vil komme. Men Ken, han *er* kommet. Og det er om hans komme – for han er kommet mange gange – og vidnerne dertil, jeg gerne vil skrive i dag.

Gud vor Fader har i sandhed fastsat en plan for denne jord og for os alle. Jesus Kristus var betydningsfuld i denne plan. Kristus kom til jorden, gav af sig selv til mennesker hver dag, overvandt verden, grundlagde sine veje, som andre kunne følge og påtog sig så verdens synder i Getsemane. Dernæst opstod han fra graven for at leve igen og fortalte os, at vi skal leve. Han gav verden håb og evigt perspektiv. Han tilbød vejen, sandheden og lyset, hvorved dette kunne gøres. Hans budskab oplyste enhver menneskelig stræben, håb og ønske.

Aldrig mere kan vi fortvivlet råbe: „Hvis blot jeg vidste, hvem jeg er, hvad der er min skæbne, hvem Gud er, og hvorfor jeg er her." Han gav svaret mange gange i sit liv, i sine lærdomme og i de ord, han efterlod. Tak vor himmelske Fader for, at der i alle tidsaldre er mange vidner om ham, til hvem vi kan ty og med fuldkommen sikkerhed lære ham og hans veje at kende. Alle disse vidner forsikrer os om ham og om det, han lærte os, samt om retningslinierne eller standarderne – ja, budene. Han gjorde, at mennesket kunne komme sikkert gennem dette liv med glæde og lykke og evige velsignelser.

Når vi åbner skriften for at læse om planen for livet på jorden, ser vi, at vor himmelske Fader gjorde det kendt for profeterne i Det Gamle Testamente, at Frelseren, hans Enbårne Søn, skulle komme til jorden. Profeten Esajas sagde, at „jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn" (Es. 7:14), og „på hans skulder skal herre-

dømmet hvile" (Es. 9:6). Senere sagde han, at Herren, som har skabt den vide jord (se Es. 40:28), var „Israels hellige" (Es. 43:3), ja, „genløser(en), som danned dig fra moders liv" (Es. 44:24; se Es. 40-45). Jeremias, Zakarias, Job, Moses og andre af profeterne havde åbenbaret, at Kristus skulle komme og vise os alle vejen, så vi kunne vende tilbage til vor himmelske Fader. Disse profeter efterlod deres vidnesbyrd, så vi kan studere dem og bede om dem, og så vi kan modtage vore egne vidnesbyrd om den Frelser, man så frem til i Det Gamle Testamente.

Min ven, verden ventede på Frelseren uden helt at vide, hvad Frelseren ville gøre. Og så kom den længe ventede dag, hvor han kom til jorden som et lille barn i Betlehem. Hans fødsel var omgivet af mirakuløse begivenheder og fra himlen kom anerkendelsen af, at han i sandhed er Guds Enbårne Søn, sendt til jorden for at forløse hele menneskeheden fra døden.

Mens han disse få år var her på jorden, udførte han sin tjenestegerning, idet han sagde: „Jeg er vejen og sandheden og livet" (Joh. 14:6); og idet han erkendte, at han var sendt her for at udføre sin himmelske Faders værk. For at opfylde al retfærdighed blev han selv døbt af en, som han anerkendte som profet, Johannes Døber. Han gav en særligt magt, Helligåndens gave, til alle, som ville følge ham og blive døbt, om hvilken han sagde, at den skulle vejlede til al sandhed, lære os alle ting, bringe alle ting til vores hukommelse, vise os alt det, der skulle komme og være et vidnesbyrd og vidne om ham (se Joh. 14-16).

Han kaldte også apostle og profeter samt andre og gav dem myndighed til at handle i hans navn. Han grundlagde sin kirke, så den kunne tjene som et tilflugtsted fra verden, hvor de hellige kunne lære om ham og hans sandheder og hans veje samt lære at elske og tjene hinanden.

Man fyldes af ærefrygt, når man læser og føler den dybe påvirkning, hans lærdomme og liv har. Han oprejste de døde og gjorde de blinde seende. Han bespiste ved flere lejligheder tusinder ved hjælp af blot nogle få brød og fisk. Han tilgav synderen, der havde omvendt sig, gav håb og opmuntring samt betjente andre alle sit livs dage. Så gav han sig selv på korset, i den største smerte, der er kendt for mennesket, som et endeligt vidnesbyrd om hans kærlighed til dig og mig, ved at påtage sig vore synder, så vi kan få evigt liv, denne rene og syndfri Guds søn. Han gjorde noget for os, som vi ikke kan gøre for os selv. Men tænk over den store velsignelse, der blev givet nogle få dage senere, da graven blev åbnet, og han kom ud som den levende, opstandne, udødelige Kristus, idet han viste os, at han lever, og at vi også skulle leve.

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, hilser på tre medlemmer af De Tolvs Kvorum. Fra venstre: Ældsterne James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson.

Og atter, vidnerne. Optegnelsen i Det Nye Testamente fortæller om hans liv og de mange vidner om ham. Atter gav han budene eller retningslinierne eller standarderne samt de ordinanser, hvorved menneskeheden skulle velsignes for evigt.

Ken, da Jesus var i Palæstina, sagde han: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede, og de skal høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde" (Joh. 10:16). Efter sin opstandelse, besøgte han nogle af de andre får på det amerikanske fastland og sørgede for vidner, som han havde gjort i Palæstina.

Da han var blandt dem, sagde han: „Se, jeg er verdens lys og liv" (3 Nephi 11:11). „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden" (vers 10).

Han grundlagde sin kirke blandt dem. Han gav præstedømmet og dåbens ordinanse og Helligåndens gave til alle, som ville følge ham. Han gav dem profeter og disciple, som skulle lede hans kirke og folk. Han velsignede folket, og mange mirakler fulgte hans værk.

Min ven, hans få dage blandt dette folk er optegnet i Mormons Bog for at hjælpe os med selv at få et vidnesbyrd. Folket i det gamle Amerika var så berørt og påvirket af Frelserens lærdomme og magt, at de efterlevede hans lærdomme i mere end to hundrede år. Dette står som et evigt vidnesbyrd om Frelserens magt til at udvirke, at mennesker lever i fred og enhed og modtager hans velsignelser. Lyt til en nedskreven beretning om et særligt vidne, Mormons Bog:

„Og det skete . . . alle mennesker i hele landet (var) omvendt til Herren, og der var ingen strid og uenighed mellem dem, og alle handlede retskaffent med hinanden . . .

Og de rettede sig . . . efter de bud, som de havde fået af Herren . . .

Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.

(Og alt dette var) fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte" (4 Nephi 1:2, 12, 16, 15).

Min ven, hvor var det et magtfuldt vidnesbyrd, Jesus gav de får år, han var på jorden. Men desværre ændrede mennesket til sidst hans sandheder, hans kirke og mistede hans løfter af syne. I året 1820 gennembrød Jesus atter det slør, der adskiller jordelivet og livet herefter, som et svar på en ung mands, Joseph Smiths, store ønske og bøn, og Jesus sørgede *atter for vidner*.

Joseph læste i Det Nye Testamente: „Men hvis nogen af jer står tilbage i vis-

dom, da skal han bede om at få den fra Gud, som giver alle gavmildt . . . og så vil den blive ham givet" (Jakobs brev 1:5). Joseph udgød da, i oprigtig tro på dette løfte, sin sjæl til Gud. Og himlene åbnede sig og to himmelske væsener steg ned og stod i luften over ham.

Og Joseph sagde: „Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Joseph Smiths skrivelser 2:17). Således talte Herren Jesus Kristus til den unge mand og sørgede for de vidner, som atter skulle bringe os tilbage til kundskaben.

Ken, himlene blev åbnet, ikke kun for Joseph Smith, jun., men for hele verden. Dette skulle atter tilvejebringe alt det, han havde grundlagt, da han var på jorden.

Således blev der atter sørget for vidner, ligesom i *Det Gamle Testamentes dage* og under *Frelserens liv* på jorden, samt da *han viste sig for indbyggerne på det amerikanske fastland* efter sin opstandelse. Han sørger altid for vidner om sandheden og de velsignelser, han bringer.

Endelig har vi, Ken, i vore dage som forud, de af Kirkens medlemmers vidnesbyrd, som følger, kender og vidner om disse evige sandheder ved Helligåndens magt.

Min ven, for mange år siden, omkring århundredeskiftet, blev en journalist ved en avis stillet et betydningsfuldt spørgsmål: „Hvad ville være den mest betydningsfulde nyhed, verden kunne modtage?" Han grublede over spørgsmålet, han talte med mange mennesker og læste alt det, han kunne, for at finde et svar. Til sidst skrev han sit svar: „At vide at Jesus Kristus lever i dag, ville være den vigtigste nyhed, verden kunne modtage. Ja, hvis han lever i dag, vil vi også leve evigt, som han sagde."

Nej Ken, Gud har ikke glemt sine børn, selv om de forlader hans nærhed for en tid og kommer til jorden. Vi er alle på rejse til jorden for at bevise os selv. For at finde Frelseren og de vidner, vi har talt om i dag, samt for at antage dem af hele vort hjerte. Dette vil give os fred og sikkerhed i en verden med skræmmende udfordringer og vil til sidst gøre os til vidner om ham og hans værk og en dag bringe os tilbage til vor himmelske Fader, kronet med herlighed og evigt liv. Ken, vil du ikke rejse denne vej? Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at det er sandt. Der findes vidner om disse ting – Det Nye og Det Gamle Testamente. Der er apostle og profeter på jorden i dag. Hans kirke er på denne jord i dag og det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den lige og snævre sti

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

„Synd kan være resultatet af aktiviteter, der begynder i uskyldighed, eller som er helt legitime i moderation, men som i overflod kan resultere i, at vi vender os fra den lige og snævre sti og går mod ødelæggelse."

Da søster Wirthlin og jeg en aften kørte ad en bjergvej i en frygtelig regnstorm, med hyppige tordenbrag og lyn, kunne vi kun lige akkurat se vejen foran os og til siderne. Jeg så mere intenst end nogen sinde før på de hvide streger på vejen. Når vi holdt os inden for disse linier, undgik vi både at falde ud over afgrunden, og det hjalp os til at undgå et frontalt sammenstød. At krydse nogle af linierne kunne have været meget farligt. Så tænkte jeg: „Vil en normalt-tænkende person afvige til venstre eller højre i en kørebane, hvis han ved, at det er livsfarligt? Hvis han værdsætter livet, vil han da ikke blive mellem disse linier?"

At køre på denne bjergvej, er ligesom livet. Hvis vi bliver inden for de linier, Gud har afmærket, vil han beskytte os, og vi kan i sikkerhed nå vores bestemmelsessted.

Frelseren lærte os dette princip, da han sagde: „Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den" (Matt. 7:13-14).

I nutidig åbenbaring sagde han videre: „Thi den port er snæver, og den vej er trang, som fører til ophøjelse og livets fortsættelse, og de er få, som finder den" (L&P 132:22).

Kong Josias var konge over Juda, og han regerede i retfærdighed. Da han var kun 8 år gammel, efterfulgte han sin far som konge. Skrifterne fortæller, at selv om han kun var dreng, „gjorde (han), hvad der var ret i Herrens øjne . . . uden at vige til højre eller venstre" (2 Kong. 22:2).

Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith: „Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, han har sagt; derfor er hans stier rette, og hans kurs er et og samme evige kredsløb" (L&P 3:2).

Selv om disse af Frelserens lærdomme er ligetil og direkte, er der stadig fare for, at vi afviger. Nogle mennesker vælger, at de kun vil følge Herrens lærdomme, når det er belejligt, men afviser dem, når der kræves ofre eller større forpligtelser. Nogle følger ikke hans guddommelige lærdomme, fordi de ikke er i overensstemmelse med deres egne forudfattede meninger.

Vi afviger, når vi giver efter for fristelser, der driver os ud over grænserne for vores sikkerhed. Satan kender vore svagheder. Han sætter attraktive fælder på vor sti netop på de tidspunkter, hvor vi er mest sårbare. Hans hensigt er at lede os bort fra den vej, der fører tilbage til vor himmelske Fader. Synd kan være resultatet af aktiviteter, der begynder i uskyldighed, eller som er helt legitime i moderation, men som i overflod kan resultere i, at vi vender os fra den lige og snævre sti og går mod ødelæggelse.

Et eksempel er sport. Mange af os nyder at gå til en fodboldkamp eller at se den i fjernsynet. Jeg er ingen undtagelse. Jeg el-

sker at se en god atletikkonkurrence. Hvis vi tilbringer store mængder af tid med sportsbegivenheder, kan vi imidlertid komme til at forsømme ting, der er vigtigere.

God fysisk og åndelig sundhed kan hjælpe os med at forblive på den lige og snævre sti. Herren gav os en sundhedslov i visdomsordet, „et princip med en forjættelse", som moderne lægevidenskab fortsat støtter (L&P 89:3). Alle Guds bud, deriblandt visdomsordet, er åndelige (se L&P 29:34-35). Vi skal give os selv åndelig næring, ja, endda mere end fysisk. Er vi tilstrækkeligt opmærksomme på vores åndelige sundhed?

Noget andet, som kan drage os bort fra den rette vej er at se for meget fjernsyn eller at se underlødige film. Selv om gode produktioner i disse medier er opløftende og underholdende, skal vi være meget kritiske, når vi vælger, hvad vi vil se, og hvor meget af vores tid, denne aktivitet fortjener. Vores dyrebare tid må ikke bruges på perifere attraktioner, som vulgært sprog, umoralske handlinger, pornografi og vold.

En anden fristende afstikker er at lægge for meget vægt på at få materielle goder. Vi kan f.eks. bygge et stort hjem, som er meget større, end vi har brug for. Vi kan bruge alt for meget tid på at tapetsere, møblere og arrangere det. Og selv om vi er så velsignede, at vi har råd til sådan luksus, kan vi misbruge ressourcer, der ville være bedre brugt til at opbygge Guds rige eller bespise og klæde trængende søskende.

Jakob, profeten fra Mormons Bog, advarede os: „Brug derfor ikke penge til det, som ikke er af nogen værdi, og brug heller ikke jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille jer" (2 Nephi 9:51). Og med endnu stærkere ord sagde han:

„Da nogle af jer har fået mere end andre af jeres brødre, er I opblæste og stolte i hjertet og løfter hovedet højt og knejser med nakken på grund af jeres kostbare klæder og forfølger jeres brødre, da I antager, at I er bedre end de.

Og tror I nu, mine brødre, at Gud retfærdiggør jer i disse ting? Se, jeg siger jer, nej. Men han fordømmer jer . . .

Tror I ikke, at sådanne ting er vederstyggelige for ham, som skabte alt kød? Og den ene skabning er lige så dyrebar i hans øjne som den anden" (Jakobs bog 2:13-14, 21).

Stolthed og forfængelighed, modsætninger til ydmyghed, kan ødelægge vores åndelige sundhed lige så sikkert, som en svækkende sygdom kan ødelægge vores fysiske sundhed.

Frelseren underviste klart i den verdslige ejendoms rette værdi, da han talte med den rige unge mand, som spurgte, hvad der mere krævedes for at få evigt liv. Han havde holdt alle befalinger fra sin ungdom. Han spurgte Mesteren, hvad der endnu manglede. Jesus bad ham om at sælge alt, hvad han havde, og give det til de fattige og så komme og følge ham. Men manden gik bedrøvet bort, for han elskede sin ejendom (se Matt. 19:16-22). Hvor mange af os kan bestå denne prøve?

Mange af os har indgået hellige pagter om at efterleve offerloven og indvielsesloven. Men når Herren velsigner os med rigdom og velstand, burde vi tænke lidt over, hvordan vi kan bruge disse velsignelser til at opbygge hans kirke?

Skrifterne er fulde af advarsler mod verdslighed og stolthed, fordi det ligeledes kan føre os ud af kurs. Herren forklarede profeten Joseph Smith, at mange mennesker vender sig fra stien „fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne" (L&P 121:35).

Søskende, jeg beder jer indtrængende, at I sikrer jer, at I ikke træder over sikkerhedslinierne til umoralskhedens stier. Vores nuværende profet, præsident Ezra Taft Benson, sagde fra denne talerstol: „Denne generations forfærdeligste synd er seksuel umoralskhed . . . den gennemsyrer vort samfund." (Aprilkonferencen, 1986). De knuste hjerter og splittede familier, som jeg bliver gjort opmærksom på, beviser, at umoralskhed i sandhed er et meget alvorligt problem i verden og endog blandt visse kirkemedlemmer. Husk, at „ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10). „Man kan ikke gøre noget forkert, og føle godt ved det" (Ezra Taft Benson, *New Era*, juni 1986, s. 6).

Den første afvigelse mod moralsk eftergivenhed i en mand eller en kvinde er som en gnist, der er årsag til en ødelæggende skovbrand. På en varm, blæsende sommerdag i år i Midway, Utah, forårsagede gløder fra et lille lejrbål en forfærdelig skovbrand, som snart bredte sig ud over hele bjergsiden. Inden flammerne blev bragt under kontrol, var to fremstående kirkemedlemmers liv gået tabt. Den voldsomme ild havde ødelagt det smukke efterårsløv, samt 18 hjem. Vi risikerer den samme ødelæggelse af vores moralske retskaffenhed, når vi, selv et øjeblik, ikke passer på. De onde tankers gnist kan snige sig ind i vores sind og antænde og ødelægge vor sjæls moralske fibre.

Hvordan kan vi holde os selv på den lige og snævre sti? Herren har igen og igen givet os svaret. Vi må lære Guds ord at kende ved at studere skrifterne og anvende hans ord, ved at bede dagligt til Herren og tjene vores næste.

I Mormons Bog symboliseres Guds ord ved en jernstang. Nephi skrev, da han udlagde sin fars drøm for sine brødre:

„Og de sagde til mig: Hvad betyder jernstangen, som vor fader så, og som førte hen til træet?

Og jeg sagde til dem, at det var Guds ord, og at enhver, der ville give agt på Guds ord og ville holde fast derved, aldrig ville omkomme, ej heller kunne Satans fristelser eller gloende pile overvinde dem og slå dem med blindhed og lede dem bort til fordærvelse" (1 Nephi 15:23-24).

Nephi lærte os med andre ord, at vi ved at holde os til Guds ord, som om det var et gelænder, ville være i stand til at undgå fristelser og ikke fare vild i mørket. Sådan kan vi forblive på den snævre sti.

Salmisten skrev, idet han brugte et andet passende symbol: „Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti" (Sl. 119:105).

Guds ord er da et lys på vores sti, jernstangen eller gelænderet, som vi kan holde fast på. Det er linierne, der er grænsen, som vi ikke må overtræde, hvis vi skal nå vores mål.

Ved dagligt studium af skrifterne og vore nutidige profeters ord kan vi holde vore værdinormer på linie med vor himmelske Faders vilje. Skrifterne leder os til „det levende vands kilde eller til livets træ, hvilket vand er et sindbillede på Guds kærlighed" (1 Nephi 11:25).

Daglig bøn kan hjælpe os til at holde os på den sti, som fører til evigt liv. I Ordsprogenes Bog læser vi: „Hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier" (Ordspr. 3:6). Daglig bøn, både personligt og med familien, hjælper os til at holde os nær vor himmelske Fader og hjælper os til at vide, hvad der har størst værdi for os og for ham. Vi vil være utilbøjelige til at fare vild, hvis vi beder en ydmyg, enkel bøn hver morgen og hver aften for at udtrykke vores tak og søge guddommelig vejledning.

I lignelsen om fårene og bukkene lærte Frelseren os værdien af at tjene vores næste, da han sagde til de retfærdige:

„'Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Ældste Hartman Rector jun. (i midten) fra De Halvfjerds og medlem af områdepræsidentskabet i det nordlige Sydamerika taler med konferencegæster.

Præsidentinde i Primarys hovedbestyrelse Michaelene P. Grassli taler med konferencegæster.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke, jeg var fremmed, og I tog jer af mig,

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.'

Da skal de retfærdige svare ham og sige: ,Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og kongen skal svare og sige til dem: ,Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.' " (Matt. 25:34-40).

Kong Benjamin lærte os de samme principper, idet han sagde: „Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud" (Mosiah 2:17).

Når du beder, så lav af og til en personlig vurdering af, hvor godt du i retfærdighed klarer dig i at nå Jesu Kristi evangeliums standarder. Vi kan hver især vide, ligesom Herren ved det, hvor vi har brug for at forbedre os. Vi skal holde fast ved standarderne. Hvis vi har fremgang i de materielle, ydre ting, hvor godt går det da indadtil? Er vores liv acceptabelt for Herren? Er vi villige til at erkende vore synder og gøre en indsats for at vende os bort fra dem, omvende os og ændre kurs, så vi vender tilbage til den lige og snævre sti?

Jeg ved, at vi alle har meget at gøre. Nogle gange føler vi os overvældede af de opgaver, vi står overfor. Men hvis vi holder vore prioriteter i orden, kan vi opnå alt det, vi skal. Vi kan holde ud til enden på trods af fristelser, problemer og udfordringer. De, som forbliver trofaste, vil modtage Guds største velsignelse, evigt liv samt det privilegium at leve sammen med vor himmelske Fader og hans elskede Søn i det celestiale rige.

Ældste Marion G. Romney sagde: „Når jordelivet er forbi, og alt ses i dets sande perspektiv, vil vi tydeligere se . . . at evangeliets frugter er de eneste ting, der er hele livets indsats værd" (Oktoberkonferencen, 1949).

Profeten Jakob fra Mormons Bog har erklæret: „O, mine elskede brødre, kom da til Herren, den Hellige; husk, at hans stier er retfærdige. Se menneskets vej er snæver, men den ligger for ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige, og han beskæftiger ingen tjenere der" (2 Nephi 9:41).

Jeg beder til, at vi alle må nyde evangeliets frugter. Lad os være sande og trofaste i vore pagter. Lad os hver især være opmærksomme på den lige og snævre sti og gøre alt, hvad vi kan, for at blive inden for de lige linier midt i livets storme og fristelser. Lad os studere skrifterne, holde fast ved Guds ords jernstang, vær bønsomme i alt det, vi gør, samt udføre Kristuslignende tjenestegerninger. Må vi være fyldt af kærlighed, Kristi rene kærlighed, og må den kærlighed genspejles i vore gerninger. Så vil vi se det, der har „større vægt" i Guds lov, og ikke forsømme det andet (Matt. 23:23).

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Jesus er Israels Hellige, vor Frelser og Forløser. Dette er hans kirke. Han er Søn af Gud, vor himmelske Fader. Joseph Smith er genoprettelsens profet i disse sidste dage, og præsident Ezra Taft Benson er den nuværende profet. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Dage, som man aldrig kan glemme

Præsident Thomas S. Monson
Andenrågiver i Det Første Præsidentskab

„Når vi opregner Kirkens historie i det østlige Canada, påskønner vi de vidunderlige følelser, kirkemedlemmerne har, ved at have et tempel i deres midte."

Nu da året 1990 ubønhørligt nærmer sig sin afslutning, kan alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige standse op og overveje de store begivenheder, som har fundet sted i vor tid, i vore dage og i vort liv.

I maj måned var min hustru og jeg i den historiske by, Berlin. Vi steg ind i en taxa og bad chaufføren om at køre os til Berlinmuren. Da chaufføren ikke reagerede på vore anvisninger, fortalte vi ham atter, hvor vi ønskede at køre hen. Stadig ingen reaktion. Så vendte han sig imod os og på sit hjælpeløse engelsk forklarede han: „Det kan jeg ikke. Muren er *kaput* – væk!" Vi kørte til Brandenburger Tor. Vi så på genopbyggelsen af den. Vi så fra Vestberlin til Østberlin, nu ét Berlin, og vi tænkte over de begivenheder, som fulgte murens nedbrydelse: Kirkens nye mission i Polen, en anden i Ungarn, endnu en i Grækenland og en genoprettet mission i Tjekkoslovakiet. Og nu, en officiel anerkendelse af vor gren i Leningrad i Sovjetunionen. Hvem kunne, bortset fra Herren selv, forudse disse historiske begivenheder? Det var ham, som erklærede: „Og dette evangelium om riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene" (Matt. 24:14). Herrens værk udfolder sig stadig for vore øjne, hvis vi blot har øjne, der virkelig ser, og hjerter, der ved og føler.

En anden stor velsignelse modtog vi sidste weekend i august, da Herrens smukke tempel i Toronto i Canada blev indviet. I sin strålende glans synes templet at kalde på alle dem, der ser dets pragt: „Kom! Kom til Herrens hus. Her findes hvile for den trætte og fred for sjælen."

Og folk kom! Først kom de i store mængder til det almindelige åbent hus-arrangement, hvor de ærbødigt og stille så templets indre og lærte om formålet med det og de velsignelser, som templet kan give. En af de besøgende beskrev templets skønhed med disse ord: „Det er et center for ophøjet ro."

Da hun skulle til at forlade templet, sagde en lille asiatisk pige: „Mor, der er smukt her. Jeg vil ikke ud."

En kvinde overraskede dørvogteren med sin anmodning: „Jeg er meget imponeret over det, jeg har set. Hvordan bliver jeg medlem af jeres kirke?"

Så kom de trofaste medlemmer af Kirken til indvielsesmøderne. Fra Ontario og Quebec kom de. Andre rejste fra de byer i De Forenede Stater, som er en del af tempeldistriktet. Nogle rejste til Toronto fra de fjerntliggende områder ved havet i Canada. Ingen af dem, som kom, vendte skuffet tilbage.

En dreng, som overværede den ceremoni, hvor grundstenen blev lagt, blev, ved inspiration, kaldet til at tage murskeen i hånden og hjælpe med ved forseglingen af grundstenen.

Dora Valencia, som i fire år havde været indlagt på Ajax Ontario Hospital, samlede mod og opfyldte sit ønske om at deltage i indvielsesmøderne. Fra sin hospitalsseng, som blev kørt ind i det celestiale værelse, glædede hun sig ikke alene over den ånd, der fandtes der, men hun bidrog også til at Ånden kunne være der. Da jeg gik forbi hende, på vej ud af værelset, og så hendes dybe taknemmelighed til Herren, bøjede jeg mig ned og tog hendes hånd i min. Himlen var meget nær.

Engleagtige kor opløftede vore ånder til himlen, da de sang den smukke „Hosianna hymne". Da forsamlingen sammen med koret sang „Guds Ånd som en ild nu begynder at lue," var intet øje tørt og intet hjerte urørt.

Talerne berettede Kirkens historie i Toronto-området, og den smukke indvielsesbøn, der blev bedt ved hvert af møderne, hviskede fred. Oliver Cowderys ord, sagt på et andet tidspunkt, syntes at fange ånden i indvielsen: „Det var dage, som man aldrig kan glemme" (Joseph Smiths Skrivelser 1:71, note).

Når vi opregner Kirkens historie i det østlige Canada, må vi påskønne de vidunderlige følelser, kirkemedlemmerne har, ved at have et tempel i deres midte.

Så tidligt som i april 1830 modtog Phineas Young et eksemplar af Mormons Bog fra Samuel Smith, profetens bror, og rejste nogle få måneder senere til det Øvre Canada. I Kingston bar han det tidligst kendte vidnesbyrd om det gengivne evangelium uden for De Forenede Staters grænser.

I 1833 var profeten Joseph Smith sammen med Sidney Rigdon og Freeman Nickerson i Brantford og i Mt. Pleasant i Ontario. Joseph og Sidney havde længe været borte fra deres familier og følte sig meget bekymrede for dem. I den åbenbaring, vi nu kender som afsnit 100 i Lære & Pagter, sagde Herren: „Sandelig, så siger Herren til jer, mine venner Sidney og Joseph: Jeres familier har det godt; de er i mine hænder . . .

Derfor skal I følge mig og lytte til de råd, jeg giver jer.

Se, jeg har en hel del af mit folk på dette sted og i egnene rundt omkring . . . og i de østlige dele af landet skal en kraftig dør blive åbnet" (vers 1-3).

Profeten viste de samme venlige følelser over for folket, som Herren havde vist ham og Sidney Rigdon. Om dem har han skrevet følgende i sin dagbog: „Menneskene var meget blide og søgende", og „Åh Gud, besegl vore vidnesbyrd i deres hjerter" (*History of the Church,* 1:422-423).

I 1836 rejste Parley P. Pratt til Canada efter at have modtaget en storslået profeti, udtalt af Heber C. Kimball, hvori broder Pratt fik instruktioner om at tage til Toronto. Han fik at vide, at han der ville finde mennesker, der ventede på ham, og som ville modtage evangeliet, og derfra ville

evangeliet spredes til England, hvor der skulle udføres et stort værk. I Toronto fandt han præsident John Taylor, familien Fielding og mange andre.

I august det følgende år, 1837, besøgte profeten Joseph Smith Toronto sammen med Sidney Rigdon og Thomas B. Marsh, daværende præsident for De Tolv Apostle. De besøgte kirkerne, idet de rejste i en vogn og afholdt aftenmøder i stearinlysets skær. Ældste Taylor fulgte dem. Han sagde: „Det var det bedste, jeg havde oplevet. Jeg havde dagligt mulighed for at tale med dem, for at lytte til deres instruktioner og for at deltage i deres rige forråd af intelligens, som konstant strømmede fra profeten Joseph."

Genfortællingen af denne historie får mig til at mindes en oplevelse, som John E. Page havde, da profeten Joseph Smith kaldte ham til at tage på mission i Canada. „Men jeg kan ikke tage på mission til Canada, broder Joseph," protesterede John E. Page. „Jeg har ikke engang en frakke at tage på."

„Her," sagde Joseph Smith, idet han tog sin egen frakke af, „tag den, og Herren vil velsigne dig."

John E. Page forlod Kirtland i Ohio den 31. maj 1936 på sin første mission som ældste i Kirken. Han arbejdede i Canada i to år. I løbet af denne periode rejste han over 7000 kilometer, hovedsageligt til fods, og han døbte omkring 600 mennesker.

En af de store familier, som tilsluttede sig Kirken i Canada var Archibald Gardners familie. Ved at læse hans dagbog, kan vi lære noget om familiens liv i Canada i året 1843.

Robert Gardner beskriver deres dåbsdag: „Vi gik et par kilometer ind i skoven for at finde et passende vandløb. Vi huggede hul i isen, som var omkring en halv meter tyk. Min broder, William, døbte mig . . . Jeg blev bekræftet som medlem af Kirken, mens jeg sad på en træstamme ved siden af floden . . .

Jeg kan ikke beskrive de følelser jeg havde dengang og længe efter. Jeg følte mig som et lille barn, og jeg var meget omhyggelig med, hvad jeg tænkte eller sagde eller gjorde, så jeg ikke skulle støde min himmelske Fader. Læsning i skrifterne og bøn optog min fritid. Jeg havde altid en udgave af skrifterne med mig. Når noget på en side efter min mening støttede mormonismen, bøjede jeg et hjørne. Snart kunne jeg ikke slå op i min Bibel. Næsten alle hjørnerne var bøjede. Jeg havde ingen vanskeligheder med at tro på Mormons Bog. Hver gang jeg greb bogen for at læse i den, havde jeg et brændende vidnesbyrd i mit bryst om sandheden af den."

Archibald Gardner tilføjede: „Min mor accepterede evangeliet straks og helhjertet, efter at hun havde hørt det. Ikke længe efter at hun havde antaget den nye tro blev hun forfærdelig syg, så syg, at hendes liv var i fare. Hun insisterede på at blive døbt. Naboerne sagde, at hvis vi bragte hende ned i vandet, ville de sagsøge os for mord, for hun ville med sikkerhed dø. Ikke desto mindre kørte vi hende, efter at hun var godt klædt på og lagt på en slæde, de 3 kilometer til det udpegede sted. Her blev der hugget hul i isen, og hun blev døbt i overværelse af en mængde vantro, som var kommet for at overvære hendes død. Hun blev bragt hjem. Hendes seng blev redt, men hun sagde: ,Nej, jeg har ikke brug for at komme i seng. Jeg har det godt.' Og det havde hun." (Delilah G. Hughes, *The Life of Archibald Gardner*, Draper, Utah, Review and Preview Publishers, 1970, s. 25-27).

Igennem årene er denne troens og tillidens Ånd til Herren fortsat. I perioden fra 1959 til 1962 boede min familie og jeg i Toronto, hvor jeg tjente som missionspræsident. Vi har været vidner til den kærlighed, som Gud har til de hellige. Må jeg beskrive nogle af disse begivenheder, „som man aldrig kan glemme"?

En af disse begivenheder handler om familien Donald Mabey. Broder Mabey var flyttet med sin familie fra Salt Lake City til North Bay in Ontario, på grund af en forflytning i firmaet. Don var ældste i Kirken, men havde ikke været helt aktiv i sine præstedømmekaldelser. Han var omkring 35 år gammel på dette tidspunkt og havde en dejlig familie. Grenen i North Bay var en enhed, der konstant havde brug for præstedømmeledere. Da jeg kom til denne gren og så dette, havde jeg et interview med broder Mabey og sagde til ham: „Jeg kalder dig til at tjene i præsidentskabet i grenen i North Bay."

Han svarede: „Det kan jeg ikke."

Jeg spurgte: „Hvorfor ikke?"

Han svarede: „Jeg har aldrig prøvet det før."

„Det er ingen hindring," svarede jeg. Jeg henviste håbefuldt til Dons navn *Mabey* (udtales, så det kan betyde *måske* på engelsk), samt ordene i en engang populær sang: „Sig ikke nej – sig måske."

Broder Mabey sagde ja. I dag er han højpræst og bor vestpå. Alle hans familiemedlemmer har været i templet og har modtaget tempelvelsignelserne.

Et andet bevis på tro blev udvist, da jeg første gang besøgte missionens gren i St. Thomas, omkring 200 km fra Toronto. Min hustru og jeg var blevet inviteret til at deltage i grenens nadvermøde og til at tale til medlemmerne. Da vi kørte ned ad en moderne gade, så vi en masse kirkebygninger og spekulerede på, hvilken der var vores. Det var der ingen, der var. Vi fandt adressen, som vi havde fået, og opdagede, at det var et faldefærdigt mødehus. Vores gren holdt møder i mødehusets kælder og grenen bestod af 25 medlemmer, hvoraf 12 deltog. Det var de samme, der ledte mødet, velsignede og omdelte nadveren, bad bønnerne og sang sangene.

Ved mødernes afslutning spurgte grenspræsidenten, Irving Wilson, om han kunne tale med mig. Ved dette møde gav han mig et eksemplar af *Improvement Era*, forløberen for *Ensign*. Præsident Wilson pegede på et billede af en af vore kirkebygninger i Australien og sagde: „Det er sådan en bygning, vi har brug for her i St. Thomas."

Jeg smilede og svarede: „Når vi har nok medlemmer her til at retfærdiggøre og betale for sådan en bygning, er jeg sikker på, at vi får én." På dette tidspunkt krævedes det, at de lokale medlemmer betalte 30% af omkostningerne til grunden og bygningen, foruden betaling af tiende og offerydelser.

Han indvendte: „Vore børn er ved at vokse op. Vi har brug for den bygning, og vi har brug for den nu!"

Jeg opmuntrede dem til at blive flere, ved at de hver især førte folk ind i fællesskabet og underviste dem. Resultatet er et klassisk eksempel på tro, forstærket af arbejde og kronet med vidnesbyrd.

Præsident Wilson bad om yderligere 6 missionærer til at arbejde i St. Thomas. Da missionærerne var kommet, indkaldte han dem til et møde i baglokalet i hans smykkeforretning, hvor de knælede ned i bøn. Han bad da en af ældsterne om at række ham telefonbogen, som lå på et bord. Præsident Wilson tog bogen i hånden og sagde: „Hvis vi nogen sinde skal få vor drømmekirke i St. Thomas, er det nødvendigt, at det er en sidste dages hellig, som tegner den. Da vi ikke har et medlem, som er arkitekt, så må vi ganske enkelt omvende en." Med sin finger løbende ned ad spalterne med arkitekter, standsede han ved et navn og sagde: „Det er ham, vi vil invitere hjem til mig for at høre budskabet om genoprettelsen."

Præsident Wilson fulgte den samme procedure, da det drejede sig om blikkenslagere, elektrikere og håndværkere af enhver art. Han forsømte heller ikke andre professioner, for han havde et ønske om en velafbalanceret gren. Disse personer blev inviteret hjem til ham for at møde missionærerne, der blev de undervist i sandheden, vidnesbyrd blev født og resultatet var omvendelser. Disse nydøbte gentog dernæst den samme procedure, inviterede andre til at lytte, uge efter uge, måned efter måned.

Grenen i St. Thomas oplevede en bemærkelsesværdig vækst. Inden for 2 1/2 år købte man en grund, man byggede en smuk bygning og en inspireret drøm blev virkelighed. Denne gren er nu et fremgangsrigt ward i en Zions stav.

Når jeg tænker på byen St. Thomas, dvæler jeg ikke ved wardets hundredvis af medlemmer og dusinvis af familier; jeg tænker snarere på de få deltagere ved nadvermødet i kælderen i en mødebygning og på Herrens løfte: „Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem" (Matt. 18:20).

Templer som Toronto-templet er bygget af sten, glas, træ og metal. Men de er også et produkt af tro og et eksempel på offervilje. Pengene til at bygge templer for kommer fra alle tiendebetalere og består af enkens skærv, børnenes småører og arbejderens kroner – alt ofret i tro.

Når som helst jeg deltager i en tempelindvielse, tænker jeg på broder og søster Gustav og Margarete Wacker fra Kingston i Ontario. Han var engang grenspræsident i grenen i Kingston. Han var fra Europa. Han talte engelsk med en stærk accent. Han havde aldrig hverken ejet eller kørt en bil. Han var barber. Han tjente kun små penge ved at klippe hår i nærheden af en base ved Kingston. Hvor han dog elskede missionærerne! Højdepunktet af hans dag var, når han havde det privilegium at klippe en missionærs hår. Han tog aldrig penge for det. Når de gjorde et forsøg på at betale ham, sagde han: „Åh nej, det er en glæde at klippe hår på en Herrens tjener."

Han dykkede endog dybt ned i sin egen lomme og gav missionærerne alle de drikkepenge, han havde fået den dag. Hvis det regnede, som det ofte gør i Kingston, fik præsident Wacker fat i en taxa og sendte missionærerne hjem i den, mens han selv, når arbejdsdagen var ovre, låste sin lille butik og gik hjem – alene i den styrtende regn.

Jeg mødte første gang Gustav Wacker, da jeg opdagede, at han var langt forud i sin tiende i forhold til sin indkomst. Mine anstrengelser for at forklare ham, at Herren ikke krævede mere end en tiendedel, faldt for opmærksomme men ikke overbeviste ører. Han forklarede simpelthen, at han elskede at betale alt det, han kunne, til Herren. Det beløb sig til omtrent en tredjedel af hans indkomst. Hans kære hustru følte nøjagtigt det samme som han. Deres usædvanlige måde at betale tiende på fortsatte.

Gustav og Margarete Wacker grundlagde et hjem, der var som en himmel. De var ikke velsignet med børn, men var mor og far for deres mange besøgende fra Kirken. En fornem og lærd kirkeleder fra Ottawa fortalte mig: „Jeg kan godt lide at besøge familien Wackers hjem. Jeg går derfra med forfrisket ånd og med en beslutning om at leve nærmere Herren."

Belønnede vor himmelske Fader en så vedvarende tro? Grenen gik fremad. Antallet af medlemmer voksede ud af den lejede slovakiske hal, hvor de mødtes, og de flyttede ind i deres egen moderne og smukke kirkebygning, hvortil grenens medlemmer havde bidraget med deres del og mere til, så den kunne smykke Kingston. Præsident og søster Wacker fik deres bøn besvaret ved at udføre en mission i deres fødeland, Tyskland, og senere en tempelmission i det smukke tempel i Washington D. C. I 1983 afsluttedes Gustavs mission her på jorden, da han fredfyldt gik bort, mens han lå i sin evige partners smukke arme, klædt i sit hvide tempeltøj i Washington-templet.

Alle disse historier og meget mere kom til mig under indvielsesmøderne i Toronto-templet. Jeg tænkte på de mange nationaliteter, vore medlemmer repræsenterede. Engelsk, skotsk, tysk, fransk og italiensk var de dominerende nationaliteter, men der var også medlemmer fra Grækenland, Ungarn, Finland, Holland, Estland og Polen. Toronto er i sandhed et eksempel på Herrens løfte, som vi kan læse i Jeremias: „Jeg tager eder, én fra en by og to fra en slægt og bringer eder til Zion" (Jer. 3:14). Det har han gjort; og fra dette Zion, kaldet Toronto, udgår ordet nu på disse modersmål til deres hjemlande, som han har indsamlet.

Da jeg beredte mig på at forlade Toronto efter det sidste indvielsemøde, så jeg op imod himlen, så jeg kunne bede en stille takkebøn til Gud for hans omsorg, for hans utallige velsignelser og for „dage, som man aldrig kan glemme". Højt over det strålende, hvide tempel, som symboliserer renhed og genspejler retfærdighed, ses guldstatuen af englen Moroni. Jeg huskede, at jeg havde fået fortalt, at man på en klar dag fra 32 meters højde kunne se hele vejen til Cumorah. Jeg lagde mærke til, at Moroni i sin hånd holdt den kendte basun. Han så hjemad, hjemad mod Cumorah. Det smukke tempel i Toronto bereder alle, som kommer der, til at vende hjem – hjem til Himlen, hjem til familien, hjem til Gud.

Det er min ydmyge bøn, at vi alle i sikkerhed må rejse til vort evige hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag eftermiddag,
den 7. oktober 1990

„Tjen Gud, som det er ham velbehageligt, med ængstelse og hellig frygt"

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

„De som er virkelig ærbødige er dem, som har betalt prisen for at kende Faderens og hans Søns herlighed."

Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det.

Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

Men dersom det bliver besmittet, vil jeg ikke komme ind i det, og min herlighed skal ikke være der; thi jeg vil ikke gå ind i vanhellige templer" (L&P 97:15-17).

I dag ønsker jeg at tale til jer om ærbødighed. Selv om jeg tror, at ærbødighed ofte vises ved en ærbødig opførsel, er det ikke opførsel, jeg tænker på i øjeblikket. Jeg vil gerne tale om ærbødighed som en indstilling – en indstilling af dybeste respekt og ærefrygt for guddommen. Selvfølgelig er ærbødig opførsel et resultat af en ærbødig indstilling, men det er først og fremmest en ærbødig indstilling, vi skal fremelske blandt vore medlemmer. En ærbødig opførsel uden ærbødig indstilling er uden mening, fordi den fremvises for at få menneskers velbehag, ikke Guds.

Skrifterne minder os hele tiden om den godhed, der ligger i hjertet. De, som påtager sig ærbødighed for at modtage menneskelig ære, men har urene hjerter, kaldes hyklere. Det er ikke nok at opføre sig ærbødigt, vi skal i vort hjerte føle ærbødighed for vor himmelske Fader og Herren, Jesus Kristus. Ærbødighed kommer af vor beundring og respekt for guddommen. De, som er virkelig ærbødige, er dem, som har betalt prisen for at kende Faderens og hans Søns herlighed. Paulus mindede os i brevet til hebræerne om: „Tjen Gud, som det er ham velbehageligt, med ængstelse og hellig frygt" (Hebr. 12:28).

Historien om Alma den yngre er en vidunderlig illustration af den ærbødighed vi føler i vort hjerte, når vi kommer til at kende Gud. Som ung havde Alma valgt at synde og være verdslig. Alma blev så overrasket, da en engel viste sig for ham og kaldte ham til omvendelse, at han blev stum og så svag, at han ikke kunne bevæge sig. Efter to dage og to nætter rejste Alma sig, da hans lemmer atter fik deres styrke, og begyndte at tale til folket om, hvordan han var blevet forløst af Herren. Alma blev født igen. Han var som ny. Hans hjerte var forandret.

I vers 29 i det 27. kapitel i Mosiah beskriver Alma sin fantastiske forandring. Han siger: „Min sjæl er blevet forløst af bitterheds galde og syndens lænker. Jeg var i den mørkeste afgrund, men nu ser jeg Guds underfulde lys. Min sjæl var martret af evig pine, men jeg er blevet udfriet, og min sjæl pines ikke mere."

I det 31. vers ser vi beviset på Almas dybe ærbødighed for Gud: „Ja, hvert knæ skal bøje sig for ham og hver tunge bekende ham. Ja, på den yderste dag, når alle mennesker skal fremstilles for at dømmes af ham, skal de bekende, at han er Gud; da skal de, som lever uden Gud i verden, bekende, at en evig strafs dom er retfærdig over dem, og de skal ryste og skælve og gyse for hans altseende øjes blik."

Almas oplevelse gjorde ham i stand til at forstå Guds herlighed samt føle „hellig frygt". Han havde den dybeste respekt og ærefrygt for Gud, fordi han havde set ham siddende på sin himmelske trone i al sin magt og majestæt.

For nogle år siden fik jeg mulighed for at rejse sammen med Kirkens præsident for at deltage i en række områdekonferencer. Jeg glemmer aldrig kontrasten mellem to konferencer, der blev afholdt med blot nogle få dages mellemrum. Den første områdekonference blev afholdt i en stor arena, og da vi satte os på forhøjningen, bemærkede vi, at menneskemængden var i konstant bevægelse. Vi så personer over hele arenaen, som lænede sig over og hviskede til familiemedlemmer og venner, som sad ved siden af dem. Idet vi lod tvivlen komme dem til gode, mente vi, at den generelle mangel på ærbødighed havde årsag i faciliteterne.

Nogle få dage senere var vi i et andet land og deltog i en anden områdekonference, som blev afholdt i en arena, som lignede den første. Da vi kom ind i arenaen, blev forsamlingen imidlertidig straks stille. Da vi sad ved det 2 timer lange fællesmøde, var der meget lidt bevægelse blandt folk. Alle lyttede intenst. Der blev vist stor opmærksomhed og respekt over for alle talere, og da profeten talte, kunne man høre en nål falde til jorden.

Efter mødet spurgte jeg præstedømmelederne om, hvad de havde gjort for at forberede medlemmerne til konferencen. De fortalte, at deres forberedelse havde været ganske enkel. De havde bedt præstedømmebærerne om at forklare deres familier og de familier, de var hjemmelærere hos, at ved en områdekonference havde de det privilegium at lytte til profetens og apostlenes ord. Præstedømmelederne forklarede at den ærbødighed, som medlemmerne havde for Gud og hans tjenere, var årsagen til deres ærbødige opførsel ved konferencen.

Jeg husker, at jeg som barn fik en værdifuld lektion af min biskop. Præsident Heber J. Grant havde netop besøgt vor by for at indvie vor nye kirkebygning. Biskoppen var så fascineret af indvielsesbønnen, at han kom næste tirsdag, da vi havde Primary. Han ønskede at lære os at have respekt for den bygning, som netop var blevet indviet som et bedehus.

Biskoppen tog os med på en tur rundt i kirkebygningen og viste os de forskellige ting i bygningen for at understrege over for os, at det nu var et hus, der var indviet til Herren. Først viste han os det bageste af hallen, hvor bikubesymbolet var blevet malet over udgangsdørene. Han forklarede, at for de første pionerer var bikuben et symbol på flid. „Bierne har altid travlt med at bringe honning og sødme til bikuben," sagde han. Bikuben, der var malet på væggen, skulle minde os om betydningen af at være flittige hver dag og indsamle verdens gode ting og tage dem med os, så vi kunne dele dem, når vi tilbad ved vore søndagsmøder.

Så pegede han på det store maleri, der hang foran i hallen og forestillede pionerernes ankomst til Salt Lake-dalen. Han talte til os om de ofre, som pionererne havde ydet for os ved at komme her og bygge vore byer og vore første kirker, så vi kunne føle Herrens Ånd og få undervisning om hans veje.

Biskoppen gjorde os opmærksom på to andre malerier, et på hver side af det store billede af pionererne. Maleriet til højre var af profeten Joseph Smith, og det til venstre forestillede profeten Brigham Young. Han brugte tid til at fortælle os om den ærbødighed, vi burde føle for profeterne, og at vi skulle følge deres råd. Så mindede han os om præsident Grants tur og beskrev nogle af de ofre, han måtte yde for at komme og indvie denne bygning og overgive den til Herrens omsorg.

Biskoppen forklarede dernæst det motiv, der gik igen i hele kirkesalen. Det var et æg og en pil, der var afbilledet igen og igen. Han talte om, hvorfor man havde valgt dette motiv – ægget symboliserede nyt liv, og pilen symboliserede afslutningen på livet. Ægget skulle minde os om vor fødsel her på jorden og den tid, vi havde til at blive undervist og oplært i Herrens veje, at være lydige mod hans vilje og deltage i de hellige ordinanser, som skulle sætte os i stand til at komme tilbage til hans nærhed. Pilen symboliserede tiden for overgangen fra jordelivet til udødeligheden. Han mindede os om, at hvis vi var værdige, ville vi blive velsignet med Guds største gave, evigt liv.

Til sidst, for særligt at understrege det, gjorde biskoppen os opmærksom på nadverbordet. Han fortalte os om formålet med nadveren, som er et tidspunkt, hvor vi kan forny vor dåbspagt og mindes vor Herre og Frelsers forsonende offer. Han afsluttede med en bøn til os hver især om altid at være ærbødige i dette hus, som var blevet indviet til Herren.

Det påvirkede mig meget at være vidne til, at en Guds profet indviede vor kirkebygning, og at blive vist rundt af biskoppen. Jeg forstod, at hver gang jeg gik ind i en kirkebygning, trådte jeg ind på et helligt sted. Det var ikke vanskeligt for mig, at være ærbødig i kirken, fordi alt rundt omkring mig mindede mig om Herren, hans tjenere og hans evige plan med mig. Disse ting forstærkede min ærbødige indstilling, og dermed fulgte ærbødig opførsel.

Selvfølgelig er ikke alle kirkebygninger konstrueret med de samme ting. Hver af dem centrerer sig dog om vor Frelsers mission. De er bygninger, der er indviet med det formål at tilbede ham. Biskopperne i Kirken i dag er måske ikke i stand til at undervise primarybørnene, som min biskop underviste os, fordi vore kirkebygninger sædvanligvis er optaget i primarytiden. Men måske kunne forældrene i Kirken øge deres børns ærbødige indstilling ved at finde et tidspunkt, hvor de kan være alene med dem i kirken og forklare dem, at dette er et særligt sted, der er indviet til Herren, og hvori kun ærbødig indstilling og opførsel er acceptabelt for ham.

Hvis ærbødighed er en indstilling over for guddommen, så er det en personlig følelse. Det er noget, vi føler inde i vort hjerte, ligegyldigt hvad der foregår omkring os. Det er også et personligt ansvar. Vi kan ikke give andre skylden for at forstyrre vor ærbødige indstilling.

Hvor begynder da udviklingen af ærbødighed? Hjemmet er nøglen til ærbødighed, ligesom det er det med enhver anden guddommelig dyd. Det er under personlig bøn og familiebøn, at de små lærer, hvordan de bøjer hovedet, folder armene og lukker deres øjne, mens man taler til vor himmelske Fader. Det er en mor, der sætter tid af, så hun er sikker på, at der hver dag er en stille periode, hvor daglige aktiviteters jagen udelukkes fra hjemmet, hvor forældre og børn bruger tid i stille samvær til at overveje og undervise, til at være eksempel på det at være ærbødige i hjemmet.

Det er ved familieaftener, som er en del af vor familieliv, at børnene bliver undervist i, at der er særlige tidspunkter, ikke blot i kirken, men også hjemme, hvor vi lærer om vor himmelske Fader, og hvor alle skal opføre sig bedst muligt. Den opførsel, man lærer hjemme, er afgørende for opførslen ved kirkemøder. Et barn, som har lært at bede derhjemme, forstår, at det skal være stille under bønnerne ved møderne.

En søndag sad mit barnebarn, Diana, som er 4 år gammel, ved siden af sin far i kirken. Diana sad ærbødigt og nød den tryghed, det gav at have sin fars arm tæt omkring sig. Da biskoppen rejste sig op og annoncerede nadversalmen, tog Diana blidt sin fars arm bort fra sin skulder og lagde den på hans skød. Hun satte sig ret op og foldede sine arme. Hun så over på sin far og opmuntrede ham til at gøre det samme.

Dianas budskab til sin far var ganske tydeligt. Hun bad ham om at vende sin fulde og hele opmærksomhed mod Frelseren. Dette er det budskab, som en ærbødighed altid viderebringer, og hvor der er en ærbødig indstilling, vil ærbødig opførsel altid blomstre. Jeg beder til, at vi alle, ligesom Diana, vil stræbe efter at udvikle ærbødig indstilling, så vi kan tjene Gud ærbødigt og med hellig frygt (se Hebr. 12:28).

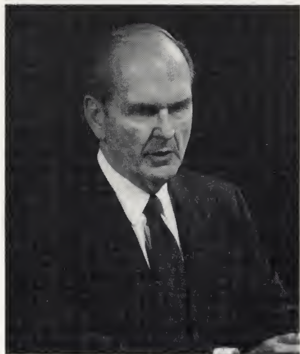
Lad os aldrig nedvurdere betydningen af vort personlige eksempel ved at være et levende vidnesbyrd om den kærlighed og respekt, vi nærer for ham, som vi kalder „Underfuld-Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (2 Nephi 19:6). Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Valg

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

„Beslutninger, som du i begyndelsen troede udelukkende berørte dig selv, påvirker næsten altid andre."

For ikke så længe siden bad en ung mor mig om vejledning i en meget vanskelig beslutning, hun stod overfor. Det drejede sig om en vigtig operation, som hun muligvis skulle gennemgå. Resultaterne af hendes valg ville påvirke både hendes mand og hendes familie. Hun sagde: „Det er svært for mig at træffe beslutninger. Jeg har endda svært ved at bestemme, hvad jeg skal have på om morgenen."

„Du er ikke så meget anderledes end andre," svarede jeg. „Vi skal hver især vælge. Det er et af livets store privilegier."

Jeg fortalte denne søde moder, at mine lægekolleger regelmæssigt får stillet spørgsmål om det menneskelige legeme. Nogle spørgsmål drejer sig om indgreb, for at frelse liv eller redde en del af legemet. Andre spørgsmål drejer sig om valg, som vil ændre legemets struktur eller funktion. I de sidste år er der kommet mange spørgsmål om det „valg" at skille sig af med et menneskeligt legeme i udvikling. Ironisk nok fratager et sådant „valg" denne ufødte person både liv og valg.

Jeg mindede hende om, at spørgsmål om vort legeme er en del af de vanskeligste valg i livet. Andre spørgsmål omfatter: „Hvor skal jeg bo?" „Hvad skal jeg gøre med mit liv?" „Hvilken sag skal jeg vie min indsats og mit gode navn til?" Det er blot nogle få af de mange valg, vi skal træffe hver dag.

Jeg vil ikke afsløre søsterens navn, ej heller den operation hun overvejede. At gøre dette vil fokusere vor opmærksomhed på et bestemt emne og bort fra de grundlæggende principper, der har at gøre med betydningsfulde valg i almindelighed.

Da vi alle fra tid til anden står over for udfordrende valg, indbyder jeg alle til at lytte med, når jeg nu går ind i min samtale med denne unge moder.

Jeg vil gerne foreslå tre spørgsmål, som du kunne stille dig selv, mens du overvejer dine muligheder. Om det er beslutninger, der kun forekommer én gang i livet, eller om det er daglige rutinebeslutninger, vil alvorlig overvejelse af disse tre spørgsmål hjælpe dig med at klare tankerne. I begyndelsen kan du eventuelt gennemgå disse tre spørgsmål alene og dernæst med din mand. De er:

1. *„Hvem er jeg?"*
2. *„Hvorfor er jeg her?"*
3. *„Hvor er jeg på vej hen?"*

Sandfærdige svar på disse spørgsmål minder dig om betydningfulde holdepunkter og uforanderlige principper.

Når du overvejer disse grundlæggende spørgsmål, vil det blive klart for dig, at beslutninger, som du i begyndelsen troede udelukkende berørte dig selv, næsten altid påvirker andre. Når du besvarer disse spørgsmål, skal du være opmærksom på den større kreds af familie og venner, som vil blive påvirket af dit valgs konsekvenser. Denne selvvurdering vil være en stille udforskning. Ingen andre vil høre dine svar. Selv om jeg foreslår nogle svar, skal de endelige svar udelukkende være dine.

„Hvem er jeg?"

Husk på, at du er Guds datter, ligesom din mand er en af Guds sønner. Vor himmelske Fader elsker dig. Han har skabt dig for at du kan få succes og for at kunne nyde glæde.

„Han skabte mennesket, mand og kvinde, efter sit eget billede" (L&P 20:18; se også 1 Mos. 1:26-27; Mosiah 7:27; Alma 18:34; 22:12; Ether 3:15; Moses 2:27).

Disse legemer, som er skabt i Guds billede, skal bevares, beskyttes og behandles omsorgsfuldt. Jeg har det ligesom apostlen Paulus, som sammenlignede det menneskelige legeme med et tempel:

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16-17).

Du er en af Guds ædle og store ånder, som blev holdt tilbage for at komme til jorden i denne tidsalder (se L&P 86:8-11). I din forudtilværelse blev du udpeget til at hjælpe med at berede verden for den store indsamling af sjæle, som vil gå forud for Herrens andet komme. Du tilhører et pagtsfolket. Du er arving til det løfte, at hele jorden vil blive velsignet ved Abrahams sæd, samt at Guds pagt med Abraham vil blive opfyldt gennem hans slægtslinie i disse sidste dage (se 1 Nephi 15:18; 3 Nephi 20:25).

Som medlem af Kirken har du indgået hellige pagter med Herren. Du har påtaget dig Kristi navn (se L&P 18:28; 20:29, 37). Du har lovet altid at erindre ham og holde hans bud. Til gengæld vil han lade sin Ånd være hos dig (se Moroni 4:3; 5:2; L&P 20:77).

Efter at vi kort har overvejet nogle svar på det første spørgsmål, lad os så vende vor opmærksomhed mod det andet spørgsmål.

„Hvorfor er jeg her?"

Dette er et spørgsmål, jeg ofte har stillet mig selv. Jeg husker tydeligt, at jeg stillelede det for mange år siden, da jeg var i militæret, adskilt fra familie og venner og omgivet af krigens forfærdelige ødelæggelse. Ved en anden uforglemmelig lejlighed var jeg strandet i et koldt, fjerntliggende område, langt fra transportmuligheder, mad og husly. Du har utvivlsomt haft lignende fortvivlede øjeblikke. Men disse oplevelser er undtagelserne. Jeg kunne tænke mig at tale om det større spørgsmål.

Hvorfor er du her på planeten jorden?

En af de vigtigste årsager er at modtage et dødeligt legeme. En anden er at blive prøvet – at opleve dødeligheden – at beslutte, hvad du vil gøre med livets udfordrende muligheder. Disse muligheder nødvendiggør, at du træffer valg, og valg afhænger af handlefrihed. En af de vigtig-

ste årsager til din dødelige tilværelse er derfor at prøve, hvor godt du vil bruge din handlefrihed (se 2 Nephi 2:15, 25).

Handlefrihed er en guddommelig gave til dig. Du kan frit vælge, hvad du vil være, og hvad du vil gøre. Og du står ikke uden hjælp. Det er et privilegium, at man uanset alder kan rådføre sig med sine forældre. Bøn er kommunikation med vor himmelske Fader og indbyder til personlig åbenbaring. Og i visse situationer kan det være tilrådeligt at konsultere professionelle rådgivere og lokale ledere i Kirken, især når der skal træffes svære valg.

Det er præcis det mønster, som præsident Spencer W. Kimball valgte. I 1972 vidste ældste Kimball, daværende medlem af De Tolvs Råd, at hans jordiske liv var ved at være ovre på grund af en hjertesygdom. Han søgte kompetente lægelige råd og rådførte sig bønsomt med Herren og med sine ledere i Kirken. Ældste og søster Kimball samt Det Første Præsidentskab vurderede omhyggeligt de forhåndenværende alternativer. Så rådgav præsident Harold B. Lee, ældste Kimball som repræsentant for Det Første Præsidentskab. Med stor overbevisning sagde præsident Lee: „Spencer, du er blevet kaldet! Du skal ikke dø! Du skal gøre alt, hvad der er nødvendigt for at passe på dig selv og fortsætte med at leve."

Præsident Kimball valgte at blive opereret i hjertet, en vanskelig og farlig operation. Han blev velsignet med et godt resultat. Han levede endnu 13 år, og han efterfulgte til sidst præsident Lee som Kirkens præsident.

Dette kostelige privilegium til at vælge – menneskets handlefrihed – blev fastsat før verden blev skabt (se L&P 93:29-31). Det er en moralsk handlefrihed (se L&P 101:78). Derfor gik Satan imod den (se Moses 4:3), men den blev stadfæstet af Herren (se Moses 4:2) og atter stadfæstet ved profeter i gammel tid og i vor tid (se L&P 58:26-28; Moses 6:56; 7:32).

Den rette udøvelse af moralsk handlefrihed kræver tro. Tro på Herren Jesus Kristus er evangeliets første princip (se 4. trosartikel). Det er på grund af ham, at du har din handlefrihed. Han skal være selve grundlaget for din tro, og prøven på denne tro er en grundlæggende årsag til din handlefrihed.

Du kan frit udvikle og udøve tro på Gud og på hans guddommelige Søn, tro på hans ord, tro på hans kirke, tro på hans tjenere og tro på hans befalinger.

At stå over for vanskelige udfordringer er hverken noget nyt eller noget enestående. For århundreder siden talte Josua om et valg, hans familie stod overfor. Han erklærede:

„Vælg i dag, hvem I til tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15; se også Moses 6:33).

Udviklingen af denne tro vil gøre dig berettiget til Helligåndens følgeskab, som vil hjælpe dig med at træffe kloge beslutninger (se 2 Nephi 2:27-28; L&P 14:8).

Mange påstår at have en vis tro på Gud, men uden oprigtig omvendelse kan tro ikke virke fuldstændig. Dette begreb blev gjort kendt for nephiterne:

„Alle, der får kundskab om sandheden og . . . ledes til at tro på de hellige skrifter . . . som får dem til at tro på Herren og leder dem til omvendelse, hvilken tro og omvendelse bevirker en forandring i deres hjerter" (Helaman 15:7).

Tro, omvendelse og lydighed vil berettige dig til at modtage store gaver i form af retfærdighed og barmhjertighed, som gives til dem, der er værdige til forsoningens velsignelser (se Alma 34:16-17).

Ja, alle de prøver, udfordringer og genvordigheder, du udholder, er muligheder for at udvikle din tro (se L&P 63:11; 101:4).

Tro kan styrkes ved bøn. Bøn er en magtfuld nøgle til at træffe beslutninger, ikke kun om dit fysiske legeme, men om alle andre betydningsfulde aspekter i dit liv. Søg ydmygt Herren i bøn med et oprigtigt hjerte og et fast forsæt, så vil han hjælpe dig (se Alma 33:23; Moroni 7:9, 10:4; L&P 9:7-9).

Husk, at tro og bøn alene sjældent er tilstrækkeligt. Det er sædvanligvis nødvendigt med en personlig indsats for at opnå dit hjertes ønske. „Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død" (Jakobs Brev 2:17; se også vers 18, 20, 26; Alma 26:22).

Svarene til det andet spørgsmål understreger, at du er her for at udøve tro, at bede og at arbejde hårdt.

Lad os vende vor opmærksomhed mod det tredje spørgsmål.

„Hvor er jeg på vej hen?"

Dette spørgsmål minder os om, at til sidst skal du (og jeg) dø, opstå, dømmes og tildeles en plads i de evige verdener (se 1 Kor. 15:22; Alma 12:24; 21:9; Helaman 14:16-17; L&P 138:19). Med hver solnedgang kommer du denne uundgåelige dommedag nærmere. Så vil du blive bedt om at stå til regnskab for din tro, dine håb og dine gerninger. Herren sagde:

„Enhver må kunne handle både med hensyn til lære og grundsætninger med henblik på . . . den handlefrihed, jeg har givet ham, og enhver være ansvarlig for

sine egne synder på dommens dag" (L&P 101:78; se også Mosiah 3:24).

Når alle skal opstå, vil dit fysiske legeme blive gengivet sin rette og fuldkomne form (se Alma 11:43; 40:23). Din opstandelses dag vil være en dommedag, som vil afgøre, hvilket liv du skal leve herefter.

Denne dom vil ikke alene tage hensyn til dine gerninger, men også din inderste hensigt og dit hjertes ønske. Dine hverdagstanker er ikke borte. Skrifterne taler om en „klar erindring" (Alma 11:43) og „fuldkommen erindring" (Alma 5:18), som vil fremkaldes i dit sind ved den guddommelige dom.

Herren kender dit hjertes ønsker. Ved dommen vil der i sandhed blive taget kærligt hensyn til de enlige søstres og barnløse ægtepars særlige længsler af ham, som sagde:

„Jeg, Herren, vil dømme alle . . . efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker" (L&P 137:9; se også Hebr. 4:12; Alma 18:32; L&P 6:16; 33:1; 88:109).

Han kender dine længsler som hustru eller mor, der flittigt prøvede at tjene din familie og dit samfund på rette måde.

Når jeg lytter til dem, som fremmer en sag, der er i modstrid med Guds bud, og når jeg ser personer, som slår sig løs i verdens glæder med tydelig foragt for den endelige dom, tænker jeg på denne guddommelige beskrivelse af deres tåbelighed:

„De lod hånt om mine lovbud og vandrede ikke efter mine anordninger . . . deres hjerte holdt sig til deres afgudsbilleder" (Ez. 20:16).

Interview med din biskop og medlemmer af dit stavspræsidentskab for f.eks. at få en tempelanbefaling, er dyrebare oplevelser. Og på en måde, kan de betragtes som gode „generalprøver" for den store samtale, når du skal stå foran Den Store Dommer.

Efter opstandelsen og dommen får du tildelt dit evige hjem i det høje. Åbenbaringerne sammenligner herligheden på disse steder med de forskellige himmellegemers lys. Paulus sagde:

„Solen har sin glans, månen sin glans og stjernerne igen deres glans" (1 Kor. 15:41).

Herren åbenbarede mere for profeten Joseph Smith, som skrev om den *telestiale* herlighed, hvor de, som „ikke modtog Kristi evangelium eller Jesu vidnesbyrd" i dette liv, vil bo (L&P 76:82).

Profeten belærte os om den *terrestriale* herlighed, som et sted for „jordens hæderlige mennesker, som er forblindet ved menneskers underfundighed", og som afviste evangeliet, mens de var her på jorden (L&P 76:75).

Dernæst skrev han om den *celestiale* herlighed, „hvis herlighed er som solens glans, Guds herlighed, den højeste af alle" (L&P 76:70). Der vil de trofaste bo sammen med deres familier, idet de har fået ophøjelse sammen med vor himmelske Fader og hans elskede Søn. Sammen med dem vil de være, som har været lydige over for de ordinanser og pagter, de har indgået i templet, hvor de blev beseglet til forfædre og efterkommere.

Når du fortsat møder mange vanskelige valg i livet, så husk, at der er stor beskyttelse i at vide, hvem du er, hvorfor du er her, og hvor du er på vej hen. Lad din særlige personlighed forme hvert valg, du træffer på vejen til din evige skæbne. Ansvarlighed for dine valg nu vil være grundlag for alt det, som kommer.

Må vi alle vælge klogt og med tro på ham, som skabte os. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mod nord over tempelpladsen. Bygningen med spir i forgrunden til venstre er Assembly Hall. Umiddelbart bagved ses en del af Tabernaklets aflange kuppel. Til højre ses templet i Salt Lake City og Kirkens kontorbygning. Yderst til højre ses det tidligere Hotel Utah, som nu renoveres til kirkeanvendelse. Bygningen med kuplen i baggrunden er Capitol, hjemsted for staten Utahs styre.

Opstandelsen

Ældste Hartman Rector jun.
De Halvfjerds

„Omvendelse synes at være den vigtigste erfaring, vi kan gøre på denne jord som forberedelse til opstandelsen."

Søskende, jeg vil gerne bruge lidt tid her i eftermiddag på at tale om opstandelsen og betydningen af at vende rene hjem til vor Himmelske Fader. Levende personer ved ikke meget om opstandelsen, fordi hverken profeter eller opstandne personer har forklaret processen for os dødelige. Kun dette ved vi: At Jesu Kristi forsoning „tilvejebringer de dødes opstandelse" (Alma 42:23), idet døden er adskillelsen af ånden fra legemet.

Opstandelsen har med genforeningen af ånd og legeme at gøre. For at citere Alma: „Ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning" (Alma 40:23). Og hvorfor sker det? Atter kan vi citere Alma: „De dødes opstandelse bringer menneskene tilbage til Guds ansigt, og de fremstilles således for hans åsyn for at blive dømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden" (Alma 42:23).

Jakob giver os et indtryk af, hvordan opstandelsen vil være:

„O, hvor stor er ikke vor Guds plan! Thi ... Guds paradis (må) opgive de retfærdiges ånder og graven opgive de retfærdiges legemer, og ånden og legemet skal atter komme sammen og alle mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de er levende sjæle med fuldkommen kundskab som os i kødet, med undtagelse af, at vor kundskab skal blive fuldkommen.

Thi vi skal have fuldkommen kundskab om al vor skyld, vor urenhed og vor nøgenhed, og de retfærdige skal have fuldkommen kundskab om deres glæde og deres retfærdighed og være iklædt renhed, ja, retfærdigheds klædning. Og så vist som Herren lever – thi Gud Herren har talt det ... de, der er retfærdige skal forblive retfærdige, og de, som er urene, skal fremdeles forblive urene" (2 Nephi 9:13-14, 16).

Tilsyneladende rummer opstandelsen både gode og dårlige nyheder. De gode nyheder er, at alle skal genopstå. Alle skal leve igen! Og alle de, der har været retfærdige (har omvendt sig) vil stadig være retfærdige. De dårlige nyheder er, at den, der er uren (*hvilket vil sige djævelen og alle de, der har valgt at følge ham*) skal forblive urene. *Andre* vil modtage en mindre herlighed *end den celestiale*, fordi de ikke har omvendt sig, *mens de var i kødet*. Mennesket vil altså blive dømt ved opstandelsen. Dommen viser, hvor godt vi har holdt budene i kødet (se Alma 5:15).

Så med henblik på hvilken tilstand vi vil befinde os i ved opstandelsen, er den vigtigste befaling nok den, som med Faderens ord lød: „Omvend jer, omvend jer og bliv døbt i min elskede Søns navn" og hold ud indtil enden (2 Nephi 31:11; se vers 15).

Faktisk har Mesteren sagt, at vi ikke skal tale andet end omvendelse til denne slægt (se L&P 6:9; 11:9; 14:8; 19:21). Omvendelse synes at være den vigtigste erfaring, vi kan gøre på denne jord som forberedelse til opstandelsen, fordi „således bliver ingen salige, uden de, der oprigtigt angrer" (Alma 42:24).

Så det vigtigste spørgsmål er: Hvad får folk til at omvende sig? Så vidt jeg har kunne fastslå, så vil et menneske omvende sig, når han har fået tilstrækkelig tro på Herren Jesus Kristus til, at han tror på, at Kristus har betalt for hans synder. Og det synes som om, at få, om nogen, omvender sig før de tror på denne sandhed. Derfor er det vigtigt at prædike sandheden om Jesus Kristus som Guds bogstavelige søn og vor Herre og Frelser og Forløser for at kunne bringe sjæle til omvendelse. Tro på Jesus Kristus, i en sådan grad at man omvender sig, *er* den frelsende kraft i Jesu Kristi evangelium (se Alma 34:16).

Når vi har oplevet omvendelsen, får vi lov til at indgå en hellig pagt med Gud i dåbens vande. Dåb er til syndernes forladelse (se L&P 13:1; 68:27), og derudover er den et vidnesbyrd over for Gud Faderen, at vi vil vise vor lydighed ved at holde hans befalinger fremover (se 2 Nephi 31:6-7).

Når vi er blevet døbt, modtager vi Helligånden, en særlig gave fra Gud, som er ubeskriveligt dyrebar. Helligånden vidner om Faderen og Sønnen og leder os til al sandhed og trøster os og giver os indre fred resten af livet. Helligånden modtages ved håndspålæggelse udført af en ældste fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, samtidig med at vi bliver optaget i Kirken og bliver „født påny" som Jesu Kristi sønner og døtre (se Joh. 1:12; Ether 3:14; Alma 5:49).

Ifølge Faderen er alt, hvad der kræves af os derefter, at vi holder ud indtil enden (se 2 Nephi 31:15), hvilket vil sige, at vi:

1. fortsat vil omvende os (se Moses 5:8).
2. vil tilgive andre resten af livet (se L&P 64:9-10).

Måske er der en ting til, vi skal gøre:

3. vi skal være rare!

Jeg tror ikke, at der vil være nogen i det celestiale rige, der ikke er rare (se L&P 31:9; 52:40).

„At være rar" er langt mere end bare at være god. For eksempel er det rareste, forældre kan gøre for deres børn at lade dem blive født under tempelpagten eller blive beseglet til dem bagefter. Der er nok ikke noget, der har større værdi end det. Og hvorfor? Fordi det garanterer børnene evigt liv – *hvis de* forbliver trofaste. Og det gælder, uanset hvad der sker med forældrene.

Det rareste, børn kan gøre for deres forældre, er at adlyde dem (se Kol. 3:20). Den rareste gave, en far kan give sine børn, er at elske deres mor og være hende tro. Omvendt er den rareste gave, en mor kan give sine børn, at elske deres far og være ham tro. Hvorfor er det nu sådan en rar gave? Jo, det sikrer børnene, at de aldrig vil komme til at skulle vælge mellem deres forældre.

Den rareste gave, som du kan give en ven eller bekendt, der er ikke-medlem, er at dele evangeliet med vedkommende.

Det gøres nok lettest ved at lade missionærerne overbringe dem en Mormons Bog. Hvorfor nu Mormons Bog? Fordi den, ifølge Profeten Joseph Smith, er „den mest korrekte ... bog i verden" („*Profeten Joseph Smiths lærdomme*", s. 232). Hvorfor er Mormons Bog så storslået? Sikkert fordi „de tydelige og dyrebare" sandheder, som gik tabt eller blev fjernet fra Bibelen, blev bragt tilbage eller genoprettet i Mormons Bog (se 1 Nephi 13:40). Efter min mening kan et menneske lære mere om Jesus Kristus ved at læse i Mormons Bog end i nogen anden bog.

Det rareste, vi kan gøre for et mindre aktivt medlem af Kirken, er at nå ud til dem i kærlighed og mildhed og venlighed og føre dem tilbage til fuld aktivitet i Kirken, så de kan komme i templet, hvilket er nødvendigt for at kunne forberede sig på en opstandelse i herlighed.

Det rareste vi kan gøre for de fattige, er, for at citere kong Benjamin, at „dele (vort) gods med (dem), hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang" (Mosiah 4:26).

Når Herren indbyder os til at vende tilbage til ham (se Mal. 3:7), så mener han, at vi skal omvende os og vende tilbage til hans befalinger, fordi de er beregnet til at gøre os lykkelige og berede os til opstandelsen.

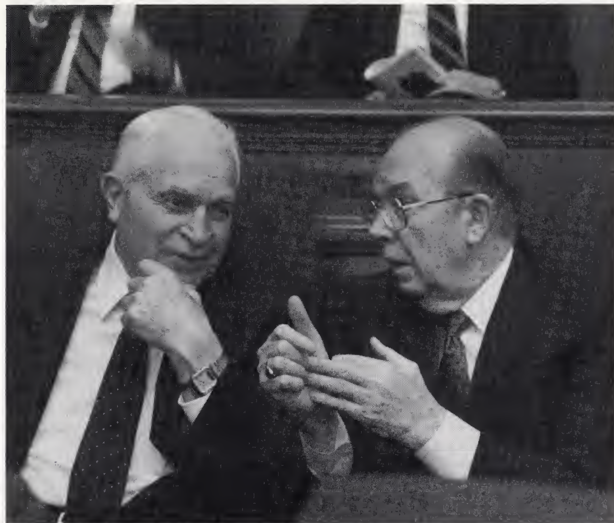
Hvilke bud skal vi så holde? Efter dåben kan vi begynde med de ti bud og føje visdomsordet og tiendeloven til.

Men hvad er det, der er så vigtigt ved visdomsordet? Hvis vi ikke efterlever visdomsordet, risikerer vi at slå os selv ihjel. Og det er imod det femte bud. Her er en lille erklæring, som jeg fandt på en pakke cigaretter af et populært amerikansk mærke: „Sundhedsstyrelsen advarer: Rygning kan forårsage lungekræft, hjertesygdomme, luftvejssygdomme og kan komplicere svangerskaber." Det kunne godt lyde som om, man kunne dø af det, ikke?

Hvad er det, der er så vigtigt ved tiende? Hvis du ikke betaler tiende, så stjæler du fra Herren (se Mal. 3:8), og det er imod det syvende bud, og ingen har nogensinde fået noget ud af det. På den anden side, når vi betaler vor tiende og offerydelser, så giver Herren det hele tilbage til os i „et godt, presset, rystet, topfuldt mål" (Lukas 6:38). Hvad siger I til det løfte?

De ti bud er evige love, som *ikke har* ændret sig fra Sinaj og til i dag. De er tidløse, evige love, der aldrig ændrer sig.

Overholdelse af de ti bud samt tiendeloven og visdomsordet efter dåben er standarden, så vi fortsat kan omvende os, eller som Nephi skriver, „mætte os med Kristi ord" (2 Nephi 32:3). Så hvis du ikke betaler tiende, så omvend dig og begynd at gøre det. Hvis du ikke efterlever visdomsordet, så omvend dig og gør det. Hvis du ikke er moralsk ren, så omvend dig og bliv ren.

Ældste Merlin R. Lybbert, områdepræsident i Asien (til højre), og ældste H. Verlan Andersen fra De Halvfjerds.

Omvendelse betyder, at vi bekender og forsager synd (se L&P 58:43) og modtager nadveren, hvor vi fornyer vor dåbspagt. Og så bliver vi rene, fordi vi har en Frelser, der har betalt for vore synder, men kun hvis vi omvender os (se L&P 18:12).

Hvis du ikke holder sabbatsdagen hellig, så omvend dig og begynd at gøre det. Hvis du ikke er sandfærdig, så omvend dig og begynd at sige sandheden. Hvis du ikke ærer dine forældre, så omvend dig og begynd at ære dine forældre. Hvis du tilbeder falske guder – så som fodbold, baseball, golf, tennis eller penge eller teknik eller biler eller huse eller guld eller sølv – og ved at se, hvad et menneske laver om søndagen, kan man se, hvad han tilbeder – så omvend dig og begynd at tilbede den eneste sande og levende Gud, Himlens og jordens og alle tings Skaber.

Søskende, evangeliet er let at efterleve. Det eneste vi skal gøre, er at gøre det hele tiden.

Vi er sat her på jorden for at lære at finde evig lykke, mens vi forbereder os på en opstandelse i herlighed, for mennesket er til for at kunne nyde glæde (se 2 Nephi 2:25), og vi modtager vore velsignelser fra ham, som vi vælger at adlyde (se Alma 3:27; L&P 29:45).

Er det ikke klogest at følge Herren? Faktisk er der ikke andet at gøre, for Gud Herren har sagt det, og han går aldrig fra det, han har sagt (se Mosiah 2:22).

Søskende, jeg vidner om, at Gud lever og hører og besvarer bønner. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han sendte sin Søn Jesus Kristus for at betale prisen for synd, hvilket han gjorde, og for at bryde dødens lænker, hvilket han også gjorde. Jeg ved, at det kun er gennem ham, at vi lever og færdes og eksisterer, at hans navn er det eneste under himlen, hvorved vi kan blive frelst *eller renset* (se 2 Nephi 31:21; Mosiah 3:17; Ap.G. 4:12). Jeg ved, at denne kirke, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige, er den eneste sande kirke på denne jord, som Herren har behag i – her taler jeg om Kirken som et hele og ikke om enkeltpersoner. Disse ting er ikke bare noget, jeg tror – jeg ved det. Og jeg bærer også vidnesbyrd om, at Ezra Taft Benson er en sand og levende Guds profet.

Hvis jeg har sagt eller gjort noget, som har såret nogen, der lytter til mig i dag, så er jeg meget ked af det, og jeg beder ydmygt om jeres tilgivelse, for evangeliets centrale sandhed er den, at „ingen (bliver) salige, uden de, der oprigtigt angrer" (Alma 42:24). Det vidner jeg om, og jeg udtrykker min kærlighed til jer, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Styrke fra Mormons Bog

Søster Ruth B. Wright
Andenrådgiver i Primarys hovedbestyrelse

„Skrifterne har kraft til at tale til os i vores specielle situation, uanset hvor i livet vi befinder os."

På væggene i Primarys kontor hænger der billeder, som er tegnet af børn fra hele verden. Billederne illustrerer nogle af de store begivenheder i Mormons Bog. Når jeg ser på dem, kan jeg mærke ånden fra ædle profeter og ledere, som valgte at være lydige mod Herren på trods af jordiske prøvelser. Eksemplerne på deres tro, mod, kærlighed, ydmyghed, tjeneste og udholdenhed støtter mig og giver mig styrke til at se udfordringerne i mit eget liv i øjnene.

Lad mig beskrive nogle af disse enkle tegninger og fortælle om nogle af de betydningsfulde principper, som de belærer om, således at I også kan styrkes af deres budskab. Beretningerne er velkendte, og alligevel kan det, vi lærer af dem, være forskelligt, hver gang vi læser dem. Skrifterne har kraft til at tale til os i vores specielle situation, uanset hvor i livet vi befinder os. Den kundskab, som I får, kan være helt anderledes end den, jeg får, men den kan styrke os individuelt.

Det første billede forestiller Lehis rejse. I fuldkommen tro på at Herren ville lede ham dag for dag, forlod Lehi sit hjem i Jerusalem med dets beskyttelse og tryghed og begyndte sin rejse i ørkenen uden nogen anelse om fremtiden.

Når det ukendte truer forude, henter jeg styrke ved at huske på Lehi og udøve tro på, at Herren vil lede mig.

Når jeg ser på Nephi, der bygger et skib, kan jeg forestille mig, hvad der er gået gennem hans hoved. „Hvordan skal jeg gøre det? Jeg ved intet om at bygge skibe. Ingen har lært mig det!" I stedet mødte han sin udfordring med mod. Han sagde:

„At dersom Gud havde befalet mig at gøre alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han ville befale mig at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske.

Og dersom Herren nu har så stor magt og har udført så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes jeg skal bygge et fartøj?" (1 Nephi 17:50-51).

Og Nephi byggede et skib.

Når opgaverne virker alt for store eller tilmed umulige, så tænker jeg på den tapre Nephi ved strandkanten, som byggede et skib.

Jeg elsker at se på billedet af kong Benjamin, som står på et stort tårn med sine kærlige arme udbredt mod hele sit folk. Denne elskede konge, som tilbragte sit liv med at tjene andre, udviste stor ydmyghed, da han villigt erkendte sine svagheder og fejl og alligevel med overbevisning udtalte, at han vidste, at hans kaldelse var fra Gud.

„Jeg har ikke befalet jer at komme . . . for at I skulle frygte mig eller for at I skulle tænke, at jeg af mig selv er mere end et dødeligt menneske.

Men jeg er, ligesom I, underkastet alle slags legemlige og åndelige svagheder . . . og har ved Herrens hånd fået lov til at være regent og konge over dette folk . . . så at jeg kan tjene jer med al den magt, det sind og den styrke, som Herren har givet mig" (Mosiah 2:10-11).

Når jeg føler mig utilstrækkelig og overvældet af mine egne svagheder, så tænker jeg på kong Benjamin og prøver igen.

Forestil jer Alma og Amulek, som sidder side ved side bundet med reb i fængsel. Onde mænd forfulgte dem, satte dem i fængsel og lod dem lide store pinsler, fordi de vidnede om sandheden. Vi ved, at Guds børn siden tidernes begyndelse har lidt for retfærdighedens sag og fortsat vil blive prøvet. Jeg henter styrker ved at læse om Alma og Amulek, når jeg bestræber mig på at klare mine personlige prøvelser.

I en tid med evigt skiftende værdier, hvor nogle siger: „Gør hvad du vil, så længe du ikke generer andre," eller „hvis det er rart, så gør det" eller „det er kun snyd, hvis du bliver opdaget," så tænker jeg på Helamans unge krigere. Disse unge mænd, som blev undervist af deres mødre i de rette principper, „var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige; men det var ikke alt – det var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet" (Alma 53:20).

Det vil sige at være trofast, når du fristes; være trofast, når du ikke ønsker det; være trofast, når du må stå alene over for resten af verden. Tanken om disse trofaste unge mænds eksempel styrker mig i mine bestræbelser på urokkeligt at adlyde evangeliets principper.

Når jeg ser på billedet af Kristus, der viser sig for nephiterne, mindes jeg en god ven, som kom ud for en hel række chokerende begivenheder i løbet af ganske kort tid. Hun var fysisk svækket, følelsesmæssigt forvirret og åndeligt tappet. Hver eneste dag virkede vanskeligere for hende end den foregående dag. Hun hungrede desperat efter trøst. Mens hun lå i en hospitalsseng og ventede på en uønsket, men nødvendig operation, følte hun sig fuldstændig alene. Hendes tanker kredsede om Joseph Smith og hans lidelser i fængslet i Liberty. Derpå tænkte hun på vor Frel-

ser, Jesus Kristus. Hun bad sin mand om at læse for hende fra 3 Nephi. Nephiterne var samlet ved templet i Overflødighedensland, og to gange hørte de en røst, som de ikke forstod, der synes at komme fra himlen.

„Selv om det var en stille, sagte røst, så gennemtrængte den dem . . . til det inderste, så at der ikke fandtes nogen del af deres legeme, som den ikke fik til at skælve; ja, den gennemtrængte dem i selve sjælens inderste og gjorde, at deres hjerter brændte . . .

Og se, tredje gang forstod de røsten . . .

Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

. . . De så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel . . .

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen" (3 Nephi 11:3, 6-8, 10-11).

Da min veninde havde lyttet til denne passage, blev hun omsluttet af en rolig fred. For første gang i flere måneder følte hun lettelse. Hendes frygt var beroliget. Hun hentede styrke til at fortsætte.

Kristus betjente ikke kun folkeskaren; han styrkede også børnene. I 3 Nephi 17 bad Jesus om, at de små blev ført til ham, og han samlede dem omkring sig.

„Han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem . . .

og han talte atter til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englene betjente dem" (v. 21, 23-24).

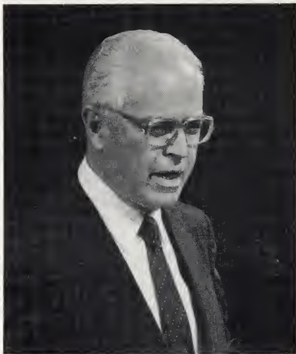
Når jeg læser denne passage, fyldes jeg til bristepunktet af den kærlighed, som Jesus Kristus og vor himmelske Fader har til mig, til dig og til hele verden. Han velsigner os dagligt, ligesom han velsignede de små børn med en kærlighed, der giver mig styrke til at fortsætte med overbevisning om, at han vil vejlede mig.

Mine kære brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at ved bønsom læsning og overvejelse af Mormons Bog kan vi hver især hente styrke til at klare vore daglige udfordringer. Jeg ved, at Mormons Bog er Guds ord. Hver gang jeg læser i den, modtager jeg en bekræftelse af dens sandhed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Sig tak under alle forhold

Ældste Helio R. Camargo
Afløst fra De Halvfjerds

„Vi bør være taknemmelige for de velsignelser, som vi søger og modtager, såvel som for de velsignelser, der kommer til os, og som ligger uden for vores øjeblikkelige fatteevne."

Brødre, søstre og venner. Apostlen Paulus rådede de hellige i Tessalonika: „Sig tak under alle forhold" (1 Tess. 5:18). I dag vil jeg gerne give udtryk for min taknemmelighed for nogle af de store velsignelser i mit liv.

Jeg er meget taknemmelig over at være født og opvokset i en kristen familie, hvor jeg fra min tidligste barndom var så priviligeret at kende og værdsætte Bibelens hellige skrifter.

Jeg er taknemmelig over, at jeg har lært mere om ærlighed, hårdt arbejde og sparsommelighed ved mine forældres og slægtninges daglige eksempel end ved deres ord og råd.

I de fjerne forgangne dage i min ungdom valgte jeg en karriere i militæret. På officersskolen underviste mine ledere og lærere i disciplin, lydighed og pligttroskab. Min sjæl er fuld af taknemmelighed for den tid.

Jeg var stadig ung, da den uheldige ulykke, som forhindrede min fortsatte karriere i militæret, indtraf, og jeg anså den for en forfærdelig hindring for opfyldelsen af mine inderste ønsker. Men i dag på et tidspunkt i mit liv, hvor mit brune hår er blevet erstattet af hvidt, og tilmed nu truer med helt at forlade mig, har jeg erkendt, at ulykken var en velsignelse i forklædning, som havde til hensigt at føre mit liv ind på andre veje, der har ført mig til forståelse og selvrealisering på et højere plan. Det er jeg også taknemmelig for.

Jeg er taknemmelig, når jeg tænker tilbage over de år, der er gået, og de begivenheder, som har fundet sted, når jeg opregner, hvad Herren har givet mig, og når jeg tænker på de sikre forjættelser om en lykkeligere fremtid – en fremtid, som gøres endnu lykkeligere i selskab med slægtninge og venner, som forud for mig er gået til den anden side af sløret. Jeg er taknemmelig for mine kære, som jeg stadig glæder mig over at leve med hver dag – især den usædvanlige kvinde, som Gud har tilladt, at jeg har som hustru i livet på jorden og gennem evigheden. Jeg er også taknemmelig for de vidunderlige børn og børnebørn, som han har sendt til vores hjem som vores livs glæde. Når jeg overvejer alle disse velsignelser, er taknemmelighed den dominerende følelse i mit hjerte.

På grund af disse og mange andre velsignelser, som jeg ikke kan beskrive tilstrækkeligt, var taknemmelighed det væsentlige emne, jeg først tænkte på, da jeg blev bedt om at tale ved denne konference.

Jeg udtrykker påskønnelse for dem, der bevarede Bibelen for kommende slægtsled, begyndende med Israels trofaste patriarker og derefter pligtopfyldende lærde, som oversatte profeternes skrivelser til græsk – det universelle sprog på den tid – og derved bevarede den kostelige version af Det Gamle Testamente, kendt som Septuaginta, til os. Senere var der i Middelalderen trofaste mennesker, som utrætteligt arbejdede med at kopiere skriften, og som tålmodigt gengav og forsvarede den mod barbarerne, som invaderede Europa. Jeg ærer og priser også de modige reformatorer i det 16. århundrede, som oversatte skriften til det sprog, folket talte, og som gjorde det muligt, at alle Guds børn kunne læse den og blive opbygget.

Jeg udtrykker påskønnelse til vor Fader i Himlen for Joseph Smith. Denne genera-

tion har gennem den ydmyge og trofaste profet fået åbenbaret åndelige oplevelser og kostelige lærdomme fra profeterne i denne verdensdel. Joseph Smith nedskrev deres vidnesbyrd om Jesus Kristus i den bog med hellig skrift, der i dag er kendt som Mormons Bog. Mormons Bog kaster så meget lys over dunkle passager i Bibelen, bekræfter Guds ord og tilføjer den forunderlige del af frelsesplanen, som vor Fader i Himlen har skabt for sine børns lykke.

Jeg udtrykker også tak for gode familier – efterkommere af pionererne, som bosatte sig i disse ørkendale – opdragede gode børn, rene og pligtopfyldende, rede til at modtage missionskaldelser og villige til at forlade deres hjem og drage ud i verden for at fortælle om det gengivne evangeliums kostelige sandheder til ukendte og sommetider fjendtligt indstillede mennesker. Jeg takker især de familier, hvis børn blev kaldet til mit fædreland Brasilien, og for alt det, de gjorde for mit folk og især for min familie.

Jeg er den Almægtige taknemmelig for privilegiet, vi alle har, at være født i denne generation med umådelige udfordringer og lysende håb, med teknologiske fremskridt og strålende videnskabelige bedrifter. Jeg takker også for at være født i et frit land, hvor evangeliet frit kan forkyndes til evig lykke for alle, der vil modtage det.

Jeg er taknemmelig for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – fuldkommen organiseret, enestående i åndelig kraft og uangribelig i lærdom og fremgangsmåder. Jeg er taknemmelig for, at universets sandheder er indbygget i det gengivne evangelium på en sådan måde, at ingen, der modtager det, er tvunget til at forlade tidligere kendt sandhed, noget trøstende håb eller noget ædelt princip, som de tidligere havde. Tværtimod får det gengivne evangeliums sandheder blot det allerede modtagne lys til at skinne endnu mere strålende – enhver lykke og glæde, som allerede er oplevet, vil blive forstørret, og inspireret visdom føjes til den allerede erhvervede viden. Altså kan en person gennem Jesu Kristi gengivne evangelium blive ført til den højeste udvikling, som den menneskelige forstand og hjertet kan forestille sig.

Jeg er især taknemmelig for gengivelsen af præstedømmet med de samme beseglingsnøgler, som Jesus Kristus lovede sine disciple, der tillader, at familier i vore dage kan blive beseglet som evige familier (se Matt. 16:19).

Erkendelse af og taknemmelighed for modtagne velsignelser har været fremhævet ikke kun af apostle og profeter i fordums dage, men også i disse dage af profeter, som er sammen med os i Tabernaklet i dag.

Overvej igen apostlen Paulus' formaning: „Sig tak under alle forhold" (1 Tess. 5:18). Vi bør være taknemmelige for de velsignelser, som vi søger og modtager, såvel som for de velsignelser, der kommer til os, og som ligger uden for vores øjeblikkelige fatteevne. Gud, der er retfærdig, kærlig og fuldkommen, har givet os alt, og det vil være til vores bedste, fordi „alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud" (Rom. 8:28).

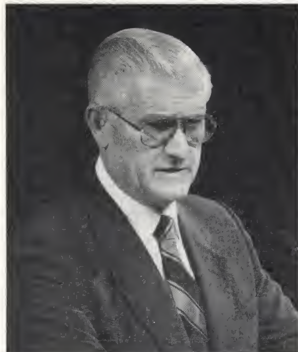
Må menneskelig stolthed og indbildskhed aldrig vokse frem i os, og i stunder med personlige bedrifter få os til at tro, at det er ved egen fortjeneste, at vi har præsteret noget. Vi bør hellere erkende Herrens hånd i alt, for som vi læser i nutidig hellig skrift: „I intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger" (L&P 59:21). I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Følg profeterne

Ældste Waldo P. Call
Afløst medlem af De Halvfjerds

„Præsident Benson, som er Guds profet, har rådet os i mange vigtige ting. Gør vi disse ting?"

Vi læser i 2 Kongebog i Det Gamle Testamente om en mand ved navn „Na'aman". Han var „kongen af Arams hærfører . . . men manden var spedalsk" (2 Kongebog 5:1).

En israelittisk pige, som „var kommet i tjeneste hos Na'amans hustru", sagde: „Gid min herre var hos profeten i Samaria; han ville sikkert skille ham af med hans spedalskhed" (vers 2-3).

Hærføreren Na'aman, som ikke var medlem af kirken, accepterede dette i fuld tro og med håb. Den syriske konge gav ham et brev med til Israels konge og gav ham guld, sølv og fine klæder med som gave.

Israels konge var en mand med ringe tro, og han blev forfærdet over dette, eftersom han ikke kunne helbrede Na'aman og han sagde: „I kan da se, at han søger lejlighed til strid med mig!" (vers 7).

„Men da den Guds mand Elisa hørte," dette „sendte han det bud til kongen: . . . Lad ham komme til mig, så skal han kende, at der er en profet i Israel" (vers 8).

Na'aman gik til profeten. „Elisa sendte et bud ud til ham og lod sige: ‚Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter friskt, og du bliver ren!'

Men Na'aman blev vred, og drog bort med de ord: ‚Se, jeg havde tænkt, at han ville komme ud til mig og påkalde Herren sin Guds navn og svinge sin hånd i retning af helligdommen og således gøre ende på spedalskheden!

Er ikke Damaskus' floder . . . så gode som alle Israels vande' . . . Og han vendte sig og drog bort i vrede" (vers 10-12).

Hans stolthed ville ikke tillade ham at følge profetens råd. Han ville nu til at tage hjem uden at være blevet helbredt for sin spedalskhed. Og skyldtes alt dette nu, at han var stolt i hjertet?

Na'amans gode tjenere overbeviste ham om, at han skulle gøre som profeten havde sagt, idet de sagde: „Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det? . . .

Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren" (vers 13-14).

Na'aman blev meget taknemmelig og gik til profeten med guld og sølv og fine klæder. Men Guds profet ville selvfølgelig ikke acceptere betaling for Guds velsignelser.

Na'aman og hans ledsagere drog derpå hjemad. Men profeten Elisas tjener syntes, at det var svært at give slip på disse rigdomme, så han løb efter Na'aman. Og Na'aman standsede, da han så denne tjener komme løbende. Tjeneren sagde, at hans herre havde fået besøgende og nu bad om et talent sølv og to sæt tøj til hver af de to besøgende.

Na'aman gav med glæde disse ting til tjeneren og sendte endog to af sine egne tjenere med for at bære. Men inden tjeneren kom til Elisas hus, standsede han og gemte disse gaver i et hus. Derpå gik han hen til Elisa.

Og Elisa sagde: „Hvor har du været . . .

Gik jeg ikke i ånden hos dig . . . Nu har du fået penge . . .

Na'amans spedalskhed skal hænge ved dig og dit afkom til evig tid. Og Gehazi gik fra ham, hvid som sne af spedalskhed" (vers 25-27).

Præsident Benson, som er Guds profet, har rådet os i mange vigtige ting. Gør vi disse ting, eller siger vi:

„Jo, han er Herrens profet, men jeg ønsker ikke at udføre en mission."

„Jeg ønsker ikke at blive gift."

„Jeg har ikke tid til at læse i Mormons Bog hver dag. Jeg har for travlt med mit arbejde eller mine lektier."

„Vi har ikke tid til familiebøn eller familieaften."

„Jeg har brug for at sove længe søndag morgen efter lørdagens store aktivitet. Jeg kan ikke gå i kirke."

„På grund af mit arbejde og mine studier er søndag den eneste dag, hvor jeg kan købe ind."

Kong Benjamin siger således i sin store tale: „Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, *underdanig*, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, *villig til at underkaste sig alt det, Herren finder det tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader*" (Mosiah 3:19, fremhævelse tilføjet).

Profeten Lehi sagde til sin søn Nephi: „Og se nu, dine brødre *knurrer* og siger, at det er et vanskeligt hverv, jeg har pålagt dem; men se, jeg har ikke pålagt dem det, men det er en befaling fra Herren" (1 Nephi 3:5, fremhævelse tilføjet).

Kan I ikke høre præsident Benson sige: „Men se, jeg har ikke pålagt jer at tage på en mission eller gifte jer i templet, men det er en befaling fra Herren"?

Lehi fortsætter: „Gå derfor, min søn, og du vil finde yndest hos Herren, fordi du *ikke har knurret*.

Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem" (1 Nephi 3:6-7; fremhævelse tilføjet).

Har vi den samme tro som Nephi?

Herren sagde dette til sine disciple på dette kontinent: „Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; *og dersom han holder ud indtil enden*, se da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, hvor jeg skal dømme verden" (3 Nephi 27:16; fremhævelse tilføjet).

Mine kære brødre og søstre og familier, kan I ikke se, hvad det er, som vi bør gøre? *Underkaste os – undlade at knurre – og holde ud til enden.* Hvis vi vil gøre dette, så vil Herren vise os vejen, hvis vi blot vil følge hans profeter og apostle.

Stil ikke spørgsmålstegn ved deres vejledning! Så enkelt er det. Nej, jeg siger ikke, at vi skal udvise blind tro eller blind lydighed.

Men I ønsker måske af og til bevis på dette eller hint, som profeten har sagt. Hold befalingerne! Bed, lev retskaffent og så vil I gennem Helligåndens søde og rolige påvirkning vide, at det er sandt.

Moroni sagde: „Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting" (Moroni 10:5).

Vi kan ligesom Nephi gennem Ånden vide, at det er sandt, hvis vi har tro, er lydige og holder befalingerne.

Hvad ville der være sket, hvis Na'aman havde ladet sin stolthed styre sig? Han ville være forblevet spedalsk.

Kan vi bruge Elisas tjener som et eksempel, når vi ser på verdens rigdomme, de verdslige ting og på menneskers visdom i stedet for at følge profeterne? Vil vi og vore efterkommere for altid være uden for Kirken eller være urene på grund af ulydighed?

Herren sagde til profeten Joseph Smith: „Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket" (L&P 1:14).

Jeg vidner om, at Gud, vor himmelske Fader, lever. Hans Søn, Jesus Kristus, lever, og han er vor Frelser og Forløser. Dette er hans Kirke, og han leder den gennem sine profeter. Jeg vidner om, at præsident Ezra Taft Benson er hans profet, og at præsident Hinckley og præsident Monson og De Tolv Apostle er værdige profeter og Guds tjenere.

Jeg elsker min himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg elsker disse profeter, apostle, seere og åbenbarere. Jeg respekterer dem, jeg opretholder dem, og jeg beder for dem.

Jeg elsker min familie, og jeg elsker jer, mine brødre og søstre. Og jeg beder om, at vi vil følge profeterne og apostlene og holde Guds befalinger. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tabernaklets orgelpiber hæver sig over et kor af unge piger, som sang ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Pagter

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

„Et voksende antal personer fører en kampagne for at gøre åndeligt farlige former for livsførelse lovlige og socialt acceptable . . . Der er også en moralsk *og* åndelig *side af disse sager, som generelt ignoreres."*

Det var en stor oplevelse at høre præsident Joseph Fielding Smith bede. Selv da han var over 90 år, bad han om, at han ville „overholde sine *pagter* og *forpligtelser* og holde ud til enden". Ordet *pagt* er emnet for min tale.

Herren sagde til en af de gamle patriarker: „Men jeg vil oprette min pagt med dig" (1 Mos. 6:18). Han sagde til nephiterne: „I er pagtens børn" (3 Nephi 20:26). Og han beskrev det gengivne evangelium som *„en ny og evig pagt"* (L&P 22:1; fremhævelse tilføjet). Hver eneste sidste dages hellig er under *pagt*. Dåben er en pagt; det er nadveren også. Gennem den fornyr vi dåbspagten og forpligter os til „altid (at) erindre ham og holde hans bud" (L&P 20:77).

Tre farlige former for livsførelse

Mit budskab er til jer, som er fristet til enten at fremme, deltage i eller fremture i en livsførelse, som er i strid med jeres pagter, og som en dag vil bringe sorg over jer og dem, der elsker jer.

Et voksende antal personer fører kampagne for at gøre åndeligt farlige former for livsførelse lovlige og socialt acceptable. Blandt dem er abort, den homoseksuelle/lesbiske bevægelse og narkotikamisbrug. De debatteres i forsamlinger og ved seminarer, i klasser, i samtaler, ved kongresser og i retssale over hele verden. De sociale og politiske aspekter af sagerne står i aviserne hver eneste dag.

Moralsk og åndelig

Det jeg ønsker at sige er ganske enkelt: Der er også en *MORALSK* og *ÅNDELIG* side af disse sager, som generelt ignoreres. For sidste dages hellige er moral et element, som ikke må mangle, når disse anliggender overvejes – ellers er hellige pagter i farezonen! Overhold dine pagter, og du er i sikkerhed. Bryd dem, og du er i fare.

Befalingerne i skrifterne, både de positive råd og „du må ikke", udgør lovens *bogstav*. Loven har også en *ånd*. Vi står til ansvar over for begge.

Nogle udfordrer os og ønsker at vide, hvor skrifterne direkte forbyder abort eller en homoseksuel/lesbisk eller narkotikacentreret livsførelse. „Hvis det er så forkert," spørger de, „hvorfor fortæller skrifterne os det så ikke tydeligt med ‚lovens bogstav?'" Disse anliggender er ikke ignoreret i åbenbaringerne.* Skrifterne er generelt positive og ikke negative i sine temaer, og det er en fejl at antage, at alt, som ikke direkte er forbudt af „lovens bogstav", på en eller anden måde er godkendt af Herren. Alt, hvad Herren godkender er ikke beskrevet detaljeret i skrifterne, det er alt, der er forbudt, heller ikke. Visdomsordet har fx ingen konkret advarsel mod at indtage arsenik. Men vi behøver heller ikke en åbenbaring til at fortælle os det!

Herren har sagt: „Det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener" (L&P 58:26). Profeterne fortæller os i Mormons Bog, at „mennesket er blevet tilstrækkeligt undervist, så det kender godt fra ondt" (2 Nephi 2:5; se Helaman 14:31).

Livet er ment som en prøve for at se, om vi vil overholde Guds bud (se Abraham 3:25). Vi kan frit vælge at adlyde eller ignorere lovens ånd og bogstav. Men friheden til at vælge, som er givet til menneskene, er en *moralsk* frihed (se L&P 101:78). Vi kan ikke frit bryde vore pagter og undslippe konsekvenserne.

Guds love er bestemt til at gøre os lykkelige. Lykke kan ikke eksistere sammen med umoralitet. Profeten Alma sagde det dybsindigt og dog enkelt: „Ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10).

Ret til at vælge

Hver gang disse destruktive former for livsførelse er under debat, påkaldes *„det enkelte menneskets ret til at vælge"*, som om det var den eneste altbestemmende dyd. Det kunne kun være sandt, hvis der kun var et menneske. Enhver persons rettigheder støder sammen med en andens rettigheder. Og den enkle sandhed er, at vi ikke kan være lykkelige, blive frelst eller ophøjet uden hinanden.

Tolerance

Ordet *tolerance* påberåbes også, som om det tilsidesætter alt andet. Tolerance er en dyd, men det er ikke den herskende dyd. Der er en forskel på, hvad man *er*, og hvad man *gør*. Det, man er, kan kræve ubegrænset tolerance, mens det, man gør, kun kræver et begrænset omfang af tolerance. En dyd kan praktiseres så ekstremt, at det bliver til en last. Urimelig troskab over for et ideal uden tanke for dets praktiske anvendelse kan tilintetgøre selve idealet.

Abort

Intet sted forsvares retten til handlefrihed mere ihærdigt end i forbindelse med abort. Når man har valgt at handle, og en befrugtning har fundet sted, kan valget ikke ophæves. Men der er stadig et valg; altid det bedste valg.

Sommetider er ægteskabspagten blevet brudt; oftere er den aldrig indgået. I eller uden for ægteskabet er en abort ikke en enkelt persons valg. Der er mindst tre liv indblandet.

Skriften siger: „Du skal ikke . . . slå ihjel eller gøre *noget sådant*" (L&P 59:6; fremhævelse tilføjet).

Undtagen hvor de uhyggelige forbry-

* Se 1 Mos. 13:13; 18:20-22; 19:4-9; 3 Mos. 18:22, 29; 20:13; 5 Mos. 23:17; Rom. 1:24-27; 1 Kor. 6:9; 1 Tim. 1:9-10.

delser incest og voldtægt er involveret, eller kompetente lægelige autoriteter bekræfter, at moderens liv er i fare, eller et alvorligt misdannet foster ikke kan overleve fødslen, er abort helt klart et „du må ikke". Selv i disse meget ekstraordinære tilfælde kræves der megen alvorlig bøn for at træffe det rette valg.

Vi møder sådanne alvorlige valg, fordi vi er Guds børn.

Mennesket er ikke blot et dyr

Vi fatter ikke, hvad vi har påført os selv, da vi tillod, at vore børn blev undervist i, at mennesket blot er et avanceret dyr. Vi har gjort ondt værre ved at forsømme at undervise i moralske og åndelige værdier. Moralske love gælder ikke for dyr, for de har ikke handlefrihed. Hvor der er handlefrihed, hvor der findes et valg, må moralske love gælde. Begge dele kan ikke fungere på en gang.

Når vore unge undervises i, at de kun er dyr, føler de sig frie til, ja tilmed tvunget til at reagere på enhver lyst eller tilskyndelse. Vi bør ikke være så forundrede over det, der sker med samfundet. Vi har sået en vind og høster nu stormen. Som man reder, så ligger man, lyder ordsproget.

Homoseksuelle og lesbiske rettigheder

Adskillige blade cirkulerer nu i Kirken, som forsvarer og fremmer homoseksuel eller lesbisk opførsel. De fordrejer skrifterne i et forsøg på at bevise, at disse impulser er medfødte, ikke kan overvindes og ikke bør modstås. En sådan opførsel har derfor sin egen moral. De citerer skriftsteder for at retfærdiggøre deres naturstridige handlinger mellem enige voksne.

Den samme logik ville retfærdiggøre incest eller mishandling af små børn af begge køn. Hverken den moralske lovs bogstav eller ånd kan tolerere en sådan opførsel.

Jeg håber, at ingen af vore unge er så tåbelige, at de accepterer de kilder som autoritative for, hvad skrifterne betyder. Paulus talte om netop dette emne og fordømte dem, der „ombyttede Guds sandhed med løgnen, ærede og dyrkede skabningen fremfor Skaberen" (Rom. 1:25).

Nogle vælger at afvise skrifterne fuldstændigt og svigte deres pagter. Men de kan ikke vælge at undgå konsekvenserne. Det valg er ikke deres eller vores eller nogen andens.

Vi har alle følelser og drifter. Nogle er gode og værdige, og nogle er ikke; nogle er naturlige, og nogle er ikke. Vi skal kontrollere dem, forstået således, at vi skal styre dem i henhold til den moralske lov.

Den legale sammenføjning af kønnene er Guds lov. De hellige pagter, som mand og hustru indgår med Gud, beskytter den korrekte anvendelse af disse følelser og drifter, som er væsentlige for fortsættelsen af menneskeheden og af afgørende betydning for et lykkeligt familieliv. Umoralsk eller naturstridig opførsel fører uden undtagelse til skuffelse, lidelse og tragedie.

Ældste Robert L. Backman fra De Halvfjerds' Præsidium modtager en begejstret omfavnelse af ældste H. Burke Peterson fra De Halvfjerds. Ældste Adney Y. Komatsu fra De Halvfjerds ser på.

Lokale præstedømmeledere

Vi modtager breve, hvor der bønfaldes om hjælp, og hvor der spørges, hvorfor nogle skal pines af ønsker, som fører til afhængighed eller naturstridig opførsel. De søger desperat efter en logisk forklaring på, hvorfor de har en magtfuld tiltrækning, ja, tilmed et anlæg, til noget, der er ødelæggende og forbudt.

Hvorfor, spørger de, sker det for mig? Det er ikke retfærdigt! De antager, at det er uretfærdigt, at andre ikke rammes af de samme fristelser. De skriver, at deres biskop ikke kunne besvare deres „hvorfor" og heller ikke kunne ophæve deres afhængighed eller fjerne tendensen.

Vi får sommetider at vide, at ledere i Kirken ikke rigtigt forstår disse problemer. Måske gør vi det ikke. Der er mange „hvorfor", som vi ganske simpelt ikke har et indlysende svar på. Men vi *forstår* fristelse, hver eneste af os, ud fra personlige erfaringer. Ingen er uden fristelser af den ene eller den anden art. Det er livets prøve. Det er en del af vores prøvestand på jorden. Fristelse af en eller anden art er en del af tilværelsen.

Det vi ved er, hvor disse fristelser fører hen. Vi har set disse former for livsførelse udspillet hos mange. Vi har set resultatet af at følge den vej, som I fristes til at følge. Det er ikke sandsynligt, at en biskop kan fortælle dig, hvad der forårsager disse tilstande, eller hvorfor du er blevet ramt, og han kan heller ikke fjerne fristelsen. Men han kan fortælle dig, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Hvis du kan skelne mellem rigtigt og forkert, så har du noget at begynde med. Det er punktet, hvor personlige valg bliver effektive. Det er punktet, hvor omvendelse og tilgivelse kan udøve stor åndelig kraft.

Jeg tror, at de fleste mennesker trækkes ind i et liv med narkotikamisbrug eller naturstridig opførsel eller får foretaget en abort uden virkelig at forstå, hvor moralsk og åndelig farlige disse handlinger er.

En frister

Måske den værste tilstand af alle, som vi kan skabe for os selv, er at blive en frister, der fører uskyldige personer til former for livsførelse, der er ødelæggende. En frister lokker andre til at komme ud af „skabet" for at bryde pagter, som de har indgået med Gud. Han lover frigørelse og opstemthed uden at fortælle, at en sådan kurs kan være åndeligt livsfarlig.

Ældste Richard G. Scott fra De Tolvs Kvorum taler med ældste Joe J. Christensen som er fra De Halvfjerds og områdepræsident i Brasilien.

En frister vil hævde, at sådanne drifter ikke kan ændres og ikke bør modstås. Kan I tænke på noget, som Fristeren hellere vil have os til at tro?

Herren har advaret: „Den, der forarger en af disse små, som tror, ham var det bedre, at der var lagt en møllesten om hans hals, og han var kastet i havet" (Mark. 9:42).

Støttegrupper

Der findes støttegrupper af mange arter, som søger at styrke dem, der kæmper for at slippe ud af narkotikamisbrug eller at beherske andre fristelser. På den anden side findes der organisationer, som gør præcis det modsatte. De retfærdiggør umoralske handlinger og lænker kæder af afhængighed eller naturstridig opførsel endnu fastere. I bør undgå enhver forbindelse med sådanne organisationer. Hvis I allerede er involveret, så træk jer ud.

Ånd af sympati og kærlighed

Jeg vil nu tale i en ånd af sympati og kærlighed til jer, som måske kæmper mod fristelser, som der ikke findes nogen moralsk sympatitilkendegivelse for. Nogle har modstået fristelse, men synes ikke at kunne slippe fri fra den. Giv ikke efter! Fremelsk den åndelige styrke til at modstå – hele livet om nødvendigt.

Nogle plages ved tanken om pagter, der allerede er svigtet, og nogle tænker på selvmord. Selvmord er ikke løsningen. Tænk aldrig den tanke. At du er foruroliget viser, at du er en åndeligt følsom sjæl, for hvem der er stort håb.

Du undrer dig måske over, hvorfor Gud tilsyneladende ikke hører dine bønfaldende råb og fjerner disse fristelser. Når du kender evangeliets plan, vil du forstå, at betingelserne for vores jordiske prøvestand kræver, at vi selv overlades til at vælge. Den prøve er formålet med livet. Selv om disse former for afhængighed en tid har overvældet din moralske sans eller underkuet ånden i dig, er det aldrig for sent.

Du kan måske ikke straks ved blot at ønske det befri dig selv for uværdige følelser. Men du *kan* vælge at standse de ydre umoralske tegn på dem.

Smerten, du gennemgår ved at modstå eller forlade en livsførelse bundet af afhængighed eller naturstridige følelser, er ikke en hundreddel af den, som dine forældre, din ægtefælle eller børn vil lide, hvis du giver op. Deres er en uskyldig lidelse, fordi de elsker dig. Fortsat at stritte imod eller trække sig ud af en sådan livsførelse er en virkelig uselvisk gerning – et offer, som du lægger på lydighedens alter. Den vil bringe enorme åndelige belønninger.

Husk på den handlefrihed, som du krævede, da du svigtede dine pagter. Denne samme frihed kan du nu trække på til at udøve en stor åndelig kraft gennem forløsningen.

Kærligheden vi tilbyder er måske en barsk kærlighed, men den er af den reneste form for kærlighed, og vi kan tilbyde mere end vores kærlighed. Vi kan undervise dig i omvendelsens rensende kraft. Hvis pagter er blevet brudt, kan de, uanset hvor svært det kan være, blive gengivet, og du kan blive tilgivet. Selv for abort? Ja, selv det!

„Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld" (Es. 1:18).

Må Gud velsigne jer, som kæmper for at modstå eller befri jer selv for disse forfærdelige fristelser, som nu fejer hen over verden, og som vi ikke er fri for i Kirken. Velsign dem, som elsker jer og støtter jer. Der findes en stærk rensende kraft i præstedømmet. Der findes en stærk rensende kraft i Kirken. Det er et omvendelsens evangelium. Han er vor Forløser. Om ham bærer jeg vidnesbyrd – Jesus Kristus, Guds Søn, Faderens Enbårne, som ofrede sig, for at vi kan blive rene. Om ham vidner jeg, i Jesu Kristi navn. Amen. □

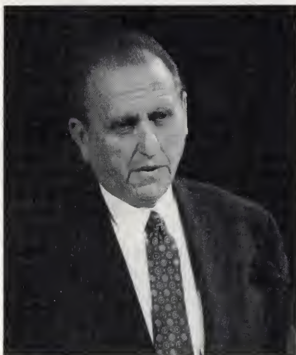

Medlemmer af De Halvfjerds: Ældsterne George I. Cannon, L. Aldin Porter og Malcolm S. Jeppsen.

„Gud vær med dig, til vi ses igen"

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Der er ikke plads til frygt hos mænd og kvinder, der sætter deres lid til den Almægtige, mennesker, som ikke betænker sig på ydmygt at søge guddommelig vejledning gennem bøn."

Der er en vis ensomhed ved den tomme stol mellem præsident Hinckley og mig, og vi mærker det i hjertet. Jeg ville ønske, at I kunne ledsage præsident Hinckley og mig til præsident Bensons hospitalsstue, som vi besøgte for få dage siden. Jeg tror, at det ville være godt for alle Kirkens medlemmer at se det billede på fred og kærlighed. Præsident Benson lå i sin hospitalsseng og holdt en god søn i sin venstre hånd og en smuk datter i højre hånd, mens hun læste op for ham fra Mormons Bog. I baggrunden lød en optagelse med Tabernakelkorets musik afdæmpet. Det var som en smule af himlen.

Nu hvor vi nærmer os afslutningen på endnu en konference, er vor ånd blevet opløftet, vort sind inspireret og vor sjæl fyldt.

Talerne fra denne talerstol har indeholdt råd og vejledning til vor rejse gennem livet på jorden. Bønnerne er blevet opsendt med ydmyghed, og deres anmodninger afspejler vort hjertes ønsker. Den himmelske musik, som korene har sørget for ved hvert møde, har bekræftet Herrens ord om, at „de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder" (L&P 25:12).

Vi beklager virkeligt, at præsident Ezra Taft Benson ikke har været i stand til at være hos os i Tabernaklet. Ikke desto mindre har vi mærket hans ånd gennem hele konferencen. Hans kærlighed til Herren, til Kirkens medlemmer og til Guds børn overalt er legendarisk. Hans mange venlige handlinger har velsignet dem, han har mødt overalt, hvor han har været.

En fredag overværede præsident og søster Benson som sædvanlig en session i templet i Jordan River. En ung mand henvendte sig til præsident Benson, hilste meget hjerteligt på ham og sagde, at han var blevet kaldet til at tage på en fuldtidsmission. Præsident Benson tog den nyligt kaldede missionær i hånden og erklærede med et smil på læberne: „Tag mig med! Tag mig med!" Denne missionær bar vidnesbyrd om, at han på en måde *tog* præsident Benson med sig på sin mission, eftersom denne kommentar demonstrerede præsident Bensons stadige kærlighed, hans passion for missionering og hans ønske om altid at være i Herrens tjeneste.

De hastige ændringer i Europa minder os om præsident Bensons store indsats for de sultne og de hjemløse på det kontinent ved slutningen af 2. Verdenskrig. Til stede i dag er en, som modtog denne hjælp. For nylig skrev hun til præsident Benson: „Det er første gang i mit liv, at jeg er her i Salt Lake City for at overvære en generalkonference. Jeg håber, at du husker vort første møde i efteråret 1946 i Langen i Tyskland. Du og jeg vil aldrig glemme de forunderlige dage efter 2. Verdenskrig. Vi vil aldrig glemme din hjælp til flygtningene i den triste tid. Nu er der gået 44 år, og vi er begge blevet ældre. Jeg ønsker, at du må være lykkelig, og at Herrens velsignelser må følge dig alle dit livs dage, og sender dig min kærlighed."

Hvis præsident Benson stod på denne

Præsident Gordon B. Hinckley (til højre), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, hilser på ældste Boyd K. Packer (til venstre) og Ældste Marvin J. Ashton fra De Tolvs Kvorum.

talerstol ved afslutningen af dette sidste møde ved denne storslåede konference, ville han give udtryk for sin kærlighed og sine formaninger til jer og velsigne jer. Må jeg med præsident Bensons ord give jer hans råd:

„Lad os være tapre i Jesu vidnesbyrd hele livet" (*Come unto Christ*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1983, s. 16).

„Hans ord er noget af det mest værdifulde, han har skænket os. Jeg vil kraftigt tilskynde jer til påny at forpligte jer til at studere skrifterne. Fordyb jer i dem dagligt, så I kan have Åndens kraft hos jer . . . Læs dem i familien og lær jeres børn at elske og værdsætte dem" (Stjernen, aprilkonferencen 1986, s. 83).

„Det gør godt inderst inde at vide, at Gud tænker på os og er rede til at hjælpe os, når vi sætter vores lid til ham og gør det, der er rigtigt. Der er ikke plads til frygt hos mænd og kvinder, der sætter deres lid til den Almægtige, mennesker, som ikke betænker sig på ydmygt at søge guddommelig vejledning gennem bøn. Selvom der skulle komme forfølgelser, selvom der skulle komme modangreb, kan vi påny føle os trygge, for Gud vil tale fred til sjælen. Denne fred, denne ophøjede, rolige ånd, er den største velsignelse i livet" (Stjernen, juni 1990, s. 6).

„Jeg bliver ældre og mindre energisk, og jeg er så taknemmelig for jeres bønner og mine yngre Brødres støtte. Jeg takker Herren for fornyelsen af mit legeme fra tid til anden, så jeg stadig kan bidrage til at opbygge hans rige . . . Men om Gud vil, har jeg til hensigt at bruge alle mine resterende dage i denne storslåede opgave" (Stjernen, januar 1989, s. 4).

Præsident Benson er fuld af kærlighed, og denne kærlighed ønsker han, at jeg til jer giver udtryk for på hans vegne. Han har en smuk stemme og har ofte sunget til tonerne af en yndlingssalme:

Gud vær med dig, til vi ses igen;
på din rejse dig bevare,
skærme dig mod nød og fare;
Gud vær med dig, til vi ses igen . . .

Gud vær med dig, til vi ses igen;
om du møder svære prøver,
stol på ham, som hjem dig fører;
Gud vær med dig, til vi ses igen.
(Sange, nr. 127).

Til Kirkens medlemmer og til Guds børn overalt sender vor profet, præsident Ezra Taft Benson, sit hjertes tanker, sin tak for jeres bønner og sin stadige kærlighed. Gud vær med jer brødre og søstre, til vi ses igen. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældsterne Rex D. Pinegar og Carlos E. Asay fra De Halvfjerds' Præsidium.

Kvindernes møde
den 29. september 1990

„Disse ting er tydeligt åbenbaret for os"

Elaine L. Jack
Præsidentinde i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

„Har de sammenligninger I foretager mellem jer selv og andre en baggrund i Frelserens liv, eller er de et udtryk for, at I prøver at indrette jeres liv efter samme mønster som andre?"

Kære søstre, jeg har været meget glad for at modtage så mange gode ønsker fra jer igennem de sidste seks måneder samt for den varme måde, hvorpå I har taget imod mig. Mange af jer har fortalt mig, at I har bedt for vores præsidentskab. Vi fornemmer den åndelige styrke, vi modtager derigennem, og vi anerkender med taknemlighed dette både over for jer og over for vor himmelske Fader.

Jeg har set frem til denne mulighed for at kunne tale til jer som jeres hjælpeforeningspræsidentinde for at give udtryk for de tanker, som mange af jer har delt med mig personligt eller gennem breve. Disse tanker har en fælles grundtanke: Søstre sammenligner sig selv med andre.

Gennem tredive år har jeg ønsket at møde den kvinde, som Sidste Dages Hellige kvinder mere end nogen anden har sammenlignet sig selv med her i Kirken. Man tænker ofte på hende som „superkvinden." Nogle vil anse hende for at være en typisk hjælpeforeningssøster, kvinden der bager de utroligste og lækreste brød, spiller orgel som en professionel, og som klæder sine velsoignerede børn i tøj, hun selv har syet.

Hvor er hun? Hvem er hun? Hvad er det der gør, at hun synes at overgå alle kvinder? Jeg har foretaget en omhyggelig undersøgelse og har fundet denne kvinde. I aften vil jeg præsentere jer for hende, så vi kan se hende, som hun virkelig er.

Profeten Jakob profeterede: „Thi ånden taler sandhed og lyver ikke. Derfor taler den om tingene, som de virkelig er og om tingene, som de virkelig vil blive; og derfor er disse ting tydeligt åbenbaret for os til vor sjæls frelse" (Jakobs Bog 4:13).

Kære søstre, jeg vil godt tale om „tingene, som de virkelig er, og om tingene, som de virkelig vil blive" (Jakobs Bog 4:13). For mange af os – når vi sammenligner os selv med en næsten perfekt SDH-kvinde – er dette en del af, hvordan tingene virkelig er. Nogle af os bliver inspireret og opmuntret ved sådanne idealbilleder, mens andre af os bliver modløse og nedslået ved samme idealkvinde – hvad enten hun er en kombination af mange kvinder, en kvinde vi har læst om eller måske en kvinde, som vi kender.

Når kvinder foretager disse sammenligninger, har jeg hørt kommentarer som: „Når de i Hjælpeforeningen taler om at være en god mor, får jeg altid en dårlig samvittighed, fordi jeg somme tider råber ad mine børn." „Jeg føler mig ikke godt tilpas i Kirken, fordi min mand er inaktiv." „Jeg ville ønske, at jeg ikke behøvede at arbejde, men jeg har brug for pengene, så jeg kan forsørge min familie."

Jeg har også hørt: „Jeg er ikke mor. Jeg er ikke gift, og det er jeg ekstremt opmærksom på til hjælpeforeningen og ved nadvermøderne. Tit går jeg hjem med en fornemmelse af, at de ikke ved, hvad de skal stille op med mig i Kirken."

Disse udtalelser og mange andre, mener jeg, stammer fra urealistiske sammenligninger med vore idealer. Fordi jeg kender mange af jer, kender jeg jeres gode sider og individuelle gaver, som I har modtaget

Præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse: Førsterådgiver Chieko N. Okazaki, præsidentinde Elaine L. Jack og andenrådgiver Aileen Hales Clyde.

fra Herren. Jeg kan se, at disse sammenligninger måske forhindrer jer i at opnå jeres egentlige potentiale og afholder jer fra at omgås dem, der vil berige jeres såvel som andres tilværelse. Somme tider opstår grundlaget for disse ukorrekte sammenligninger fra andre søstre i Hjælpeforeningen, fra selve Hjælpeforeningen som organisation eller fra forventninger omkring livets roller. Hvor de end stammer fra, så er sammenligningerne forkerte, medmindre de forklarer tingene, som de virkelig er – nu og for evigt.

Profeten Jakob sagde, at tingene, som de „virkelig er", og som de „virkelig vil blive", er „tydeligt åbenbaret for os til vor sjæls frelse" (Jakobs Bog 4:13).

Søstre, hvordan er disse ting blevet åbenbaret for os? Tydeligt gennem Jesu Kristi evangeliums fylde og gennem vor Frelsers eksempel. Kun ved at efterleve hans evangelium kan vi finde ud af, hvad der er virkelighed. Vi vil aldrig være i stand til nøjagtigt at måle vores liv i forhold til sociale, økonomiske, etiske, aldersmæssige eller ægteskabelige forhold. Spørg dig selv: „Har de sammenligninger jeg foretager mellem mig selv og andre baggrund i Frelserens liv, eller er de et udtryk for, at jeg prøver at indrette mit liv efter samme mønster som andre?"

Somme tider vil disse sammenligninger snige sig ind på os. Vi sidder i Hjælpeforeningen omgivet af naboer og venner, som alle synes at opdrage de bedste børn, som alle præsenterer de mest dybtgående lektier, og som alle er i besiddelse af den største åndelighed. Det kan virkelig tage modet fra én.

Nogle af jer vil måske sige: „Jeg er bare ganske almindelig. Der er intet specielt ved mig eller min tilværelse." Og alligevel er det tydeligt blevet tilkendegivet for mig, at I virkelig er enestående, I, hvis hverdag er i overensstemmelse med vor himmelske Faders love.

Der findes ingen større heltinder, i verden i dag, end de kvinder, der i det stille passer deres pligt. Ganske ubesunget findes I overalt – i Nebraska eller Puerto Rico, i Ghana, Canada eller Tjekkoslovakiet. I viser dagligt jeres kærlighed til Herren ved, at I støtter jeres ægtefælle, opdrager børn, tager jer af jeres forældre, hjælper naboer, står til tjeneste i jeres børns skoler, sidder i kommunale råd og gør i det hele taget et stort stykke arbejde både i og uden for hjemmet. Ingen gør et større indtryk, end I gør.

Jeg lovede at præsentere jer for en typisk søster i Hjælpeforeningen.

Den gode nyhed er, at hun virkelig eksisterer.

En endnu bedre nyhed er, at hun er helt fantastisk.

Den bedste nyhed er, at det er *dig!* Og dette er, hvem du virkelig er!

– 2.78 millioner af jer bor i 128 lande og territorier rundt om i verden fra Invercargill til Edmonton, fra Chicago til Singapore.

– 8.000 af jer er enlige fuldtidsmissionærer; 1.700 af jer tjener på mission sammen med jeres ægtefælle.

– I opdrager 1.2 millioner børn samt en halv million unge piger og en halv million unge mænd, der alle er teenagere.

– I besøgte hinanden ca. en million gange som besøgslærerinder i de første fem måneder af 1990.

Hvis jeg kunne få opfyldt mit hjertes ønske for jer, skulle det være, at I hver især ville føle jer påskønnet på grund af jeres egen godhed. Men allerførst skal I vide, at I er døtre af Gud. Hver uge siger de Unge Piger i kor: „Vi er døtre af vor Himmelske Fader, som elsker os, og vi elsker ham. Vi vil stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder" (se Mosiah 18:9).

Primarybørnene synger: „Jeg tilhører Jesu Kristi sande Kirke på jord, jeg elsker hans navn og ønsker kun at følge i hans spor. . . ." Når mine børnebørn og deres forældre med stor iver synger denne sang, får jeg tårer i øjnene af glæde. Jeg ved, hvem *jeg* er, jeg kender Guds plan, og denne kundskab er af afgørende betydning.

Vi søstre i Hjælpeforeningen følger vores motto: „Kærligheden ophører aldrig." Dette motto er for mig meget personligt. Det betyder, at vi elsker vor himmelske Fader og den bedste måde, hvorved vi kan udtrykke denne kærlighed, er gennem det, vi kan gøre for andre.

At glæde sig over at være en datter af Gud, at kende Guds plan og at følge Frelserens eksempel ved at tjene – disse ting er virkelige.

Ved Jakobs brønd lærte Frelseren den samaritanske kvinde:

„. . . den som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kildespring til evigt liv."

Kvinden siger til ham: Herre! giv mig det vand, så jeg ikke mere skal tørste" (Joh. 4:14-15).

En søster fra Hjælpeforeningen i Ghana besøger en kvinde, der tørster efter sandheden, men som ikke kan læse. For at give sin søster mulighed for at drikke dybt af evangeliets sandhed, prøver denne besøgslærerinde at være hos søsteren så ofte som muligt. Hun læser højt af skriften for sin søster og forklarer dens betydning på hendes modersmål.

Vi har hørt om en kvik 60-årig dame, der også er værd at lægge mærke til. Hun bor i Tjekkoslovakiet. Hun er en af de få hellige, der er forblevet aktiv under de fyrre slumrende år, da landet var nægtet fuld religionsfrihed. Denne søster deler evangeliets levende vand, når hun dagligt tager den 83-årige grenspræsident på en spadseretur og foretager hans indkøb. Han går altid med to stokke, og indkøb i Tjekkoslovakiet er ikke en nem opgave.

Gennem deres daglige tjenestegernin-

Præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse: Førsterådgiver Jayne B. Malan, præsidentinde Ardeth G. Kapp og andenrådgiver Janette C. Hales.

ger nyder disse kvinder at give andre af det vand, der er et kildespring til evigt liv.

En anden søster skrev: „Jeg elsker at være mor. Jeg elsker at undervise mine børn i evangeliet. Jeg var vikar i Hjælpeforeningen en søndag og havde en lektie, familiestudium i skrifterne." Det er et emne, der står mit hjerte meget nært, og jeg kan ikke forestille mig et familieliv uden. Efter denne lektie kom en søster hen til mig og sagde: „Det er utroligt så meget, du får tid til. Jeg har ingen tålmodighed." Men denne søster synger og tager musikundervisning. Ind imellem misunder jeg mennesker, der kan synge og spille, for jeg elsker musik.

Efter min samtale med denne søster følte jeg, selvom jeg ikke er blevet velsignet med et stort musikalsk talent, at vor Fader i himlen i stedet har velsignet mig med kærlighed og moderskabets glæder, som er et talent og en gave, som jeg er meget taknemlig for.

Meningen med disse tre eksempler må være, at disse kvinder hver især tjener efter evne og i forhold til de behov, der er omkring dem! Er det ikke hensigten med dit liv?

Se på alt det, I foretager jer. I syr tæpper til børnehjem og besøger kvinder i fængsler. I skifter talløse bleer og tørrer tårer bort i det uendelige. I indsamler tøj til jordskælvsramte. I er støttepædagoger for børn, der har behov for ekstra hjælp. I præsiderer i Kirken, underviser, sidder i råd, er besøgslærerinder, og I yder utallige tjenestegerninger. I virker måske som hjælpeforeningspræsidentinde, bibliotekar, lærer for Stjerne-klassen eller søndagsskolelærer. Uanset jeres opgave velsigner I børnene, de unge, kvinderne og mændene i enhver enhed af Kirken.

Medlemmer af præsidentskaberne for hovedbestyrelserne i Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary hilser på hinanden.

I dette nye tiår vil Hjælpeforeningens gerninger afspejle vores søgen efter det, der er virkelighed, samt for vores sjæls frelse. Vore gerninger vil afspejle vores kærlighed og beundring for jer søstre. Vi ønsker, at I vil opnå åndelig modenhed og opfyldelse af jeres ønsker og være fri for urealistiske sammenligninger. Vi vil i Hjælpeforeningen fremover fokusere på følgende fem punkter:

For det første: Vi skal opbygge et personligt vidnesbyrd. Dette betyder at leve et liv i tro og håb samt være en omsorgsfuld og bønsom discipel af vor Frelser.

For det andet: Vi skal velsigne den enkelte kvinde. Jeg har tillid til jer. Jeg fryder mig over vore forskelligheder som hjælpeforeningssøstre, og fryder mig over den glæde, vi finder i forbindelse med en retfærdig levevis. Profeten Nephi sagde: „Se, Herren anser alt kød lige; den der retfærdig, finder nåde for Gud" (1 Nephi 17:35).

For det tredje: Vi skal udvikle og udvise kærlighed. Hjælpeforeningens motto „kærligheden ophører aldrig" er værd at efterleve. Udfordringen for os består i, at vi skal være mere aktive ved at imødekomme de virkelige behov i verden omkring os – ensomhed, forsømmelse, analfabetisme og hjemløshed.

For det fjerde: Vi skal styrke familierne. Der findes mange forskellige typer familieenheder, og vi skal alle elske og styrke hinanden, idet vi forener vore anstrengelser ved at blive bedre disciple af Frelseren.

Og for det femte: Vi skal glæde os over et forenet søsterfællesskab, idet vi deler vores tro, vore oplevelser og vore ideer i venskab og kærlighed til hinanden.

At *opbygge, velsigne, udvikle, udøve, styrke og glæde* er alle aktive motiverende ord, som får os til at yde vores bedste.

Vores mål er, at I hver især vil glæde jer over alle livets processer. Opbyg jeres eget personlige vidnesbyrd og glæd jer med mig over at være et ganske almindeligt medlem af hjælpeforeningen.

Disse ting er virkelige – vidnesbyrd, personlighed, kærlighed, familier, søsterfællesskab. Det er virkelighed. Ligeledes er I virkelige. I findes overalt i verden, og jeg hylder jer.

Jeg beder til, at vor Fader i himlen, som elsker os, fortsat vil velsigne jer, hvor i verden I end befinder jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse: Førsterådgiver Betty Jo N. Jepsen, præsidentinde Michaelene P. Grassli og andenrådgiver Ruth B. Wright.

„Venlighed – er en del af Guds plan"

Betty Jo Jepsen
Førsterådgiver i Primarys hovedbestyrelse

„Jeg kan lide ordet venlighed, *fordi det betyder handling. Det synes at være noget, som både I og jeg kan være."*

Min veninde, Marcia, måtte som barn flytte mange gange, fordi hendes fars arbejde krævede det. Hun var nu ti år gammel og skulle igen begynde på en ny skole. Marcias mor kunne se på datterens ansigt, at hun var bekymret og satte sig derfor med hende for at tale om de ting, der voldte hende problemer.

Marcia talte om den udfordring, det var at skulle begynde i en ny klasse midt på året, og hvor svært det var at komme ind i fagene, samt at lære de nye lærere og skolekammerater at kende. Moderen lovede, at hun ville støtte og hjælpe Marcia med at tilpasse sig. Marcia begyndte at græde. Hun sagde ærligt til sin mor: „Jeg kan overvinde vanskelighederne ved skolearbejdet og de nye lærere. Men mor," sagde hun, med tårerne løbende ned ad de fregnede kinder, „jeg hader bare at spise min mad alene."

Marcia havde brug for nogen, som forstod hendes situation og som ville tage sig af hende, så de kunne lære hinanden at kende. Frelseren har fortalt os: „Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus" (Ef. 4:32).

Venlighed har mange synonymer – kærlighed, tjeneste, godhjertethed, sød. Men jeg kan lide ordet „venlighed," fordi det betyder handling. Det synes at være noget som både I og jeg kan være. Man kan vise venlighed på mange forskellige måder. Mine bedste eksempler på venlighed og kærlighed har jeg fra Jesu gerninger. Han tilbragte sin tid på jorden med at opsøge de lidende, syge, fattige og ensomme, for at han kunne vise dem kærlighed.

I Markus i Det Nye Testamente fortælles der om Frelserens kærlige opmærksomhed over for en lille pige. Hendes far var synagogeforstander, der hvor Jesus underviste. Der blev sagt til forstanderen: „Din datter er død" (Mark. 5:35). Jesus trøstede faderen: „Frygt ikke, tro kun!" (v. 36). Straks gik de hen til forstanderens hus, hvor den lille pige lå, og Jesus sagde til hende: „Talita kum! Det betyder lille pige, jeg siger dig, stå op!

Og straks stod pigen op og begyndte at gå omkring, for hun var tolv år gammel. Og de blev straks helt ude af sig selv af undren" (v. 42). Og efter dette store mirakel, viste Jesus stadig sin interesse for pigen ved at sørge for, at hun fik noget at spise.

Vores elskede profet har fortalt os, hvordan vi kan være kærlige. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: „Den, der er kærlig, er medfølende og mild over for andre. Han er betænksom over for andres følelser og er høflig. Han er en hjælpsom natur." Han går videre og siger: „Kærlighed tilgiver andres fejl og svagheder. Kærlighed udstrækker sig til alle – til gamle og unge, til dyr, til de fattige såvel som de rige" (Stjernen, januar 1987, s. 43).

Nu stiller du måske dig selv følgende spørgsmål: „Hvad betyder Jesu eksempel og profetens ord for mig?" Jesus har vist os idealbilledet for Guds plan ved sit eget eksempel. Vores profet, der leder Kirken i dag, hjælper os til at lære, hvordan vi kan følge Guds plan og komme tilbage til Jesus og vor himmelske Fader. Jeg ved, at det vil være sjældent, at vi vil være vidner til et sådant mirakel, som jeg har læst om i skrifterne. Det er sjældent, at vi bliver bedt om at ofre vores sikkerhed eller tryghed, som Jesus gjorde, da hans fjender udfordrede ham, eller da han var fysisk udpint. Dog mener jeg, at vi på vores egen måde kan øve os i at være venlige og kærlige over for vores familie, vore venner og skolekammerater og i de kredse, hvori vi færdes.

For nylig havde jeg en samtale med nogle Lykkepiger om rare personer, de kendte.

Kate og Laura var bedste venner. De to veninder var en del af en større vennekreds. Denne gruppe piger planlagde en fest og inviterede alle i gruppen med undtagelse af Kate. Da Laura fandt ud af, hvad der var sket, fortalte hun de andre, at hun ikke kunne tage imod deres invitation, medmindre Kate også blev inviteret. Denne søde og loyale handling fra en ven, der fulgte Guds plan, forhindrede sårede følelser.

Ved at være venlige, bliver vi venlige. Sofokles, en stor filosof, sagde: „Venlighed avler venlighed" (*Familar Quotations*, samlet af John Bartlett: Little, Brown and Co., 1980, s. 73). Jeg husker nogle enkle valgsprog om venlighed fra min ungdom som fx „Jeg vil altid prøve på at gøre de kærligste ting på den kærligste måde." En af mine gode venner har læst et vers for mig, som hjalp hende til at handle kærligt.

Oversætter Saolotoga Alofipo fra Samoa fra Kirkens Translation Division var blandt de mange oversættere, som sørgede for simultanoversættelse af konferencen på 32 sprog. Oversætterne sad i kælderen i Tabernaklet, og lytterne – placeret i forskellige kirkebygninger – fik særlige høretelefoner.

Jeg har grædt i den mørke nat,
fordi mine øjne ikke ser
min nabos behov og så meget mer.'
Og underligt nok har jeg aldrig fortrudt
de gange, jeg måske har været alt for god.
(Anonym, citeret af Richard L. Evans, „The Quality of Kindness," *Improvement Era,* Maj 1960, s. 340).

En handling udført i venlighed og kærlighed er aldrig spildt. En sådan handling kan ikke udføres for tit. Venlige og kærlige handlinger kan forandre både giveren og modtageren for evigt.

Derek var født med et alvorligt fysisk handicap. I de fem år han var her på jorden, kendte han kun lidt til den verden, hvor børn løb, legede skjul, sjippede, og som var fri for smerter. Men han vidste, hvordan han kunne få det bedre. Når tingene var svære, når han havde smerter, og når de andre omkring ham var trætte og mismodige, holdt han sine arme frem og sagde: „Lad mig holde om dig?" I sin uskyldighed vidste han, at han kunne opløfte andre – selv mens han gennemgik sine egne lidelser.

Det er vigtigt, at vi udvikler kærlige egenskaber, selvom vi føler os usikre eller måske har for travlt. For nogle, som fx den lille Derek, kræves der ingen forudovervejelse. For andre, som ikke har udviklet denne naturlige tendens til at være venlige og kærlige, kræves der en større indsats.

De somre, jeg som barn tilbragte på gården, lærte mig at sætte pris på og respektere insekternes og dyrenes verden. Jeg har altid været meget facineret af honningbiens arbejdsomhed. Den arbejder ivrigt og udholdende på sin opgave med at samle nektar. Den søger enhver mulighed til at sænke sin tunge ned til de farvefyldte og ikke-så-farvefyldte blomster. Den bliver ikke mismodig, når den ikke finder nektar i en blomst, men søger med sin ukuelige energi nye muligheder. Når den har travlt med samle nektar, bestøver den samtidig blomsterne for at hjælpe disse til at opfylde formålet med deres skabelse. Og til slut og mættet med succes, vender den tilbage bikuben, hvor nektaren bliver til honning, som ikke kun danner næring for bierne selv, men for hele den næste generation af bier.

Både I og jeg ved, at honningbier udelukkende samler nektar per instinkt. Den kan absolut ikke lade være! Alligevel flyver den samtidig rundt og gør en masse godt.

Vi kan lære af honningbien. Vi kan udvikle vores egen form for „kærlighed per instinkt" ved bevidst at søge at handle venligt og kærligt. Ville det ikke være en dejlig verden, hvis venlighed var et naturligt instinkt, og hvis vi ikke kunne holde os tilbage, når vi havde mulighed for at være venlige. Vi kan nære andre med kærlighed, og vore gerninger kan blive den søde honning i livets have.

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab (i midten) hilser ved et konferencemøde på ældsterne David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell og Russell M. Nelson fra De Tolvs Kvorum.

Der kan være tider, hvor vi undskylder os selv for at være uvenlige, fordi vi har det dårligt med os selv eller er i dårligt humør. Det er nemt at være venlig over for andre, når tingene går godt. Men måske kan vi først rigtig måle vores venlighed, hvis vi også kan være venlige, når vi er trætte, skuffede eller kede af det, fordi en person har handlet uvenligt imod os. Er vi venlige, når alt *ikke* går så godt?

Jesus Kristus har efterladt os et forbillede, som vi kan følge hele livet igennem. Ingen af os vil nogensinde opleve noget, der tilnærmelsesvis kan måles med de fysiske smerter og sjælekvaler, som Jesus led på korset. Men på trods af de store lidelser, og selvom forbryderen „spottede ham" (Luk 23:39), svarede Jesus ham ikke. Den anden forbryder tog til orde og irettesatte den første og bad Jesus om at komme ham i hu, når han kom i sit rige. Jesus tilsidesatte alle sine lidelser for at trøste forbryderen. Han svarede: „I dag skal du være med mig i Paradis" (v. 43). Hans lidelser ville snart være overstået, og han ville få fred. „Det var forbryderen, der sagde de sidste venlige ord til Kristus. Kristus tog imod venligheden og tilgav forbrydelsen" (Robert Browning, *Familiar Quotations,* s. 545).

Et andet godt eksempel på kærlighed er den venlighed, som Jesus viste over for sine apostle. Mod slutningen af sin mission her på jorden mødtes Jesus med sine apostle og gav dem nadveren og de sidste instruktioner. Jesus tog et håndklæde og skænkede vand i et vandfad og begyndte at vaske og tørre disciplenes fødder. Peter, en af disciplene, sagde: „Aldrig i evighed skal du tvætte mine fødder" (Joh. 13:8). Måske gjorde Peter modstand, fordi han følte, at Jesus ikke skulle nedværdige sig til at udføre en gerning som denne. Men Jesus insisterede på at vaske alle apostlenes fødder, selv Judas' fødder, selvom han vidste, at Judas snart ville forråde ham. Da Frelseren havde vasket deres fødder, sagde han til dem: „Forstår I, hvad jeg har gjort ved jer?

I kalder mig mester og Herre: . . .

Når nu jeg, jeres Herre og mester, har tvættet jeres fødder,

så er I også skyldige at tvætte hverandres fødder. Thi det var et forbillede, jeg gav jer, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort ved jer.

Når I ved dette, er I salige, om I gør det" (v. 12-17).

Han gav dem en befaling med en forjættelse.

Frelseren lover at give os evig og ubetinget kærlighed.

„Thi bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig" (3 Nephi 22:10; se også Es. 54:10). „. . . men forbarmer mig med evig kærlighed, siger din Genløser, Herren" (3 Nephi 22:8; se også Es. 5:8).

Lykkepigernes motto er: *Jeg vil følge Guds plan for mig.* Guds plan omfatter også det at være venlig. Jeg udfordrer jer hermed til at søge muligheder for at være venlige. Forjættelsen lyder: I vil blive lykkelige. Jeg beder til, at vi hver især må udvikle et ønske om at være kærlige mod os selv og mod hinanden og uden ophør handle herefter. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Græshopperne" kan overvindes ved åndelighed

Ardeth G. Kapp
Præsidentinde i Unge Pigers hovedbestyrelse

„På samme måde som Herren sendte måger for at udslette græshopperne, har han også sørget for vor beskyttelse."

Mine kære unge venner blandt Unge Piger. I aften vil jeg tale til jeres følelser. Jeg beder til, at I vil åbne jeres hjerte, og at ånden vil tale til jer, når jeg fremkommer med nogle af de vigtige ting, der er behov for, vi taler om på dette tidspunkt. Jeg elsker jer. Jeg har stor tillid til jer. Præsident Benson har sagt til jer: „I er blevet født i denne tid med et helligt og vigtigt formål . . . Jeres fødsel på netop dette tidspunkt blev forudordineret i evighederne" (Stjernen, januar 1987). Netop derfor er vi fyldt med bekymring for jeres velfærd.

Vi lever i en meget begivenhedsrig tid, hvor det er spændende at være ung og stå over for en spændende fremtid. Men det er også en meget truende og urolig tid, hvis I ikke er beredte. Og hvis I er beredte, er der ingen grund til at frygte (se L&P 38:30). I er vor tids pionerer, og I vil komme til at bane vej gennem en ørken, der er helt anderledes og måske også så meget mere udfordrende end den, pionererne oplevede i de første dage. Jeres mod må være lige så stort, hvis ikke større end det mod, den unge pige Mary Goble Pay udviste. Fra hendes dagbog læser vi: „Vi ankom til Salt Lake City klokken ni om aftenen, den 11. december 1856. Tre ud af fire, der var i live, havde forfrysninger. Min mor lå død i prærievognen . . .

Tidligt næste morgen kom br. Brigham Young. Da han så vores situation – vores forfrosne fødder og vores mor, som lå der og var død – løb tårerne ned af hans kinder.

Lægen amputerede mine tæer. . . . Søstrene gjorde mor i stand til graven. Da mine fødder var blevet bundet ind, bar de os ind for at se mor for sidste gang. Den eftermiddag blev hun begravet. . . .

Jeg har tænkt på de ord, som mor sagde, inden vi forlod England. ,Polly, jeg ønsker at tage til Zion, mens mine børn er små, så de kan blive opdraget i Kristi evangelium, for jeg ved, at dette er den sande Kirke.'" (*A Believing People*, Richard H. Cracroft og Neal E. Lambert, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1979, s. 107, 111).

Er mødrene i dag lige så interesseret i evangeliet og i deres børn? Naturligvis er de det! Mødre, det synes måske nemmere for jer at dø i en prærievogn end hver dag at skulle være på vagt for at forsvare og opretholde retfærdighedens standarder. Det synes måske nemmere at dø for evangeliet i et forsøg på at frelse jeres børn, end det er at leve for evangeliet. Men I må efterleve evangeliet, så de ikke dør åndeligt.

Og unge piger, det synes måske nemmere for jer at få amputeret tæerne, end det er at være pionerer i dag, hvor I skal stå på jeres fødder ansigt til ansigt med jeres kammerater og vove at være anderledes, når deres handlinger går imod det, som Helligånden hvisker er rigtigt.

Skrifterne advarer os: „Sådan skal også alle de, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus, blive forfulgt" (2 Tim. 3:12). Presset fra kammeraterne er en form for forfølgelse. Pressionen fra kammeraterne er en af de største prøvelser vi har i dag.

Kan I huske beretningen om de første pionerer og den frygtelige plage, de blev udsat for, da de sorte græshopper vrimlede ned fra bjergene og ødelagde kornmarkerne? Mænd, kvinder og børn bad og sloges med disse altædende græshopper i deres desperate kamp for at redde høsten. Herren hørte deres inderlige bøn og sendte derfor havmågerne, som fortærede græshopperne. Høsten blev reddet. Det var et mirakel, sagde de.

Unge piger, I er nutidens spæde høst og morgendagens forjættelse. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt, at når vi redder en ung pige, redder vi en hel generation. Enhver ung pige er meget betydningsfuld.

Jeg vil helt alvorligt bede jer unge piger, mødre, og ledere – ja, alle kvinder – om at overveje de sorte græshopper, der findes i dag, og som prøver at ødelægge vor spæde høst, ikke kun vore unge piger og mænd, men også mange voksne. Vi er blevet advaret af profeten om at: „onde kræfter vil tiltage under Lucifers ledelse, og gode kræfter vil tiltage under Jesu Kristi ledelse" (Præsident Ezra Taft Benson, Stjernen, januar 1989, s. 74-75). Kampens hede i den store konfrontation bliver stadig mere intensiv. Før eller senere, privat eller offentligt, vil vi alle blive prøvet. Vi må være beredte til at forsvare vore værdier, vore standarder, vore dispositioner samt vore pagter om at vidne om Gud til alle tider, i alle ting og på alle steder.

Græshopperne i vore dage er anderledes, end de var tidligere. De har stor magt, og bliver farligere og mindre synlige. Lad mig forklare. Til at begynde med synes tingene måske ret uskyldige. Tanker, ord og billeder er indpodet i vort sind gennem raffinerede og elegante metoder. Tanken kommer først og udtrykkes derefter gennem ord. Ingen bruger vulgært og primitivt sprog uden først at have haft det i tankerne. Kan I se, hvor ødelæggende uskyldige begyndelser er? Hvis vi ikke er opmærksomme, vil græshopperne krybe ind på vore fredede områder som fx i vort hjem, vort hjerte og i vort sind. Gennem fjernsyn, radio, tidsskrifter, film, litteratur, musik og mode, vil denne onde indflydelse på en anmasende måde begynde sin stille ødelæggelse og mangedoble sin magt, efterhånden som den skrider frem.

Fjernsyn og videoprogrammer viser umoralitet som en spændende og accepteret form for kærlighed. At udsætte sig selv for disse vildledende budskaber vil sløve ens sanser. Det, der først virker alarmerende, vil derefter virke lidt mere spændende eller måske acceptabelt. Hvis dette sker vil falskheden være umaskeret. Jeres drømme bliver til mareridt, og jeres håb spoleres.

Musik har en stor magt og en vidunderlig indflydelse på jeres følelser og sindsstemning. Den er i stand til at opløfte og højne jeres tanker og handlinger. Men fordi den har så stor en magt, bruger mod-

standeren den til at stimulere jeres tanker, følelser og sindsstemninger, til at forurene og forgifte jeres sind og motivere jer til at gøre ting, som I normalt ikke ville tænke på at gøre.

I ønsker alle at være velplejede, at se pæne ud og virke tiltrækkende. Men I bør være opmærksomme på den anmasende reklame i forbindelse med dristige moder. Ofte begynder lysten til at klæde sig i moderigtig tøj helt uskyldigt og i en tidlig alder. Nogle mødre klæder deres små piger i tøj, som uden de ved af det, vækker appettiten for de dristige moder rundt om i verden. Når pigerne kommer i teenage-alderen, er der allerede dannet et mønster, som er meget svært at lave om på.

Hvis det råd, som er givet af profeten om at undgå dating, indtil man er seksten år, bliver ignoreret, kalder jeg det græshopper. Dating i en tidlig alder er det samme som at give Satan fodfæste. Dating i en tidlig alder er en invitation til at bringe jer selv i ulykke, når I er væk fra den sikkerhed I finder i grupper. Umoralsk opførsel, alkohol, stofmisbrug, vanedannende og degenererende følger af pornografi, satanisme samt anden kultdyrkelse er altsammen modstanderens værktøjer, som omhyggeligt er beregnet til at slavebinde jer for i sidste instans at ødelægge jer. Kampen mellem det gode og det onde er virkelig. Vi beslutter, ved de valg vi foretager hver dag, hvor vi står, hvilke værdier vi har, og hvem vi vælger at følge.

Melinda fra Idaho, en ung pionerpige fra vor tid skrev, hvor svært det var for hende at have mod til at forlade sine venner, når de så en populær film, som helt klart var imod hendes standarder. „Nogle tænker måske: ‚Det er da bare en film, og hva' så?' " sagde hun. „Men det er de små ting, der bliver til store ting. Det er ikke nemt at gøre det, men Herren vil hjælpe os," sagde hun. Og da hun forlod stedet, fulgte andre hende. Det er pionerånd.

Forældre og ledere, jeg er overbevist om at de fleste unge vil reagere, når de ikke oplever vaklen, tvivlrådighed eller svaghed fra vor side. Mødre, den måde hvorpå I lever, vil have stor indflydelse på jeres døtres liv. Overvej omhyggeligt jeres standarder, samt den måde I lever på, for jeres døtre vil følge jer. Hvordan kan vore unge vide, hvilken vej de skal følge, hvis der ikke er sat en nøjagtig rettesnor og et eksempel?

Jeg er fast overbevist om at aktiviteter, skikke og traditioner, der ikke passer med evangeliets standarder, kan ændres. Unge piger, I kan forene og bruge den positive indflydelse fra kammeraterne til at udføre den nødvendige ændring. Kraften til at ændre er enorm stor, når der er enighed i familien, i wardet og staven, i nabolaget og på skolen, især når den er motiveret af retfærdige principper. Men hvis aktiviteter, som I ikke kan acceptere, ikke laves om, når I har gjort en indsats for det, bør I ikke deltage. I kan gøre det. Jeg ved I kan.

Herren sendte havmåger for at hjælpe de første pionerer. Havmåger er ikke svaret til os i dag. Men åndeligt set er det. Vi lever i en verden, hvor der lyder mange stemmer, og denne indflydelse er et forsøg på at bedrage unge og voksne. I undrer jer måske oprigtigt: „Hvordan kan jeg vide det med sikkerhed?" Ting, der er fristende, synes til at begynde med at være så uskyldige.

Der er en måde, hvorpå I kan vide det med sikkerhed. På samme måde som Herren sendte måger for at udslette græshopperne, har han også sørget for jeres og min beskyttelse.

Åndelighed tillader os at have Herrens ånd hos os, og når vi har den, vil vi aldrig blive bedraget. Han har lovet os: „Og jeg vil være jeres lys i ørkenen . . . dersom I holder mine befalinger" (1 Ne. 17:13). Lyt til det, jeg har at sige: Da I blev døbt og blev bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, fik I overdraget Helligåndens gave. Helligånden vil hjælpe jer til at genkende det gode og det dårlige, samt det der er rigtigt, og det der er forkert, og den vil undervise og hjælpe jer til at huske de lektier I har lært, selv inden I blev født her til jorden. Han vil styrke jer, trøste jer, og give jer fred. Men der er en vigtig ting, som I aldrig må glemme. For at få følgeskab af Helligånden, må I være rene; og for at være rene, må I holde Guds befalinger.

Lad mig sige det på en anden måde. Når vi holder befalingerne er vi rene; og når vi er rene i vore tanker, vore ord og gerninger, kan vi høre Helligåndens hvisken. Gennem svar på jeres bønner vil I kunne føle, hvad der er rigtigt, og I vil være i stand til at skelne mellem det gode og det dårlige.

Ethvert rigtigt valg kan sejre over en græshoppe. At være genstridig over for de love og standarder, som Herren har sat for at beskytte os, ville være det samme som at slå mågerne ihjel for at bevare græshopperne.

Vi har modtaget Kirkens standarder for at beskytte og hjælpe os til at udvikle os åndeligt. Da pionererne havde overstået en dags rejse, efterså de om aftenen deres prærievogne for at konstatere, om der var behov for reparationer. De samledes til bøn for fortsat at modtage vejledning og beskyttelse, og de studerede deres kort for at finde ud af, hvor lang en distance de havde tilbagelagt, og om de stadig var på det rigtige spor. Det ville være godt, hvis vi i dag ville følge det samme eksempel. Når vi skal foretage en vigtig beslutning, er det en god målestok at stille sig selv et spørgsmål om, hvorledes beslutningen nu vil rykke os nærmere eller rykke os bort fra at kunne udføre og holde de hellige pagter, og om beslutningen vil berede os til at modtage templets ordinanser.

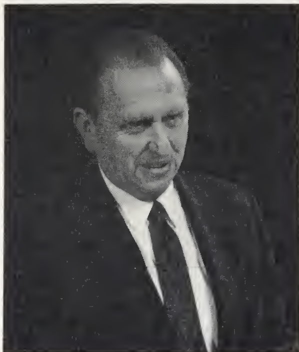
Når I tager hjem i aften og i de kommende dage, bør I alvorligt overveje, hvad det vil sige at være pioner i dag? Tal disse ting igennem med jeres familie og venner. Træf en bindende beslutning om, at I vil lade jer vejlede af Ånden vedrørende det I *vil* gøre, samt det I *ikke* vil gøre. Ved mørkets frembrud gennemgår I bønsomt jeres handlinger, og beder vor himmelske Fader om styrke til at kunne leve retskaffent, således at I kan høre og følge helligåndens hvisken, som vejleder jer. Bed om tilgivelse på de områder, hvor I føler, at I ikke har slået til og bed om styrke til at gøre det bedre. Når I gør disse ting, vil vor himmelske Fader høre jeres bønner, og I vil føle en større styrke og få større indflydelse fremover – en rigtig pionerånd!

Jeg opfordrer jer til at løse de opgaver, der står i jeres håndbog Personlig fremgang. Opgaverne er ikke lavet for blot at holde jer beskæftiget, men for at opbygge jer åndeligt. De er ikke lavet for at prøve jeres tålmodighed eller jeres lydighed; det er øvelser, der vil hjælpe jer til at blive opbygget åndeligt og styrke jeres vidnesbyrd. Når I holder møder, bør I bede for hinanden og med hinanden. Bøn har en umådelig stærk kraft. Vi bønfalder jer om at øge jeres åndelighed ved at leve et retskaffent liv. Sæt jeres standarder højt, så andre måske følger jer. I er morgendagens forjættelse, Israels håb. Må Herren velsigne jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Herrens fyrtårn

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

„Herrens fyrtårn udsender signaler, som er let genkendelige og aldrig svigter."

Kære søstre, ånden ved dette møde i det historiske Tabernakel og i hundredvis af kirkebygninger og stavscentre i mange dele af verden afspejler jeres styrke, jeres engagement og jeres godhed. Jeg citerer Herrens ord: „I er jordens salt . . . I er verdens lys . . . Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene" (Matt. 5:13-14, 16).

Nogle af jer er ved at være unge piger, I skal snart forlade trygheden i Primary og indtræde i de spændende og udfordrende år som unge piger i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Andre til stede er kvinder, som endnu ikke er gift, af hvilke mange er jeres lærerinder. Der er også mødre, bedstemødre, ja tilmed oldemødre til stede, som med en tåre i ny og næ tænker tilbage på deres ungdoms sommer og overvejer Longfellows ord:

Ungdommen, hvor er du skøn!
du lyser strålende
med dine illusioner, ambitioner og drømme!
En bog, der begynder;
en beretning uden ende;
hver dreng en ven, og hver pige en heltinde!
(Henry Wadsworth Longfellow, *Morituri Salutamus*, i *The Complete Poetical Works of Longfellow*, Cambridge, Mass.: The Riverside Press, 1922, s. 311).

I er alle søstre til hinanden og døtre af vor himmelske Fader. Det er med ydmyghed og med en bøn i hjertet, at jeg står foran jer. Jeg har altid holdt meget af de ord, som præsident David O. McKay ofte citerede, når han beskrev jer: „Kvinden blev taget ud af manden – ikke fra hans fødder for at blive trampet på, men af hans side for at være hans lige, under hans arm for at blive beskyttet og nær hans hjerte for at blive elsket."

Men tanken, som altid rører min sjæl, er det enkle og vise råd: „Mænd bør passe på ikke at få kvinder til at græde, for Gud tæller deres tårer."

Ved vi, alle der er til stede i aften, hvem vi er, og hvad Gud forventer, at vi bliver? Husk på, at en erkendelse af, at der findes en større magt end os selv, ikke på nogen måde fornedrer, men i stedet ophøjer. Om vi blot forstår, at vi er skabt i Guds billede, vil vi ikke have svært ved at henvende os til ham, for „Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem" (1 Mos. 1:27). Denne viden, erhvervet gennem tro, vil bringe en indre ro og en inderlig fred.

For blot tyve år siden havde mange af jer endnu ikke begyndt jeres rejse gennem livet på jorden. Jeres bolig var et himmelsk hjem. Vi ved relativt lidt om detaljerne ved vor tilværelse der – kun at vi var hos dem, som elskede os og interesserede sig for vort evige velbefindende. Så kom tiden, hvor livet på jorden blev en nødvendighed for vor udvikling. Der blev uden tvivl sagt farvel, givet udtryk for tillid til os og oprykningen til livet på jorden blev foretaget.

Hvilken velkomst, der ventede os hver især! Kærlige forældre bød os glade velkommen til vort jordiske hjem. Blid omsorg og kærlige omfavnelser ventede ved vort mindste vink. En person har beskrevet et nyfødt barn, som „en dejlig, ny blomst på menneskeheden, kommet direkte fra Guds eget hjem for at blomstre på jorden" (Gerald Massey, „Wooed and Won", i *The Home Book of Quotations*, udvalgt af Burton Stevenson, New York: Dodd, Mead and Co., 1956, s. 121).

Disse første år var kostelige og særlige år. Satan havde ingen magt til at friste os. Vi var endnu ikke blevet ansvarlige, men var uskyldige for Gud. Det var år, hvor vi lærte i.

Kort efter kom vi ind i perioden, som nogle har kaldt „de forfærdelige teenageår". Jeg foretrækker „de fortrinlige teenageår". En tid med muligheder, en tid til at vokse, en sæson med udvikling præget af erhvervelsen af viden og søgen efter sandhed.

Ingen har beskrevet disse år som lette. De bliver endda stadig vanskeligere. Verden synes at have sluppet de sikre fortøjninger og være drevet fra fredens havn.

Lemfældighed, umoralitet, pornografi og gruppepres får mange til at blive kastet omkring i et hav af synd og knust mod de skarpe rev af tabte chancer, mistede velsignelser og knuste drømme.

Bekymret spørger I: „Er der ingen vej til sikkerhed? Kan nogen lede mig? Er der en udvej fra den truende ødelæggelse?" Svaret er et overbevisende *ja*! Mit råd er: Hold udkig efter Herrens fyrtårn. Ingen tåge er så tyk, ingen nat så mørk, ingen storm så stærk, ingen sømand så fortabt, at dets lys ikke kan redde ham. Det kalder gennem livets storme. Det kalder: „Denne vej til sikkerhed; denne vej hjem."

Herrens fyrtårn udsender signaler, som er let genkendelige og aldrig svigter. Disse advarende ord, disse sikkerhedsstandarder er trykt i et lille hæfte, som snart bliver omdelt og hedder *Til gavn og styrke for de unge*.

Lad mig citere indledningen for jer, som er skrevet af Det Første Præsidentskab:

„Vore kære unge mænd og unge piger.

Vi elsker jer. Vi har stor tillid til jer . . .

Vi ønsker, at I skal have alt i denne verden, der er rigtigt og godt. I er ikke almindelige unge mænd og unge piger. I er udvalgte ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne tid, hvor fristelser, ansvar og muligheder er allerstørst. I befinder jer på et kritisk stadium i jeres liv. Dette er et tidspunkt, hvor I ikke alene skal leve retskaffent, men også være et eksempel for jeres kammerater . . .

Gud elsker jer . . . Hans ønske . . . er, at I skal vende tilbage til ham rene og uplettede, idet I har vist jer selv værdige til evig glæde i hans nærhed . . .

Vi råder jer til at vælge at leve et moralsk rent liv . . .

Man kan ikke gøre noget forkert og have det godt. Det er umuligt! Mange års lykke

kan mistes ved opfyldelsen af et tåbeligt øjebliks ønske om fornøjelse . . .

I kan undgå at bære syndens byrde og den dertil knyttede smerte, hvis I blot vil efterleve de standarder, . . . der er beskrevet i skrifterne, og som er fremhævet i dette hæfte . . .

Vi beder om, at I – den unge og opvoksende generation – vil holde jeres legemer og sind rene, fri fra verdens besmittelse, at I vil være gode og rene kar til i triumf at varetage pligterne i Guds rige som forberedelse til vor Frelsers andet komme" (*Til gavn og styrke for de unge*, 1990, s. 3-5).

Lad mig sammen med jer, Kirkens kvinder, gennemgå disse særlige standarder nævnt i det forord, som jeg lige læste op. Der er 12 punkter efterfulgt af en konklusion. Jeg vil kort berøre hver enkelt standard.

1. Dating

Begynd at forbered dig nu til et tempelægteskab. Fornuftig dating er en del af denne forberedelse. I kulturer, hvor dating er acceptabelt, gå da ikke ud med nogen, før du er 16 år gammel. Ikke alle teenagere behøver at date eller har lyst til det. Når du begynder at date, gør det da i grupper eller sammen med flere par. Sørg for, at dine forældre møder og kommer til at kende dem, du går ud med.

Da dating er en forberedelse til ægteskabet, gå da kun ud med dem, der har høje standarder.

2. Påklædning og udseende

Herrens tjenere har altid rådet os til at klæde os sømmeligt og vise respekt for vor himmelske Fader og for os selv. Den måde, du klæder dig på, udsender signaler om dig selv til andre og påvirker ofte den måde, hvorpå du og andre handler. Klæd dig på en sådan måde, at du bringer det bedste frem i dig selv og i dem, du færdes blandt. Undgå stramtsiddende eller afslørende tøj samt at gå til yderligheder i påklædning og udseende. Hvis du fristes til at klæde dig på en måde, du ikke burde, så husk blot den gamle regel: „Er du i tvivl – så lad være!"

3. Venskaber

Alle har behov for gode venner. Din vennekreds har stor indflydelse på din tankegang og din opførsel, ligesom du også har på deres. Behandl alle med venlighed og værdighed. Mange er blevet medlemmer af Kirken gennem venner, som har involveret dem i kirkeaktiviteter. Lad mig berette en højt skattet oplevelse i vor familie for jer. Den begyndte tilbage i 1959, da jeg blev kaldet til at præsidere over den canadiske mission med hovedsæde i Toronto.

Vor datter Ann blev 5 år, kort efter vi kom til Canada. Hun så missionærerne udføre deres arbejde, og hun ønskede også at være missionær. Min hustru viste forståelse ved at tillade, at Ann tog nogle eksemplarer af *Children's Friend* med i skole. Det var ikke nok for Ann. Hun ønskede at medbringe et eksemplar af Mormons Bog, og hun talte med sin lærer Miss Pepper om Kirken. Jeg finder det ret fantastisk, at vi for nogle få år siden, længe efter vores mission i Toronto, kom hjem fra en ferie og fandt en besked fra Miss Pepper i brevkassen, som lød:

„Kære Ann.

Tænk mange år tilbage. Jeg var din lærer i Toronto i Canada. Eksemplarerne af *Children's Friend*, som du havde med i skole, gjorde indtryk på mig. Jeg var imponeret over din trofasthed over for en bog, der hed Mormons Bog.

Jeg besluttede mig til, at jeg en dag ville komme til Salt Lake City og se, hvorfor du sagde det, du sagde, og hvorfor du troede, som du gjorde. I dag har jeg oplevet at besøge jeres besøgscenter på Temple Square. Takket være en 5-årig pige, som havde en forståelse af det, som hun troede på, har jeg nu en bedre forståelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Miss Pepper døde kort efter det besøg. Vor datter, Ann, var glad, da hun kunne besøge templet i Jordan River og udføre templets ordinanser for sin elskede lærer, som hun gjorde sig til ven med for så lang tid siden.

4. Ærlighed

Det gamle mundheld gælder stadig: „Ærlighed varer længst." En sidste dages hellig ung pige lever i overensstemmelse med det, hun siger, og det, hun tror på. Hun er ærlig over for andre. Hun er ærlig over for sig selv. Hun er ærlig over for Gud. For hende er det en indgroet vane og en selvfølge at være ærlig. Når hun står over for et stort valg, spørger hun aldrig sig selv: „Hvad vil andre tænke?" Næ, hun vil i stedet spørge: „Hvordan vil jeg have det med mig selv?" Hav mod til at gøre det, du ved er rigtigt.

5. Sprog

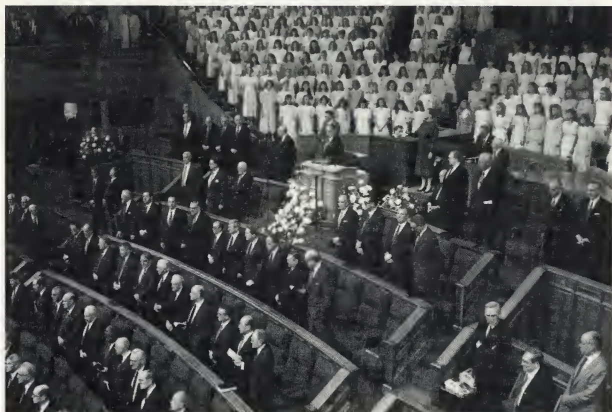
Din måde at tale på og dit ordvalg fortæller meget om det image, du har valgt at anlægge dig. Brug sproget til at opbygge og opløfte din omgangskreds. Herren bryder sig ikke om eder, vulgært eller groft sprog. Misbrug aldrig Guds eller Jesu Kristi navn. Herren har sagt: „Du må ikke misbruge Herren, din Guds navn" (2 Mos. 20:7). Vær et positivt eksempel for dine venner og andre ved at bruge et rent sprog, når du udtrykker dine tanker.

6. Medierne: Film, fjernsyn, radio, video, bøger og blade

Vor himmelske Fader har rådet os til at stræbe efter, „alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt" (13. trosartikel). Alt det, du læser, lytter til eller ser, påvirker dig.

Undgå enhver antydning af pornografi. Det er skadeligt og vanedannende. Hvis du fortsætter med at se pornografi, vil din ånd blive ufølsom, og din samvittighed vil nedbrydes.

Vær ikke bange for at gå midt under en film, slukke for fjernsynet eller skifte kanal på radioen, hvis det, som de byder på,

Generalautoriteterne rejser sig for at synge sammen med forsamlingen og et kor af Unge Piger ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

ikke lever op til din himmelske Faders standarder. Kort sagt, hvis du nærer tvivl om hvorvidt en bestemt film, bog eller anden form for underholdning er passende, så lad være med at se den, lad være med at læse den, lad være med at deltage i det.

For blot en uge siden stod der i avisen en kommentar af komikeren Steve Allen. Den beskrev et af vor tids store problemer:

„Steve Allen kan ikke se noget morsomt ved fjernsynets tendens til at bruge et dårligt sprog og sende anstødelige film. Den kendte komiker langede ud efter tidens TV-tendenser i en kronik i *Los Angeles Times*.

'De strømninger fører os alle lige lukt i kloakken,' skrev han. ,Netop det sprog, som forældre forbyder deres børn at bruge, bliver nu gjort populært, ikke blot af „alt er tilladt"-producenterne på kabel-TV, men også af de engang så sobre TV-selskaber,' siger Allen og tilføjer: ,Programmer, der viser børn og andre, som bruger et vulgært sprog, viser tydeligt, at den amerikanske familie er i forfald.'"

7. Mental og fysisk sundhed

Apostlen Paulus sagde: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? . . . Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16-17). Få gode spisevaner, undgå modediæter og ignorer de ofte fristende annoncer, som fremhæver, at det eneste saliggørende er at være tynd. Hårde stoffer, misbrug af receptpligtig medicin, alkohol, kaffe, te og tobaksprodukter ødelægger din fysiske, mentale og åndelige velvære. Enhver form for alkohol, også øl, er skadeligt for ånd og legeme. Tobak gør dig til slave, svækker dine lunger og forkorter dit liv.

Et eksempel på tobakkens mægtige magt illustreres af et brev en mor skrev til den populære brevkasseredaktør og rådgiver i socialt samvær, Ann Landers:

„Kære Ann Landers.

For et år siden havde vores 2-årige søn Earl svært ved at trække vejret, så vi tog ham til lægen. Vi fandt ud af, at Earl var allergisk over for tobaksrøg. Min mand sagde, at vi begge måtte holde op med at ryge lige nu og her. Han har ikke rørt en cigaret siden. Jeg begyndte igen samme aften.

Min mand ved ikke, at jeg ryger. Jeg må liste omkring og ryge i kælderen, og det er ved at gøre mig til et nervøst vrag. Mener du, at det ville være forkert af mig at lade et godt ægtepar adoptere lille Earl – et par, som ikke ryger? Det eneste problem er, at min mand er vild med drengen. Jeg elsker ham også, men jeg er mere praktisk indstillet. Hvad mener du, Ann?

Underskrevet Mrs E. R. M.

Kære Mrs E. R. M.

Det tidligere Hotel Utah (til venstre) renoveres nu til kirkeanvendelse, templet i Salt Lake City (i midten) og Kirkens kontorbygning (til højre) spejler sig i det vindstille vand i bassinet på pladsen foran Kirkens kontorer.

Jeg tror, at mange, som læser dit brev, vil sige, at det er noget, jeg selv har fundet på. Det er helt ufatteligt, at en mor vil prioritere cigaretter højere end sit eget barn. Fortæl ikke din mand om din vanvittige idé. Jeg ville ikke bebrejde ham, hvis han besluttede at beholde lille Earl og slippe af med *dig*!"

8. Musik og dans

Musik kan bringe dig nærmere din himmelske Fader. Den kan bruges til at uddanne, opbygge, inspirere og forene. Musik kan imidlertid også med sit tempo, sin rytme, sin intensitet og sin tekst svække dig åndeligt. Du har ikke råd til at fylde dit sind med uværdig musik. Det kan være sjovt at danse, og det giver mulighed for at møde nye mennesker og styrke venskaber. Planlæg og deltag i fester, hvor påklædning, udseende, lys, dansestil, tekster og musik bidrager til at skabe en atmosfære, hvor Herrens Ånd vil være til stede.

9. Seksuel renhed

Eftersom seksuelt samvær er så helligt, forlanger Herren selvbeherskelse og renhed inden ægteskabet, såvel som fuldkommen troskab efter indgåelse af ægteskab. Når du er ude på et stævnemøde, så vis respekt for din partner, og forvent at din partner viser dig samme respekt.

Præsident David O. McKay gav følgende råd: „Jeg beder jer indtrængende om at tænke rene tanker." Og tilføjede følgende sandhed: „Enhver handling udspringer af en tanke. Hvis vi ønsker at styre vore handlinger, må vi styre vore tanker." Søstre, fyld jeres sind med gode tanker, og jeres handlinger vil være gode.

Hver gang vi møder fristelser, husk da på Paulus' kloge råd, som lød: „Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer, og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem" (1 Kor. 10:13).

10. Opførsel om søndagen

Herren har givet dig sabbatsdagen til din gavn og har befalet dig at holde den hellig. Der findes mange aktiviteter, der er passende for sabbatten. Husk imidlertid på, at søndag ikke er en almindelig fridag. Søndag er en hellig dag.

11. Åndelig hjælp

Da du blev bekræftet som medlem af Kirken, modtog du retten til at have Helligånden som ledsager. Han kan hjælpe dig med at træffe kloge valg. Når du står over for en udfordring eller en fristelse, behøver du ikke at føle dig alene. Helligånden vil hjælpe dig med at kende ret fra uret. „Thi de, der er kloge . . . har . . . taget den Helligånd til vejleder" (L&P 45:57).

Vær trofast mod dine idealer, for „idealer er som stjerner; (du kan ikke røre) dem med dine hænder, (men ved at) følge dem, kan du nå dit (mål)" (i *Familiar Quotations*, 14. udg., samlet af John Bartlett, Boston: Little, Brown and Co., 1968, s. 733). Der skal kun en bøn til for at hente åndelig hjælp.

12. Omvendelse

Hvis nogen skulle være snublet på sin vandring, så findes der en vej tilbage. Processen kaldes omvendelse. Vor Frelser døde for at tilvejebringe den velsignede gave til dig og mig. Selv om vejen er vanskelig, så er løftet virkeligt nok: „Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne" (Es. 1:18).

Sæt ikke dit evige liv på spil. Hold Guds bud. Hvis du har syndet, så husk, at jo før du vender om, desto hurtigere vil du opleve den dejlige fred og glæde, som følger tilgivelsens mirakel.

Det var disse standarder, som findes i *Til gavn og styrke for de unge*. Glæde og lykke udspringer at leve på den måde som Herren ønsker, og af at tjene Gud og andre mennesker.

Vor elskede præsident Ezra Taft Benson sender sine kærlige hilsner til jer. Han er jeres talsmand for alt, der er godt, rent og sundt. Han elsker jer. Han stoler på jer. Og hvordan kan I gengælde den kærlighed og tillid?

I har en arv: Ær den.
I vil møde synd: Sky den.
I har sandheden: Efterlev den.
I har et vidnesbyrd: Bær det.

Åndelig styrke kommer ofte gennem uselvisk tjeneste. En virkelig oplevelse som nogle unge piger, deres lærer og en enke havde, illustrerer denne sandhed.

Julen nærmede sig, og en lærer for laurbærpigerne arrangerede et besøg for at glæde en ensom enke ved navn Jane. Pigerne havde travlt med at bage lækre småkager og forberede særlige forfriskninger

– tilmed et juletræ med pynt. De glemte heller ikke en smuk brystbuket, som ville glæde den kvinde, som de planlagde at besøge.

Med deres pakker fastklemt under hver arm kom pigerne og deres lærer op ad de endeløse trapper, der førte op til Janes lejlighed. Der var en uendelig pause, mens Janes gamle fødder slæbte hende hen til døren. Da hun åbnede, hilste hun på alle de smukke unge piger og bød dem velkommen i sit beskedne hjem. Deres smil afspejlede deres godhed, da de fik juletræet placeret og anbragte pynt, som de omhyggeligt havde medbragt. Derpå blev de indpakkede gaver anbragt under de udstrakte grene. Jeg var til stede. Jeg havde aldrig set et smukkere træ, for intet træ var nogensinde før blevet pyntet med en sådan kærlighed, en sådan Kristuslignende omsorg. Læreren smuttede ud i køkkenet, og hjulpet af tre piger forberedte hun forfriskningerne, og der var et overdådigt gæstebud.

Så samlede den venlige enke sine gæster omkring sig for at fortælle dem om nogle af sine kostelige minder. Hun fortalte om, hvordan hun som ung pige i det fjerne Skotland havde hørt missionærerne, modtaget sandheden, som de underviste i – og tilmed lidt under hån og kommentarer, som medlemskab af en dengang upopulær tro uundgåeligt medførte. Hun fortalte dem om, hvordan hele sabbaten gik med at rejse og overvære møder i hendes nyfundne tro. Instiktivt sammenlignede pigerne det med, hvor let de kom til deres kirke hver søndag.

Da Jane fortalte dem om rejsen til Amerika, beskrev det stormfulde Atlanterhav og den varme følelse i hjertet, da hun fik et glimt af Frihedsgudinden, lagde jeg mærke til, at pigerne var tydeligt bevæget. Tårer fyldte deres øjne, og løfter blev afgivet i deres hjerte – løfter om at gøre det rette, at være hæderlige, at leve i trofasthed mod deres tro og at følge deres standarder.

Da aftenen sluttede, var der kys og kram, og derpå gik hver pige stille gennem døren og ned ad trappen til gaden. De efterlod en mor, som var fyldt med det gode i verden, af nytændt kærlighed, af tro igen næret. Jeg er sikker på, at det var en af de lykkeligste dage i hendes liv. Den aften blev brystbuketten omhyggeligt lagt til side. Den var blevet et symbol på alt, hvad der er godt, rent og sundt.

Udenfor sneede det, og pigerne kunne høre sneen knirke, da de trådte på det tilsneede fortov. Ord faldt ikke let, men en laurbærpige spurgte: „Hvordan kan det være, at jeg føler mig bedre tilpas nu end nogensinde før?" Andre nikkede og var også nysgerrige. Jeg svarede dem: „Husk på Mesterens ord: ‚Hvad I har gjort imod en af mine mindste . . . har I gjort imod mig'" (Matt. 25:40). Teksten fra salmen „O Betlehem, du lille by" syntes meget passende. De er:

Ja, uden jordisk pomp og pragt
blev verdens Frelser født.
På krybbestrå vor Herre lå og sov
så trygt og sødt,
ej hører vi ham komme, men stille glad og let
han træder ind, når i vort sind vi åbner
for ham ret.
(Sange, nr. 105).

Vor Herre var virkelig trådt ind – ind i et beskedent hjem, ind i en enkes hjerte og ind, for at blive der altid, i hver piges hjerte. Herrens fyrtårn havde vist vejen.

At den samme ånd, ja, Kristi ånd, for evigt må være vor er min ydmyge bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Adney Y. Komatsu og ældste Yoshihiko Kikuchi fra De Halvfjerds.

En beretning for børn fra oktoberkonferencen 1990

De talte til os

Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: „Jeg vidner om, at Frelseren virkelig lever. Jeg vidner om, at Gud, vor evige Fader, virkelig lever. Jeg vidner om Jesu Kristi evangeliums genoprettelse i denne tidernes fyldes uddeling. Jeg vidner om, at Mormons Bog er Guds ord, og at når man omtaler os ved denne bogs navn, er det en kompliment, hvis vi lever, så vi er dette navn værdigt."

Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: „Din måde at tale på og dit ordvalg fortæller meget om det image, du har valgt at anlægge dig. Brug sproget til at opbygge og opløfte din omgangskreds. Herren bryder sig ikke om eder, vulgært eller groft sprog og sjofle vitser. Misbrug aldrig Guds eller Jesu Kristi navn. Herren har sagt: ‚Du må ikke misbruge Herren din Guds navn' (2 Mosebog 20:7)."

Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum: „Guds love er bestemt til at gøre os lykkelige. Lykke kan ikke eksistere sammen med umoralitet. Profeten Alma sagde det dybsindigt og dog enkelt: ‚Ugudelighed har aldrig været lykke' (Alma 41:10)."

Marvin J. Ashton fra De Tolv Apostles Kvorum: „Guds kærlighed til os er konstant og vil ikke mindskes, men han kan ikke redde os fra de smertefulde følger, der skyldes forkerte valg."

L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum: „Det er ikke nok at opføre sig ærbødigt, vi skal i vore hjerter føle ærbødighed for vores himmelske Fader og Herren, Jesus Kristus. Ærbødighed kommer af vores beundring og respekt for guddommen. Det er noget, vi føler inden i vore hjerter, ligegyldigt hvad der foregår omkring os. Det er også et personligt ansvar. Vi kan ikke give andre skylden for at forstyrre vores ærbødige indstilling."

Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: „Daglig bøn kan hjælpe os med at holde os på den sti, som fører til evigt liv. Vi vil være utilbøjelige til at fare vild, hvis vi beder en ydmyg, enkel bøn hver morgen og hver aften for at udtrykke vor tak og søge guddommelig vejledning."

Hartman Rector jun. fra De Halvfjerds: „Når vi er blevet døbt, modtager vi Helligånden, en særlig gave fra Gud, som er ubeskriveligt dyrebar. Helligånden vidner om Faderen og Sønnen og leder os til al sandhed og trøster os og giver os indre fred resten af livet."

LeGrand R. Curtis fra De Halvfjerds: „I det ideelle hjem er søndag ugens bedste dag. Vi bør se frem til den, fordi det er dagen, hvor vi sammen går i kirke og bagefter kommer hjem og taler om det, vi har lært ved de forskellige møder."

Robert K. Dellenbach fra De Halvfjerds: „Hvis I tvivler på, om I har et vidnesbyrd om det gengivne evangelium, så opfordrer jeg jer til at læse, overveje og studere Mormons Bog. Hvorfor Mormons Bog? Fordi denne hellige bog er det store vidne og er mægtig til at omvende. Denne gamle optegnelser er et åndeligt kompas, som vi kan følge."

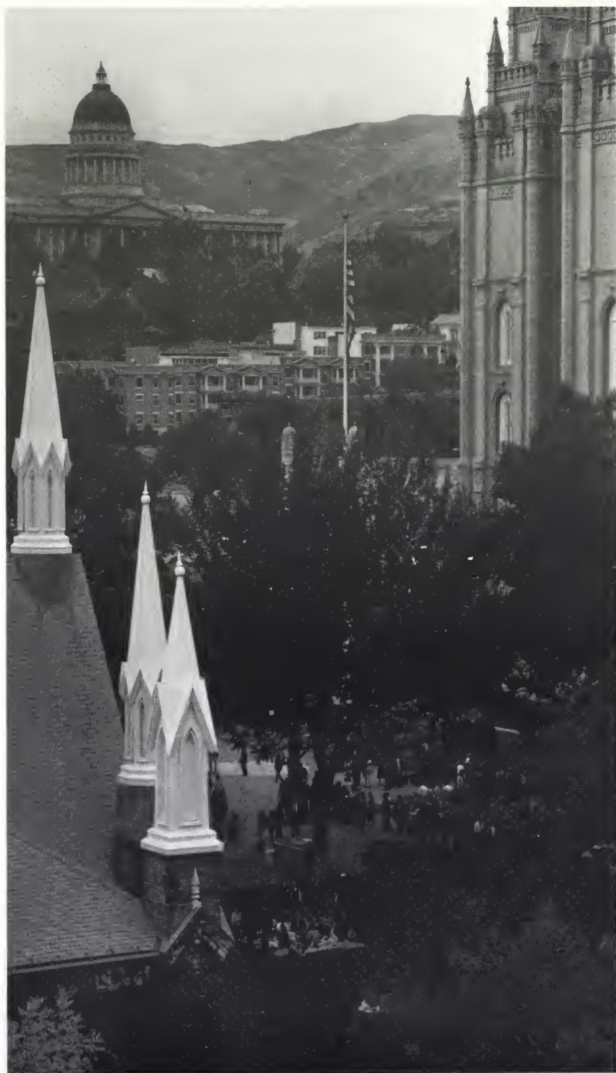
Helvécio Martins fra De Halvfjerds: „Et vidnesbyrd er en særlig gave fra vor himmelske Fader, som gennem Helligånden gives til alle mennesker, som søger efter sandheden (se Moroni 10:4-5). Det er klogt at opnå og udbygge et vidnesbyrd om sandheden, for det hjælper os ikke blot med at klare hverdagens udfordringer, men det åbner også vore øjne, forstand og hjerter for de store og forunderlige ting, som vor himmelske Fader har skabt for vores udvikling og evige lykke."

Ruth B. Wright, andenrådgiver i Primarys hovedbestyrelse: „Jeg fyldes til bristepunktet af den kærlighed, som Jesus Kristus og vor himmelske Fader har til mig, til dig og til hele verden. Han velsigner os dagligt, ligesom han velsignede de små børn, med en kærlighed, der giver mig styrke til at fortsætte med overbevisning om, at han vil vejlede mig." □

Søster Ruth B. Wright, andenrådgiver i Primarys hovedbestyrelse, som talte ved konferencemødet søndag eftermiddag, hilser på en lille gæst.

Emneindeks for 1990

Ligesom Peter og Andreas villigt reagerede på Mesterens kald i gamle dage, kan vi også reagere på den vejledning og de råd, vi får fra hans udvalgte tjenere i dag. For Herren har sagt, at hvad end de giver os, når de tilskyndes dertil af Helligånden, „skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse" (L&P 68:4).

PB MA 9101 DA

91981 110
DANISH